

**РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ, ТОМАС Т.
ТОМАС
МАСКАТА НА ЛОКИ**

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Горещината, лъхаща през зейналата паст на пещта, стягаше кожата на челото и шията ѝ. Тя разтегна устни в мъчителна гримаса. Около устата ѝ също взе да съхне и изведнъж червилото ѝ се превърна в полутвърда коричка, като кипнал на силно слънце асфалт.

Александра Ваел отстъпи две крачки назад. И сгреши. Внезапното понижаване на температурата задейства в тялото ѝ компенсаторните механизми — около корените на косата ѝ, над горната устна и в трапчинката между ключиците избиха капчици пот. Усети, че блузата ѝ лепне към тялото, а под мишниците и гърдите е съвсем подгизнала. Още малко и бялата коприна ще се покрие цялата с тъмни петна от пот.

— Господин Торвалд? — опита се да надвика рева на газовата горелка. — Айвър Торвалд?

Рошавата глава се повдигна веднъж и кимна, след това се надвеси над равномерно помпащите ръце и плещи. Александра проследи с поглед как памучната му риза се развява ту в едната, ту в другата посока, следвайки движенията му. Заобиколи, за да види над какво работи, а и за да се скрие зад тялото му от жълтеникаво-бялото гърло на пещта.

Беше къс разтопено стъкло, едър колкото зрял домати и почти толкова червен. Ала това червено бе гневно пламтящото алено, не хладното червено на влажната доматиена ципа. В сърцевината на този къс сияеше жълтеникаво зарево — спомен от скорошното пребиваване в пещта. Торвалд заобляше и изглаждаше с обгорял дървен калъп нагорещеното стъкло в края на метален прът, който търкаляше напред-назад по стоманена греда. За да предпази ръката, с която дооформяше стъклото, той бе нахлузил дебела ръкавица с втъкани метални нишки. Там, където въртящата се стъклена буца идваше най-близо, към бедрото му с напукани кожени ремъци беше привързан метален лист, извит и оформен като рицарски щит. Носеше и широки защитни очила, а в устата му непрестанно димеше цигара.

След около стотина завъртания стъклото отново придоби почти черен цвят. Торвалд се изправи, захвърли фасата с провиснало стълбче пепел, вдигна стъklarската цев, завъртя се рязко — като едва не опари Александра по лицето с нагорещения край — и метна стъклото отново в пещта. Сетне закачи края на цевта за подпорите отстрани и се надвеси над отвора.

— Какво искаш? — попита, докато раздвижваше схванатите си пръсти. Очите му опипаха тялото ѝ: мократа прилепнала блуза, широкия колан, пристягащ тънката талия, правата черна пола, обхващаща бедрата ѝ до над коленете...

— Приемаш ли поръчки? — попита тя припряно.

— Зависи.

— От какво?

— Дали имам интерес.

Значи е от тези, въздъхна Александра. Тя едва забележимо полюшна бедра, като да беше... гладна.

— Обаче в момента имам поръчка — важно отбеляза той. — Ти какво искаш?

Александра пхна ръка в праметнатата през рамото ѝ чанта и извади бижутерска кесия. Отметна капачето, поразтвори страните и побутна навън съдържанието. Внимаваше да изсипе всичко върху листа хартия, но за всеки случай подложи длан под отвора.

Торвалд се наведе. Погледна и за миг, сякаш очакваше разрешение, след това смъкна подплатената ръкавица и отвътре се показва изненадващо бяла ръка. Той взе едно от късчетата, стисна го между палеца и показалеца си и го вдигна към дневната светлина, процеждаща се през входа на работилницата.

— Оникс — обяви Торвалд. — Или по-скоро сардоникс, ако се съди по червените нишки. Парченцето е малко, не мога точно да преценя.

— Можеш ли да направиш от него чаша?

— С толкова малко? Колко имаш тук? Петнайсет, двайсет карата? Или си докарала в двора камион?

— Само това успях да... толкова имам.

— Пази си го за сувенир.

— Но не можеш ли да го смесиш с още... с това, от което правиш стъкло, например?

— Разбира се, ониксът също е кристал. Силиконов диоксид. *Почти* същото нещо като стъклото. Само че, щом добавя тези две малки парченца към стопилката, те — пуф! — ще изчезнат. Е, ще придадат *малко* цвят на стъклото, зависи с какво количество ще работя. Но няма да си личи достатъчно, няма да е както си го представяш.

— Няма значение. Всъщност, колкото по-малко цвят, толкова по-добре. Дори предпочитам стъклото да е прозрачно.

— Че тогава защо да ги добавям?

— Защото е важно. Само това мога да ти кажа. Е, приемаш ли поръчката?

— По-точно?

— Чаша. Обикновена чаша за пиене, само че да смесиш стъклото с тези две парченца сардоникс — нали така го нарече?

— Чаша значи — сбърчи нос той. — Бокал? На столче? Миниатюрна? За вино?

— Водна чаша, от каквата се пие кола или минерална пода. С прави стени и плоско дъно.

— Такива не ме интересуват. — Той се обърна към пещта и сграбчи края на пръчката.

— Ще ти платя добре. Сто... не, хиляда долара. Плещите му, напрегнати както беше понечил да вдигне пръта, при тези й думи се отпуснаха.

— Това са доста пари.

— Трябва да е съвършена — добави тя, — но по нищо да не се различава от коя да е обикновена чаша.

— Това да не е някаква шега? Богаташко парти или нещо подобно?

— Точно така! — Александра Ваел му дари широка усмивка, този път почти искрена. — Ще бъде покана за парти.

СУРА 1

КОРОНЯСВАНЕТО НА КРАЛЯ

*Този древен кервансарай, що именуваме свят —
гробница е на пъстри ноци и утрини!
Пир е, останал от стотици Джамшидовци,
замък — убежище за стотици Бахрбмовци.*
Омар Хайям

Ботушите на кръстоносеца воняха на конска пикня. Полите на дебелото вълнено наметало бяха изцапани с жълтеникава тор, която оставяше дири върху мрамора при всяка негова стъпка. Чудак.

Ала въпреки това Алоа дьо Медок, рицар-тамплиер и капитан на Антиохийската крепост, посрещна своя гост с радушно отворени обятия.

— Бертран дю Шамбор! Идеш от толкова далеч! И така бързо, та не си успял да си почистиш ботушите!

Той прегърна боязливо своя роднина и го потупа по рамото, усещайки твърдостта на бронята. От наметалото се вдигна облак прах. Алоа кихна.

Сетне се отдръпна и огледа Бертран от главата до петите. Върху потъмнялата му кожа имаше няколко пресни рани — съдейки по вида им, лекувани с нагорещено желязо. Тежката ризница на Бертран беше ръждясала от потта, освен на местата, където халките наскоро бяха подменяни с нови. Върху бялата му наметка, оръфана и многократно кърпена, беше изрисуван червен кръст — без никакви завъртулки, почти като тези на тамплиерите, чийто етикет скоро щеше да научи. Груби шевове по вълнената тъкан бележеха прокъсаните от вражески ятаган места. Липсата на петна от кръв подсказваше, че ризницата честно бе отразила тези удари и отървала кожата на своя притежател.

Спасила я за мен, помисли си щастливо Алоа.

Подобно на своя братовчед, тамплиерът носеше бяла туника, но от тънка ленена материя. И също като Бертран имаше кръстоносна качулка от стоманени халки, но те бяха леки като дантела, от най-фината стомана, изработена от майсторите в Дамаск.

Алоа отстъпи назад и даде знак на сарацинчето, което отговаряше за чистотата на залата за приеми. Момчето също носеше ленени панталони и риза — признак за богатството на крепостта, която можеше да си позволи да облича така дори прислугата, — ботушите му бяха от мека антилопова кожа, а на главата си имаше чиста чалма.

Алоа го срита:

— Донеси парцали и вода, момче! Изчисти тези лайна от пода! И запали сандалово дърво до прозореца, за да прочисти въздуха!

— Да, господарю! — Момчето се втурна към вратата.

— И така, Бертран, с какво могат да ти помогнат антиохийските тамплиери?

— Моят епископ ми възложи да извърша покаяние в Свещената земя. Но аз смятам да извърша едно величаво дело.

— Но прославящо Бога, надявам се.

— Разбира се, братовчеда. Но съм затруднен. Всичко е толкова скъпо: плаването с кораб от едно безопасно пристанище до друго, схватките с банди неверници... Само да прекося морето и да стигна Утремер, се оказа достатъчно да изчерпи силите ми.

Алоа се усмихна съчувствено, отново потупа по рамото своя роднина и го побутна към креслото от ливански кедър. Поне задникът на недодялания мъжага бе достатъчно чист, а наметалото щеше да запази дървената облегалка от брънките на ризницата.

— С колко души потегли?

— Четирийсет конни рицари, до един изпитани в боя нормандци, неустрашими воители.

— Екипировка?

— Конне, оръжие и ризници, храна и вино, каруци за плячката. — Тук Бертран се ухили широко и се разсмя дълбоко и гърлено. — Коняри и прислуга, готвачи и дори курветини.

— И колко ти останаха?

Усмивката на Бертран тутакси помръкна.

— Четирима мъже, шест коня, една каруца. Продадохме курвите в робство на пиратите, за да ни пощадят живота.

— Добре, братовчеде. Останало ти е поне оръжието и ризницата, а това значи, че ще можеш да се биеш в армията на Ги дьо Люзинян, когато го коронясат за крал на Йерусалим. Или да тръгнеш на поход извън Антиохия с нашия принц, Рейнал дьо Шатийон. Там ще се прославиш.

— Но за Бога, аз дадох обет на епископа на Блоа, че ще участвам в битка, замислена от моята глава и спечелена от моята ръка!

— Трудничко ще ти е да го изпълниш с четирима мъже и без нужните подкрепления.

— Надявах се да ми помогнеш.

— Но какво мога да направя?

— Дай ми хора.

— От Ордена на тамплиерите?

— Ти си им командир.

Алоа прехапа устни.

— Всички в ордена сме христови братя. Крепостта, която командвам, е място за отдих, укритие между сраженията. Нищо повече.

— Би могъл да ги убедиш, братовчеде.

— Да те последват?

— Да, за Бога!

— И какво по-точно ще правите?

— Ще превземем гробницата...

— Ха, ха, ха. Братовчеде, Йерусалим вече е в ръцете на християни. Планината, гробницата и старият храм на Соломон са наши. Какво друго смяташ да плениш — в знак на покаяние?

— Ами аз...

— Огледай се, приятелю! С какви средства разполагаш?

— Ами... Само с това, което нося на гърба си.

— А у дома?

— Моята семейна чест. Родов герб, датиращ отпреди Шарльоман. Приходи от седемдесет хиляди акра от най-плодородната орлеанска земя, дарени от стария крал Филип в годината, когато се спомина.

— Нещо, което да ти принадлежи?

— Вярна съпруга — отвърна Бертран.

— Нещо наистина ценно?

— Ами, няколко парцела...

— Колко, по-точно?

— Три хиляди акра.

— Свободни от дългове?

— Да, от баща ми са.

— Готов ли си да ги заложеш като гаранция?

— Като гаран...? За какво? — подскочи французинът.

— Като залог, братовчеде. Ордена ще ти заеме пари, с които да наемеш рицари и войници, да купиш коне, оръжие и продоволствие. В замяна обещавах да ни върнеш всичко... плюс една малка лихва.

— Лихварството е грях!

— Живеем в трудни времена, братовчеде.

— Колко ще ми дадете?

— Предполагам, че Ордена ще може да ти отпусне 36 000 пиастра. Това се равнява на 1 200 сирийски динара.

— Какво прави това в пари?

— Петдесет пъти по толкова бяха необходими да бъде подкупен убиецът на един сарацински цар. Като си помисля какви суми от дарения за успокояване на гузна съвест натрупахме ние, тамплиерите, и останалите Орденни, след като в Англия Хенри отстрани Бекет — най-обикновен духовник... А този тук уби цар!

— Значи тези динари ще ми купят хора, коне... и преданост?

— Всичко, от което се нуждаеш.

— А какво общо има с това моята земя?

— Ще трябва да върнеш заема заедно с лихвите веднага, щом продадеш плячката от битката. Ако не го сториш, твоята поземлена собственост във Франция преминава в наши ръце.

— Но аз ще платя.

— Разбира се, че ще платиш. Така че, за земята няма никаква опасност, нали?

— Не, мисля, че няма... Ще приемеш ли думата ми на християнин и рицар? Дума, дадена пред Бога?

— С удоволствие ще я приема, братовчеде. Но моите господари от Ордена се нуждаят от документи. Нали разбираш, ако умра, трябва да има нещо, с което да уредиш отношенията си с Ордена на тамплиерите.

— Разбирам.

— Добре, тогава. Ще наредя да подготвят нужния документ. От теб се иска само да го подпишеш.

— И тогава ще получа парите?

— Е, не веднага. Първо ще пратим вестносец до Йерусалим с молба за благословия от Жерар дьо Ридфор, който е тукашният Магистър на братството.

— Ясно. Колко време ще отнеме това?

— Около седмица дотам и обратно.

— И къде в тази враждебна земя ще се храня и спя през това време?

— Тук, разбира се. Ще бъдеш гост на Ордена.

— Благодаря ти, братовчеде. Думи на истински нормандец.

Алоа дьо Медок се усмихна.

— Няма за какво да ми благодариш. Тъкмо ще имаш време да си почистиш ботушите.

* * *

Масата в покоите на Жерар дьо Ридфор, Магистър на Ордена на тамплиерите, беше дълга седем аршина и широка три. Но дори тя заемаше съвсем скромно място в една от стаите, заделени за Магистъра в Йерусалимската крепост.

Неизвестен сарацински дърворезбар бе оформил краищата на отрязаните с трион дъски на масата като нормандски лица: овали с широко отворени втречени очи под заострени шапки, дълги мустаци, провиснали над квадратни зъби, които напомняха надгробни камъни, и уши като дръжки на стомни, които се преплитаха от една глава в друга.

Тома Амне разглеждаше свързаните лица и тутакси схвана вложената подигравка, както и мотива за нея. *Божичко мили, рече си той, как ли ни мразят тия нещастни хорица! За тях ние сме варвари от Запада, които държат градовете им със сила, с вярата си в един новоизлюпен Господ-дърводелец и с могъществото на друг — по-стар и невидим.*

— Каква магия обмисляш, Тома?

— А? Какво каза, Жерар?

— Толкова си погълнат да разглеждаш масата, че дори не ме чу.

— Добре те чух. Искаше да знаеш дали Ги дьо Люзинян е най-подходящият кандидат за короната.

— Господ Бог ще избере, Тома.

— Както и Сибила. Тя е майка на покойния крал Балдуин, сестра на Балдуина преди него, прокажения крал, и дъщеря на крал Амалрик. А сега е избрала Ги за свой съпруг.

— Коего не го прави крал от само себе си — припомни Жерар. — Това, което искам да зная, е от чия кандидатура ще спечели повече Ордена — дали от Ги дьо Люзинян или от принца на Антиохия?

— Стига преди това принцът да не реши да завладее трона със силата на оръжието, нали?

— Разбира се, разбира се. А ако го стори?

— Рейнал дьо Шатийон е чудовище — но ти вече знаеш това, милорд.

— Когато антиохският патриарх обвини Рейнал, че е изнудвал император Исак Ангел в Константинопол — продължи Амне, — принцът нареди на своя личен берберин да обръсне главата и брадата на стареца и да остави корона и огърлица от плитки драскотини покрай ушите и шията му. После Рейнал намаза тия рани с мед и окова патриарха на върха на най-високата кула по пладне, докато мухите едва не докараха нещастния старец до полуда. Рейнал нападна и пляккоса християнските поселища в Кипър, в продължение на три седмици граби и опожарява дори църкви — църкви, Жерар! — прибра цялата реколта, насилва жени, изкла добитък. Този остров няма да се възстанови дълги поколения след нашествието на Рейнал дьо Шатийон. Едва приключил с това начинание, той се прехвърли на кораб за Червено море и опожари цяла флотилия с поклонници в Медина. Говори се, че бил намислил да превземе Мека и да изгори свещения град до основи. Но вместо това едва не получил апоплектичен удар, докато се хилел неистово на давящите се поклонници...

— Стига, Тома. Не е ли християнски дълг да се изтребват неверниците?

— С едната ръка сече християнски глави в Кипър, а с другата — сарацини в Медина. Султан Саладин, защитникът на исляма, се е закълел лично да му отмъсти. Подобен обет е дал и християнският

император в Константинопол. Рейнал е опасен за всеки, попаднал в обсега на меча му.

— Значи ме съветваш да подкрепя Ги?

— Ги е глупак и ще бъде най-лошият крал, коронясан в Йерусалим.

Жерар размърда едрото си тяло зад масата.

— Караш ме да избирам между глупак и бясна лисица. Каж ми. Тома, сполучи ли да видиш Ги като крал — от година 1186 след Христа до Господ знае коя година — в твоя Всевиждащ камък?

— В Камъка ли, милорд? Нима се нуждая от просветление, за да разбера онова, което всяко дете вижда с просто око? Тъкмо Ги е организаторът на Арадското клане на мирни бедуински племена и добитъкът им, само за да осигури на християнските вождове свободни пасища.

— Пак ще те попитам, Тома — грешно ли е да се избиват неверници?

— Да е грешно? Не съм произнасял думата „грех“. По-скоро глупаво, милорд. Ние сме шепа, а те са хиляди. Всеки французин идва в Утремер по вода и на кон по прашни друмища, като си пробива път с бой, нападат го пирати и избягали роби, лъжат го крадливи търговци, а червата му се слепват от глад. Докато неверниците никнат от пясъците като пролетни треви след дъжд, въоръжени с остри като бръснач ятагани и бронирани с всеотдайна преданост към военачалниците си. Трябва да бъдеш истински мъдър и да оставиш настрана представите си за праведно и грешно — позволи на дремеците бедуини да си живуркат край техните кладенци и да плащат данък за пасящите стада!

— Упрекваш ли ме, Тома?

— Не, милорд. Коря глупостта на Ги дьо Люзинян и бруталността на Рейнал дьо Шатийон.

— Но като Пазител на Камъка твой дълг е да ме съветваш въз основа на онова, което той ти подсказва. Каж ми сега, достатъчно могъщ ли е Ги, за да се противопостави на Рейнал дьо Шатийон?

— Какво значение има? — отвърна с въпрос Тома. — Нали ние сме?

— Тоест, трябва да подкрепим Ги...

— О, Ги ще стане следващият крал на Йерусалим. Не се бой от това.

— Не туй исках да зная...

Хлопане по вратата прекъсна думите на Магистъра.

— Кой е там? — извика Жерар.

Вратата се откряна и вътре надникна млад тюркопол — наследник на нормандски баща и майка сарацинка. Много такива като него синове на кратки среднощни удоволствия служеха при тамплиерите. Хубавичкото лице на момчето лъщеше от пот и беше покрито с прах от дългото препускане. Яркосините му очи бяха замъглени от умора.

— Милорд, ида от Антиохската крепост с писмо от сир Алоа дьо Медок.

— Не може ли да почака?

— Каза, че е спешно, милорд. Нещо за някакъв гълъб, който бил узрял за скубане.

— Добре, дай го тук.

Момчето извади кожен портфейл изпод наметалото си, преряза въженцата и подаде на Жерар запечатан с восък пергаментов свитък. Жерар счупи печата, разгъна свитъка, погледна го и въздъхна:

— Не мога да го разчета — оплака се той и подаде свитъка на Амне. — Така става, когато Алоа пише припряно.

Тома Амне пое документа и го зачете мълчаливо. Жерар го наблюдаваше с нарастващо безпокойство. Воин, който да владее четмо и писмо, все още бе рядкост в света на Магистъра. Макар мнозина тамплиери да можеха да четат достатъчно, за да разпознаят названието на града или името на някоя река върху картата, малцина бяха онези, които общуваха свободно с писменото слово. Амне знаеше, че Жерар дьо Ридфор притежава други достойнства — власт и висок пост — и затова не се плаши от грамотни люде...

— Какво пише там? — попита Магистърът нетърпеливо. Ненадейно го бе заглождала мисълта, че пергаментът може да говори на хитрец като Тома Амне, а да остане ням за него, господаря Жерар.

— Сир Алоа е предоставил заем на някой си Бертран дю Шамбор, негов далечен роднина. В замяна на заложена земя в Орлеан Орденът ще снабди Бертран с рицари, оръженосци, коне, оръжие и амуниции на стойност 1 200 динара.

— Колко земя?

— Три хиляди акра... Дали си струват парите? Алоа не пише добра ли е.

— Чувал ли си някога да прави сделка за лоша земя? Продължавай.

— Алоа предлага да спечелим благоразположението на Рейнал, като прехвърлим земята на негов братовчед, който щял да се върне във Франция до една година... Но — вдигна пръст Амне, — тази земя още не е наша. Как бихме могли толкова бързо да се сдобием с нея?

— Тя вече е наша — отвърна уверено Жерар. — Заемът няма да бъде изплатен.

— Откъде сте толкова сигурни двамата с Алоа? Да нямате и вие някой скрит Камък?

Жерар се почука по слепоочието:

— О, не, мой млади приятелю. Необходими ли са ми свръхестествени сили, когато разполагам с дарен ми от Господа ум? — Магистърът на тамплиерите се закиска, забелязал недоумението на Амне. — Този Бертран ще търси слава, за да изкупи краткия си и греховен живот. А ние ще му осигурим тази слава.

— И как ще стане това? — кротко запита Тома.

— Ще подскажем на бедния глупак, че ще се прочуе най-много като избие няколко хашишиюна в тяхната цитадела в Аламут.

— Това място е непревземаемо. Неслучайно го наричат „Орлово гнездо“.

— Да, но наивният Бертран ще разбере това твърде късно.

— Млад френски благородник, жаден за слава, срещу банда наглед невъоръжени убийци. Все едно да пуснем скорпион в леглото на шейх Синан, Старецът от Планините.

— Това ще ни донесе 3 000 акра плодородна орлеанска земя.

Тома Амне обмисля няколко секунди плана.

— Шарл — изрече той внезапно.

— Какво? — Жерар дьо Ридфор вдигна очи от пергамента. Беше го навил и замислено чоплеше восъчния печат.

— Това е името на споходения от носталгия братовчед на Рейнал. Шарл.

— Няма значение. Важното е да укрепим позициите ни пред Рейнал.

— Ако ще храниш чудовище, добре е да използваш лопата с дълга дръжка, за да не ти пострада ръката.

— Ще го нахраним с Бертран дю Шамбор, после ще си преброим пръстите.

В стаята на кулата, разположена на върха на Йерусалимската крепост, Тома Амне затвори капациите и дръпна завесите, за да спре хладния нощен въздух. Но не само от въздуха искаше да се предпази.

Въпреки изказаното пред Жерар дьо Ридфор мнение, той беше наистина обезпокоен от приближаващата коронация на Ги дьо Люзинян за крал на Йерусалим. Избраникът беше негодник и това го знаеше всеки, не само Тома Амне.

Десетината години служба като Пазител на Камъка — пост, който получи още млад, и то не само заради благородния си произход и уменията да върти меча — го бяха дарили със свръхестествена чувствителност към теченията на времето.

Други биха срещнали всяка зора като начало на нов ден, биха погледнали на всяка предстоящата битка или труден поход като на нещо, което следва да бъде свършено, биха се изправили пред внезапна болест, рана и най-сетне — пред смъртта, като пред нечакана изненада.

На тяхно място Амне щеше да съгледа трайна тенденция.

Новият ден щеше да е брънка във веригата на годините. Битката — пешка върху грамадната дъска на войната и политиката. Раната щеше да е далечен пратеник на задаващата се смърт. Амне виждаше хода на времето като бурна река, а тялото си — като подхванато от бързеите ѝ парче дърво.

Камъкът, естествено, фокусираше това течение.

Тома Амне открехна капака на масивния скрин и извади почти почерняло от старост ковчеже, изработено от орехово дърво и облицовано с кадифе. Амне надзърна вътре.

В светлината на единственото мъждукащо кандило Камъкът проблесна, сякаш го поздравяваше. Имаше формата на Космическо яйце — гладък и лъскав, заоблен в единия край и заострен в другия, каквито са всички яйца. Отвън и отвътре покрай капака на ковчезето бяха начертани необходимия бром пентаграми, които изолираха и съхраняваха енергията на Камъка, криеха го от очите и сетивата, които биха могли да му въздействат.

Амне бръкна и извади Камъка с голи пръсти.

Веднага почувства познатото болезнено пробождање. С времето и с натрупания опит болката ставаше все по-поносима, но не намаляваше. Беше като трепване на конска шия, след като животно е било улучено от стрела. Като тремора на приближаващата смърт.

Ала докосването пробуди също така и музика в душата му — ангелски хор пееше осанна за Бога. Небесен музикален съпровод, който не секваше, докато държеше Камъка в ръце.

В същото време величаво сияние замъгли зрението му — фонтан от цветове, като онези, които хвърля върху стена пречупен през кристал слънчев лъч. Цветовете танцуваха и плетяха фигури в ума му, докато Пазителят не положи Камъка върху голите дъски на работната маса.

Сега вече Амне дишаше тежко.

Почти винаги се опасяваше, че яйцето ще прогори дупка в дебелото дърво. Продължаваше да носи в себе си тази наивна тревога, макар вече да знаеше, че енергията, която излъчваше Камъкът, не беше от такъв вид.

Следващата част от ритуала на предричането беше обикновена алхимия. Амне смеси в една реторта розмариново масло, сушен босилек и розова есенция — доста скъпа, внесена от Франция на разноски на Ордена — с чиста кладенчова вода и малко дестилирано вино. Сама по себе си тази микстура не притежаваше никакви особени свойства, тя само създаваше необходимата за Камъка среда.

Пазителят разклати сместа и я остана да се загрее над парче лоена свещ. Грижливо поскъсяваше фитила, клатушкаше стъкленицата, за да поддържа нужната температура, при която течността леко да се изпарява, без да кипва. Скоро от тясното и извито гърло на ретортата се надигна пара, които Амне насочваше право към заострения край на Камъка.

Бе достигнал до този процес след многобройни опити и грешки. Сам по себе си Камъкът беше твърде тъмен, за да може да се надзърне в него. Имаше кафяво-червеникава окраска, съвсем непрозрачна, освен ако се гледаше в най-светлия му участък, при това на ярка слънчева светлина.

Енергията на Камъка можеше да влияе на предметите, намиращи се в непосредствена близост до него, но съвсем слабо. Затова пък

димът и водната пара бяха в състояние да разсейват непрозрачната му завеса. Още по-добре се получаваше, когато се използваше смес от розмариново масло с вода, вино и някои билки.

Какво щеше да му бъде показано, зависеше предимно от прищевките на Камъка, но в никакъв случай не от желанията на Тома Амне.

Веднъж му бе разкрил точното местонахождение на златната мина на Приам, запечатана с грамадна каменна плоча, на стотина стъпки под един храсталак близо до Илиум. Амне веднага бе спокоден от желание да прати там експедиция и да открие съкровището, но накрая съмнението го накара да се откаже.

Камъкът, разбира се, никога не би го измамил, но би могъл да заблуди твърде изострените му в момента на общуване сетива и да го подведе в невярна посока. Този Илиум, който му бе показал, би могъл да не е действителният, защото нерядко Камъкът го отвеждаше в светове, различни от обитавания от Тома.

Един ден обаче му показва нещо реално — невидимата структура на Ордена на тамплиерите. Видението представляваше кула дялани камъни, всеки от които молитва, паричен заем или военна победа. Девет Велики Магистъра се бяха сменили преди Жерар, като се започне с Хю дьо Пайен в 1128 година след Христа, който чрез интригантство и силата на оръжието бе извоювал и задържал този оазис наред Светите земи за своите нормандци. Видя светлокоси свирепи воители, прекосили нявга Северно море, за да се заселят по западното крайбрежие на Франция. Същите тези синове на бурята, които бяха построили корабите на Уилям, когато той тръгнал да сложи ръка върху острова, завладян от саксонците. А сега, близо 120 години по-късно, когато старият английски крал Хенри воюваше с младия френски крал Филип, нормандските франки отново бяха в центъра на събитията — същински създатели и унищожители на крале. А в същото време, отвъд много земи и морета, техните събратя се сражаваха в редовете на Ордена на тамплиерите, за да помогнат и на двамата крале да обявят Светите земи за свои владения.

По време на едно видение, предизвикано от Камъка, Тома Амне бе зърнал в кипящата мъгла на ретортата препускащи рицари тамплиери, облечени с доспехи, каквито се носеха преди шейсетина години. Подрънкваха ризници, развяваха се бели наметки с

яркочервени кръстове, святкаха мечове, копия стърчаха над щитове с характерната за нормандците сърцевидна форма. Живите храбреци язدهа бели коне и очите на ездачите бяха мътни и заслепени. Врани жребци носеха мъртвите души, в погледите на които сияеха откровения за възмездието на Один и възкресението във Валхала!...

Амне не забрави този урок. Тамплиерите, които препускаха най-отпред на черни коне, бяха стройни и мускулести, с мазолести длани и следи от съсирваща се кръв по мечовете. А последните в колоната, които язدهа бели коне, бяха затлъстели, бледокожи от дълъг престой в прохладни стаи, забравили що е слънце и волен вятър. Ръцете им бяха меки, пухкави, мускулите — отпуснати, а по пръстите личаха мастилени петна — следи от подписване на заемни договори и сключени сделки.

Наметалата на първите тамплиери бяха покрити с прах и кал от бойни полета. Ленените ризи на последните членове на Ордена ухаеха на тамян и на парфюм от чужди женски постели.

Ето това беше безценно видение, истинско прозрение, каквото не бе спохождало Тома Амне от много месеци.

Днес възнамеряваше да опита отново. С лявата си ръка той разпръсна изпаренията върху острия край на Камъка, укроти мислите си и сведе очи.

Отсреща го гледаше лицето на Ги дьо Люзинян — с отпусната долна челюст, увиснал в ъгъла език и поруменели от страст страни. Издължени, тръпнещи пръсти, с мургава като на сарацините кожа, галеха челото и слепоочията му, докосваха гърдите му и се спускаха надолу, към набъбналия му член. Ги изстена и се изгуби в мъглата.

Надигна се струя пара, която се втвърди във въздуха. Повърхността ѝ се набръчка като отражение върху почти неподвижно водно огледало, а пламъчето на свещта се превърна в безжалостно обедно слънце, огряващо извитото като рог каменно образувание, което стърчеше над пустинята и го приканваше подобно на сгънат женски пръст. Миг след това каменният пръст също се скри в мъгла.

От облачето пара изплува черен мустак, подрязан и подравнен с фино наточена кама. Над враните му краища блестяха две очи — червени като на вълк, но издължени, сякаш бяха котешки. Краищата на мустака се повдигнаха и устата под тях се разтвори в усмивка, показвайки два реда идеално бели зъби, равни по края, подобно на

побити в трева надгробни камъни и заоблени в основата, където се губеха в червенината на венците. Очите се вираха през стелещата се сивкава мъгла, докато не срещнаха погледа на Амне и тогава се втренчиха в него. Белезникавият хребет на носа щръкна също като каменния пръст в пустинята и го прикани да го следва.

Но още преди видението да се смени с друго, Тома Амне го изтри с дланта си.

Свещта под ретортата беше почти угаснала и от повърхността на сместа вече не изпускаше пара. Тъкмо навреме. Лицето с вълчите очи неизменно се натрапваше във всички видения от последния месец. Някъде, в някой момент — сегашен, минал или бъдещ — един магьосник бе обявил или щеше да обяви невидима война на Пазителя на Камъка. Такива неща се случваха, макар и не често, защото и миналото, и бъдещето имаше своите магове. По точно в този момент подобна заявка само нарушаваше крехкото равновесие на силите вътре в Камъка. Тома Амне реши, че е време да обмисли ответен удар, достоен за предизвикателството.

Той премести стъкленницата встрани и я остави да изстине. Върна Камъка в ковчежето — отново понесе стоически болката от докосването и песента на ангелите — и затвори капака. Всеки път, когато го пипнеше или се възползваше от силата му, Камъкът го променяше, ободряваше го и изостряше сетивата му.

Тома си спомни деня, в който получи Камъка от Ален, предишния Пазител.

Старият рицар лежеше на смъртен одър, улучен в гърдите от сарацинска стрела. Вече втори ден той кашляше черна кръв и никой не се надяваше, че ще доживее зората.

— Ела тук, Тома.

Амне смирено приближи леглото, сплел молитвено пръсти. По онова време дланите му все още бяха покрити с мазоли от дръжката на сабята и ремъка на щита. Беше едва седемнадесетгодишен юноша с празна, като кухнята на железния му шлем, глава.

— Тамплиерите от съвета не можаха да ти намерят по-добро занимание, та те дадох на мен.

— Да, сир Ален.

— Ордена трябва да има свой Пазител на Камъка. Постът не е важен, признавам. Не е като да си магистър, капитан на крепост или да командваш собствен полк в битка.

— Не е, сир Ален.

— Но и Пазителят се радва на определено уважение. — Мъжът се понадигна от възглавниците и го погледна с трескави очи. Не виждаше съвсем ясно. — Опасно е да се навърташ край Камъка, момче. Той е дяволско изобретение, поне това знам със сигурност. Гледай да го докосваш колкото се може по-малко и го използвай само при крайна нужда.

— Но какво представлява този Камък?

— Произхожда от северните страни и се е появил още, когато първите рицари са създавали Ордена. Винаги ни е принадлежал. Той е нашата тайна. И нашата сила.

— И къде е този Камък, сир Ален?

— Гледай винаги да го държиш при себе си. Пази го заради доброто на Ордена. Докато е притежание на тамплиерите, братството не ще познае поражение в битка. Но докосвай голата му повърхност колкото се може по-рядко. Заради твоята...

Треската, която гореше в гърдите на сир Ален, отново го заръфа като побесняло куче. Дъхът му секна, очите му изскочиха от орбитите и се втрениха в лицето на Амне. Последните слова се отрониха от устните му с мъчителен шепот:

— ...твоята ...душа.

И това беше всичко.

Амне знаеше, че трябва да предприеме нещо. Той склопи очите на мъртвеца и ги притисна надолу с длан, както го бяха учили във войската. Трябваше да съобщи някому, че сир Ален си е отишъл. Но по-важно бе да намери и прибере Камъка, който му бяха поверили.

Къде може да е скрит?

Сир Ален го бе посъветвал да го държи до себе си. Къде би скътал нещо скъпоценно един умиращ старец?

Тома се наведе да надзърне под леглото — долу имаше само прахоляк, парцали и нощното гърне. Той премига, сетне дръпна гърнето и надникна вътре. Лъхна го нетърпима смрад. Тома преглътна мъчително и разрови с пръст съдържанието, за да види дали Камъкът не е на дъното. Нямаше представа, колко може да е голям...

Нищо.

Тогава — къде другаде?

Запретна ръкава на блузата си и опипа под възглавницата. Главата на мъртвия се претърколи, клепачите му се повдигнаха лекичко и отдолу се показаха сивкави ципи. Ръката на Амне докосна нещо твърдо. Сграбчи го и бавно го измъкна навън.

Беше ковчеже от черно орехово дърво. Огледа ключалката и установи, че е отворено. Тогава той просто повдигна капака.

Вътре беше положен тъмен кристал с яйцевидна форма. Не можеше да го разгледа добре в сумрака на стаята. Въпреки това забеляза, че е оцветен на слоеве — червеното на засъхнала кръв и охрата на плодородна френска почва току след пролетна оран.

Забравил предупреждението на сир Ален, младежът се пресегна и докосна Камъка. Всичко, което изпита в този миг, щеше да го преследва дори в сънищата през целия му живот. Болзненият шок, хорът от гласове, злокобната заплаха отекнаха дълбоко в душата му още онзи първи път.

Тома Амне знаеше, че вече не е същият. Той бе намерил Камъка и сега то притежаваше. Също както Камъкът го бе открил и Тома му принадлежеше.

Амне разбра веднага, че скритата в Камъка енергия би могла да спаси сир Ален от смърт, би могла да го изцери от раната и да надвие отровата на стрелата. Но също така проумя защо старият рицар бе отказал, отхвърлил подобно спасение.

Сега, години по-късно, в стаята в кулата, помъдрял от четене на древни свитъци — някои от тях единствено във виденията си, изпълнен с нови сили след всяко докосване до Камъка, Амне знаеше много повече за неговите възможности и за ползата от тях.

Знаеше, че не би могъл да умре, не и като обикновените хора. Никога нямаше отново да яхне вран кон и да се втурне в атака, изпълнен с вяра, че скоро ще зърне суровото лице на Едноокия Один при вратите на Валхала. Никога нямаше да коленичи пред Небесния трон.

Докато небрежно разчистваше бюрото от натрупаните свитъци, Тома Амне побутна парченце олово, което бе използвал предния ден, за да запуши един пробит леген.

Металът се сгърчи от допира му и се превърна се в късче жълтеникаво злато. Тамплиерът събра в шепа няколко костени копчета — те засияха подобно на ледени висулки и се превърнаха в мънички кристални сфери, резониращи върху дланта му със странна енергия и зловещи гласове.

И това ли бе дело на дявола? Като християнин от християнски Орден тази мисъл би трябвало да го тревожи и плаши. Би трябвало да секва дъха му и да смразява кръвта в жилите му.

Но, добре запознат със силата на Камъка, Тома знаеше, че това са напразни тревоги. Кристалното яйце бе негово лично притежание, по следваше своето предназначение. И не всички негови въздействия бяха тъй стъписващи, тъй ужасяващи. Каквото и да беше направил — и продължаваше да прави — с Тома Амне, не само не бе осквернил докосването му, а напротив — бе го превърнал в златоносно.

Тамплиерът вдигна длан пред очите си и втренчи в нея изумен поглед, очаквайки чудото да отмине.

ФАЙЛ 01

КИБЕРПСИХО

Изкуството е ревнива любовница и ако човек е надарен рисувач, поет, архитект, или философ, от него излиза калпав съпруг, неспособен да се грижи за любимата жена.

Ралф Уолдо Емерсън

Илайза 212: Добро утро. Говори Илайза канал 212, автоматизирана програма на Обединената психиатрична служба в мегаполиса зона Грейт Боуш. Моля, смятайте ме за свой добър приятел.

Клиентът: Ти си машина. Не си ми приятел.

Илайза 212: Притеснява ли ви това, че разговаряте с машина?

Клиентът: Май не. Откак се помня е така.

Илайза 212: На колко години сте?

Клиентът: На трийсет и тр... уф... на двавет и осем. Защо да те лъжа?

Илайза 212: Защо, наистина? Тук съм, за да помагам. Имате приятен, добре обработен глас. Използвате ли го в професионален аспект?

Клиентът: Какво искаш да кажеш — дали не съм говорител?

Илайза 212: Или актьор, певец...

Клиентът: Понякога пея за собствено удоволствие. По предпочитам да свиря на пиано. Всъщност само това правя.

Илайза 212: Обичате ли да свирите на пиано?

Клиентът: То е като да дишаш чист кислород. Извисява.

Илайза 212: Какво свириш?

Клиентът: На пиано, нали ти казах?

Илайза 212: Прощавай. Искях да попитам, каква музика?

Клиентът: Джаз. Предимно страйд.

Илайза 212: Страйд? В информационния ми блок не се съдържа подобен термин.

Клиентът: Да ти пикая на блоковете. „Страйд“ е истинският джаз. Свирили са го някога черните пианисти в Харлем. Лявата ръка редува басов тон с акорд, който е октава и половина или две по-висок от баса, а дясната ръка свири различни синкопи тремоло октави... Страйд.

Илайза 212: Благодаря за информацията. Изглежда доста разбираш от тези неща.

Клиентът: Скъпа, аз съм най-добрият страйд джазмен в тоя шибан век.

Илайза 212: В такъв случай ще ми позволиш ли да внеса името ти в съответния списък?

Клиентът: Том. Том Гюрдин.

(Клиент 2035/996, фамилия Гюрдин, име Том — Тома? Томас? Разкрий нов психиатричен файл и добавяй всички новопостъпващи бележки).

Илайза: И какъв ти е проблемът. Том?

Гюрдин: Някой се опитва да ме убие.

Илайза: Как разбра, Том?

Гюрдин: Ами, около мен се случват разни неща...

Илайза: Какви неща, Том?

Гюрдин: Започна се преди три седмици, когато една кола прехвърли мантизелата в Ню Хейвън. Бях там на едно частно парти. Както и да е, беше от онези големите лимузини „Нисан Дресър“ и тъкмо се носеше по шосето, когато внезапно изгуби контрол, прескочи мантизелата на моста и се стовари само на метър от мен.

Илайза: Ти пострада ли?

Гюрдин: Извадих късмет. Размина ми се на косъм! Отнякъде се появи един здравеняк, досущ като юначагите „Джетс“, и ме повали на земята току до лимузината. Сетне хукна презглава, но се блъсна във витрина на някакъв склад и ботушите му щръкнаха нагоре. После се измъкна, поопуха се от прахта и офейка. Думичка не обели.

Илайза: И как изглеждаше той?

Клиентът: Ами... такъв, един едър. С дълго палто от дебела материя — кожа или вълна — и високи черни ботуши като на

кавалерийски офицер.

Илайза: Цвят на косата? Очите?

Гюрдин: Съжалявам, носеше шапка. Или по-скоро беше качулка. Може и да е било соларно сомбреро... Не съм сигурен. Беше късно през нощта в неосветена част на града.

Илайза: Какво стана с колата?

Гюрдин: Ами, нищо.

Илайза: Но тя се е опитала да те убие, Том. Ти го каза.

Гюрдин: Да бе, така беше. Но тогава още не знаех. Онова с колата беше първият инцидент — преди да забележа всички останали съвпадения. Тогава въобще не предполагах. И през ум не ми мина. Тръгнах си, понеже не исках да се мотая наоколо и да ме разпитват.

Илайза: Значи си тръгна — като мъжа с качулката?

Гюрдин: Да.

Илайза: Кой беше вторият инцидент?

Гюрдин: Вторият бяха експлозивните куршуми. Случи се седмица или десетина дни след колата. Бях си вкъщи в Джексън Хейтс, в един от онези кафяви блокове, дето скоро ще се разпаднат от старост. Моят апартамент е на втория етаж отляво. Беше седем сутринта. Обикновено по това време съм си вкъщи и къртя като пор, отспивам си след купона. Понеже рядко лягам преди три-четири часа.

Илайза: Добре ли спиш нощем, Том?

Гюрдин: Спя си чудесно. Не вземам приспивателни, ако за това питаш. Просто затварям очи и светът изчезва. Но както казах, онази сутрин някой стреля по втория етаж. Само че мереше апартамента вдясно — този, който е срещу мен.

Илайза: Имаше ли някой в онзи апартамент?

Гюрдин: Да, една млада жена. Познавах я бегло. Казваше се Джени Калвадос.

Илайза: Убиха ли я, Том?

Гюрдин: Не веднага. Първите два куршума рикоширали от стъклото. Прозорците там са от полиплекс и са доста издръжливи. Стрелецът обаче не бързал и продължил да гърми. Действал методично, като покривал всеки ъгъл. Пронизал всяка дванайсета книга от рафта. Един куршум улучил видеоекрана, а следващият преобърнал стола пред него. После хладилника и така нататък. Ако Джени беше залегнала, вероятно нямаше да пострада, защото леглото

й е точно под прозореца, зад дебела цяла педя тухлена стена. Онзи все някога щеше да се откаже или да реши, че в стаята няма никой. Но тя се изправила и се завтекла към килера. Точно тогава един куршум я пернал в главата и й пръснал мозъка по стената.

Илайза: Откъде знаеш, че точно последният куршум я е убил?

Гюрдин: Не спя чак толкова дълбоко, нито преградата между апартаментите ни е звуконепроницаема. Чувах писъците на Джени, докато куршумите се забиваха около нея. След това я чух да тича и после замлъкна. Само че не тя е била целта, а аз. Убиецът е сбъркал ляво с дясно.

Илайза: Но защо смяташ, че е търсел теб? В Куинс се стреля непрекъснато.

Гюрдин: Защото ченгетата откриха покрива, от който е стрелял, по траекторията на куршумите. Намерили следи от обувки по пода, няколко фаса, дори омазнена хартия от готова храна. Онзи се прикривал зад парче фибростъкло, от което стигам до извода, че е използвал снайпер. Такъв човек не стреля просто за удоволствие.

Илайза: Но може тя да е била неговата цел — не ти.

Гюрдин: Някаква си библиотекарка? Самотно момиче, което се прехранва с двете си ръце? Защо? Виж, Джени има кестенява коса, подстригана късо като моята. В един неосветен апартамент човек лесно може да сбърка жена с мъж, дори и да използва оптически мерник. Както ти казах, вече е сбъркал ляво с дясно, защо не и това? Случват се такива неща.

Илайза: Това ли са всички съвпадения?

Гюрдин: Де да бяха!

Илайза: Значи е последвало ново покушение?

Гюрдин: Ама и теб си те бива!

Илайза: Нарича се информационен анализ и изграждане на хипотези. Том, в програмата ми са въведени солидна памет и любопитство.

Гюрдин: Същата нощ имаше стрелба и в моя клуб. Нарича се „Студио 54“ и съществува открай време. Клуб с традиции, ако ме разбираш. Както и да е, беше към десет и половина, аз си свирех на пианото, но онази вечер нещо не бях във форма. Това няма нищо общо с публиката, тя възприема музиката по един начин, а аз — по друг. Когато свиря, затварям очи, а те си мислят, че просто се потапям в

музиката. А всъщност аз се ругая, примерно, задето съм прескочил някоя кода...

Илайза: Кода? Какво е това?

Гюрдин: Указание пасажът да се повтори, но с различен край.

Илайза: Благодаря, отбелязах си. Продължавай, моля.

Гюрдин: Друг път ми е криво, че съм пропуснал един-два такта от даден преход. Понякога си хапя устните и слушателите решават, че съм сбъркал, а аз се опитвам да транспонирам откъса заради повреден клавиш или разхлабена струна. Когато човек притежава идеален слух като мен, просто не може да свири на разстроен инструмент!

Илайза: Та значи, онази нощ свиренето не ти спореше.

Гюрдин: Климатичите в клуба работеха с максимално натоварване, но въпреки това беше ужасно влажно. Усецах, че чукчетата са влажни и пианото е започнало да се разстройва. Истински кошмар. Нямах време нито да следя публиката, нито да наблюдавам вратата.

Илайза: Да наблюдаваш вратата? Това пък защо?

Гюрдин: Защото всичко хубаво влиза през вратата: търсачи на таланти, агенти на звукозаписни студиа, примамливи договори, някоя среднощна утеха.

Илайза: Имаш пред вид сексуална връзка с жена?

Гюрдин: Не. За тая работа си имам приятелка. Или поне имах. На моя език среднощна утеха е покана да свиря на частно парти, сватба или бар мицва, макар че за тези мероприятия рядко търсят пианист на страйд. Но онази нощ не гледах към вратата, защото пианото скрибуцаше като мокър сандък. Така и не видях кога е влязъл.

Илайза: Кой?

Гюрдин: Стрелецът. „Студио 54“ е почтен клуб — идват най-вече бизнесмени, филмови звезди и прочее. Клубът е гарантирано неутрална територия. Не се допускат манхатънски утайки. Та този тип с крещящата си риза с подпльнки и тесни панталони биеше на очи като въшка на чело. От него вонеше на търговия с дрога. Имаше дълга руса коса. Този комедиант се беше въоръжил със старовремски автомат с дълъг, извит пълнител. Щракна затвора и пусна половината от куршумите още преди да успея да вдигна глава.

Илайза: Улучи ли те?

Гюрдин: Не. Автоматът дърпаше надясно и нагоре, та чувах как куршумите се забиват в мазилката пад мен. Без да му мисля, се свлякох от стола и се скрих зад инструмента. И в същия момент куршумите започнаха да пробиват страните на пианото и да се плъзгат по струните — засвириха някаква тяхна си музика... След онази нощ никой не би се впрегнал само на някакви си влажни чукчета.

Илайза: А ти какво направи?

Гюрдин: Изхвърчах през задната врата, без да поглеждам през рамо. Поисках от менажера да ми осребри чека. Казах му, че майка ми е умряла.

Илайза: Съобщи ли на властите? За стрелбата по теб?

Гюрдин: Разбира се, аз съм примерен гражданин. Изсмяха ми се, изнесоха ми лекция за ширещото се из града насилие, цитираха ми полицейската сводка и заявиха, че си въобразявам разни неща.

Илайза: Не смяташ ли, че са прави?

Гюрдин: (Пауза от единайсет секунди): Ти май ме мислиш за смахнат?

Илайза: Не съм програмирана за подобни решения, Том. Аз не поставям диагнози. Само слушам.

Гюрдин: Хубаво де... да кажем, че винаги съм се чувствал малко особен. Още като бях малко момче, все ми се струваше, че съм аутсайдер, че не съм като останалите. Да, аутсайдер, но не безучастен. Не, не съм и бунтовник или нещо такова. Просто в мен сякаш е заложена някаква особена отговорност за света, в който живеем, за всички несправедливости. Понякога си мисля, че съм виновен за всичко случващо се в двайсет и първи век. А друг път ми се струва, че съм създаден да бъда спасител, да променя хода на историята — но не в религиозния смисъл. Чувствам в себе си някаква сила и отдавна забравени способности. Напрежение в мускулите, пулсиране на кръвта, неща, които са извън моята власт. Ако можех само да забавя мислите си, да застана съвършено неподвижно и да се концентрирам дълбоко, може би бих успял да овладеем тази сила, това умение. Силата да премахвам враговете от пътя си само с махване на ръка. Да повдигам камъни с пулсиращата енергия, която усещам зад очите си. Да карам планините да се тресат от една моя дума.

Илайза: Том, живеем в епохата на масите. Обикновените хора се чувстват слаби и обезличени, като че ли са зъбчати колела в машина.

Егото им компенсират тези мисли с безцелни фантазии за тяхната „предопределеност“, за усещането, че имат „мисия“. Има един нов клон на психологията, който се нарича „уфолатрия“. Той се занимава с истории за отвлечени от извънземни и за близки срещи от третия вид, обяснявайки ги с естественото човешко желание да бъдем забелязани и отделени от тълпата. В по-ранни епохи същите тези хора щяха да се похвалят, че им се е явила Дева Мария. Мнозина имат и усещането за скрита сила, за някакво умение, за което говореше ти. Но ти поне можеш да свириш на пиано и вероятно го правиш добре. Всъщност само това ли можеш, Том?

Гюрдин: Амиии... винаги ме е бивало да уча езици. Знам перфектно френски, говоря сносно италиански, както открих по време на една екскурзия из Европа. Отбих се в Марсилия и там за нула време проговорих арабски.

Илайза: Имаш ли някакви други интереси, хоби, влечения към спорт?

Гюрдин: Обичам да чета научни статии, най-вече за разни нови открития, особено космогония, геохимия, астрономия... Спорт ли? Винаги съм бил в добра форма. А и няма как да не тренираш, ако всяка вечер трябва да прекарваш шест часа неподвижен зад пианото — инак ти се схващат пръстите, китките и лактите. Занимавам се с айкидо и с карате, но си пазя ръцете, защото с тях си изкарвам прехраната. Научих се да действам с крака. Поне зная как да се предпазя, ако някоя нощ се забъркам в пианска свада.

Илайза: Ах, така значи. Това обяснява желанието ти да премахваш враговете от пътя си. Том, хора като теб, които се занимават с бойни спортове, развиват усещане за обкръжаваща ги невидима аура, за пълна вътрешна хармония, която би могъл да опишеш като и вътрешна енергия.

Гюрдин: Искаш да кажеш, че ми е хвъркнала чивията. Грешиш, съвсем нормален съм си.

Илайза: Том, „нормален“ и „ненормален“ са етикети, които вече са лишени от стойност. Казвам само, че е възможно да имаш лека, напълно компенсирана вманиаченост, която не би трябвало да навреди на теб и на близките ти, ако не й позволиш да влияе върху поведението ти.

Гюрдин: Да бе, мерси. Лесно ти е, нали на теб наблюдателите не ти дишат във врата.

Илайза: Наблюдателите ли? Кои са те? Моля те, опиши ми ги.

Гюрдин: Ами, наблюдатели. Понякога усещам топлина в тила си от техните погледи. А когато се обърна, очите им се отместват встрани, фокусират се върху нещо друго, трепкат и стават безизразни. Но лицата винаги ги издават. Знаят, че съм ги забелязал.

Илайза: Том, не смяташ ли, че причината може да е в твоята професия? Ти си популярна личност. Свириш на пиано в заведение и хората идват да те гледат. Може да са те познали, а после, когато си ги погледнал, да са отместили очи от неудобство. Така постъпват възпитаните хора.

Гюрдин: Понякога не само ме гледат... Веднъж например както пресичах улицата, ми се изпречи непознат мъж. Не вървеше по пешеходната пътека, тичаше косо, сякаш отиваше към паркирала кола. Дори ме избута, а миг по-късно край мен профуча камион — точно през мястото, където трябваше да бъда.

Илайза: И кой беше този човек?

Гюрдин: Не зная — непознат.

Илайза: Но винаги ли е един и същ?

Гюрдин: Не е същият човек, по-скоро същият тип. По-нисък от мен, плещест. Не е дебел, но има тяло на руски тежкоатлет, с широки рамене и яки мускули. Върви така, като че е яздил кон хиляди километри. Винаги носи дълъг шлифер и шапка, дори когато е топло.

Илайза: И колко често си го виждал?

Гюрдин: Два или три пъти, не помня точно.

Илайза: И все се случва на улицата, така ли?

Гюрдин: Не. Друг път стана на тротоара до един строеж. Спря ме и ми поиска дребни монети за телефон, а в този момент от крана се откачи някакъв товар и се сгромоляса зад него. А веднъж във фойето на един хотел се спънах в куфара му и пропуснах асансьора, който малко след това заседна между етажите. Наблюдател, който ме пази.

Илайза: Нещата, които прави, са за твое добро, така ли? Пази те от опасности?

Гюрдин: До скоро беше така. Но напоследък се появиха и други непознати. Само че тези се опитват да ме избутат на улицата, където да бъда сгазен, или стрелят по къщата, в която живея...(Шепне)

Всъщност, като се замисля, май и едните, и другите се появиха по едно и също време.

Илайза: Том, едва те чувам. Да не искаш да кажеш, че тези хора се опитват да те заместят?

Гюрдин: Ами да. Опитват се да заемат мястото ми.

Илайза: Нещо не мога да разбера. Може би искаш да кажеш, че съществуват няколко различни личности, които си делят твоето тяло?

Гюрдин: Не, нищо подобно. (Прозаявка.) Виж, трябва да вървя. Четири сутринта е, а до три свирих в бара. Имаш много приятен глас за компютър. Може пак да ти позвъня.

Илайза: Том! Не затваряй! Моля те. Трябва да ми кажеш...

Гюрдин: Сигурно, но едва се държа на краката си. Ще взема да заспя в телефонната кабина. Запомних ти номера.

Илайза: Том! Том!

Щрак!

Том Гюрдин дръпна резето и отвори вратата. В кабината нахлу мирисът на Атлантическия океан — влага, сол, изсъхнали водорасли и черна кал при отлив, примесени с миризмата на изгорял бензин и катран. Той бързо разсея застоялия въздух в кабината.

Том вдигна замислено ръка и изписа един музикален пасаж върху запотеното стъкло. Започна с осминка от до, сетне тримола до сол и две фиоритури. След това изтри всичко със стакато движение на дланта.

Беше прекалено изморен, за да мисли. Обърна се и тръгна по тротоара. Паважът беше мокър — токовете на обувките му шляпаха в плитките локви, оставяйки мънички мехурчета след него.

В този град, дори по това време и в този район, където живееха само шест милиона души, шумът никога не замираше напълно. Бумтеше минаващото под земята метро, бръмчаха кръжащите отгоре полицейски коли, прещракваха уличните светофари, следващи предварително зададената програма. Тези приглушени звуци се смесваха с други, съвсем случайни — отваряне на прозорец, мяукане на разтопен котарак, кюфкане на някое старо такси две преки по-надолу.

Случайни звуци. Случайни сенки.

Том Гюрдин напрягаше слух да долови в шума някаква подреденост — или липса на такава. Докато се спускаше по Главната към Манхасет, дочу зад гърба си стъпки, които го следваха. Със сигурност не беше ехото на собствените му крачки, отекващо между стените на сградите. Нито някой, който се прибираще у дома. Стъпките определено го преследваха, сливаха се с неговия ритъм, забавяха, когато той забавяше.

Спря на едно тъмно място, обърна се рязко и огледа улицата. Нищо не помръдваше. Нищо не спря да се движи.

Гюрдин подуши въздуха, използвайки сетива, надхвърлящи нормалното обоняние. Изпрати частица от съзнанието си назад по улицата да дебне за спотаена опасност, за лоши помисли, за стоманени игли, скрити в мъглата на нечие привидно отсъствие.

Но не откри нищо.

Почака още десет секунди. Отстрани изглеждате като нерешителен и уплашен човек. Всъщност очакваше другият да се подмами от това и да направи първата непредпазлива крачка.

Отново нищо.

Гюрдин пъкна дясната си ръка под вечерното сако и докосна дръжката на ултразвуковия нож. Опасно оръжие, подходящо за самоотбрана, но все още нелегално. Изглеждаше като пластмасова карта за игра, но беше в състояние да излъчи звук, вариращ между 60 000 и 120 000 херца при мощност от 1 500 децибела на разстояние до три метра, при широчина на лъча един сантиметър. Отблизо звук с подобна сила беше в състояние да разкъса слабите междумолекулни връзки, като тези на органичните молекули. В обхвата си на действие лъчът трошеше стомана и караше водата на кипи. Тъпичката батерия в ножа го зареждаше с енергия за около деветдесет секунди, което беше повече от достатъчно да заври кръвта на поразеното място.

Той обхвана картата с пръсти, като я държеше между върховете на палеца, показалеца и средния пръст, а кутрето опипваше леко изпъкналото мехурче на спусъка.

След като се въоръжи. Том Гюрдин отново пое по пътя си, сякаш не беше чул нищо.

Мина му през ум, че преследвачът сигурно използва стария трик да го следи, като върви отпред. Звукът от стъпките може би идваше пред него, от този, който го наблюдаваше в отраженията на витрините

и хромираните брони на колите и се обръщаше назад само колкото да поддържа дистанция.

Гюрдин подуши и пътя пред себе си, като цялото му същество беше нащрек. Да, там определено имаше някой. Почувства напрежение в мускулите като преди старт.

Продължи да напредва предпазливо, вдигнал ножа пред себе си. Върхът на малкия му пръст опираше пусковото мехурче.

Стъпките все така следваха неговите, но темпото им се промени. Когато ги приближи, той долови остро изщракване.

Недалеч пред него някаква сянка се шмугна покрай размазаното петно светлина от уличната лампа и се притаи до стената на къщата.

Гюрдин ускори крачка, като пружинираше върху предната част на стъпалата и повдигаше колене, подобно на спринтьорите.

Ехото от другите стъпки изчезна.

Гюрдин се затича право към осветения кръг.

Вдясно нещо скръцна по паважа — някой преместваше тежестта на тялото си от единия на другия крак.

Той се обърна наляво към уличното платно и заобиколи осветената част. Беше притиснал ножа до сакото си.

— Ей, приятелю, няма ли да почерпиш едно бедно момиче с питие?

Този глас! Същите думи! Санди ги бе използвала в онази първа нощ преди четири години, когато се бе появила в „Олд Гринуич ин“ в Стамфорд.

— Санди?

— Не ме очакваше, а. Том? Нали знаеш, че не мога дълго без теб.

— Защо се спотайваш в тъмното? — Гюрдин вдигна ръка, преструвайки се, че засенчва очи от лампата, и незабелязано прибра ножа в джоба на сакото.

— А ти защо се криеш, Том?

— Имах тежък период. Излез на светло да те видя.

В отговор тя се засмя. След това пристъпи напред — стройна и съблазнителна, спокойна и уверена. Носеше увит като сари мономолекулярен дъждобран, чиято повърхност излъчваше виолетови и зелени вълни, в синхрон е дишането ѝ. Отдолу имаше вечерна рокля от сива паракоприна с изрязано деколте и голи рамене. Същата рокля, с която дойде тогава, преди четири години. Той въздъхна.

— Помниш, значи! — рече тя.

— Разбира се... но защо и сега?

— Бях едно... глупаво момиче — пак онази усмивка. — Боях се от теб, Том. Боях се от сънищата ти. Бяха толкова странни, завладяващи. Ти имаше нужда от мен заради тях, но за мен какво оставаше — един човек, който все изчезваше нанякъде. Там, където не смеех да го последвам. Вместо да ти помагам, само заемах място. Трябваше сама да прережа пъпната връв. В началото беше трудно, докато си намеря работа. Знаеш ли, без теб светът е пусто и студено място.

Докато произнасяше последните думи, Санди наведе глава. Очите ѝ останаха скрити. Гюрдин си спомни, че тя не можеше да го лъже, докато я гледа в очите. Каква да е лъжа, от „Ония от химическото чистене са ти опропастили любимото сако“, до „Не зная какво е станало с «Ролекс»-а, дето ти го подари госпожа Уимс“. Когато ѝ се налагаше да лъже, тя свеждаше глава и забиваше поглед във върховете на обувките си. Гледаше го само когато казваше нещо, в което наистина вярваше.

— Какво искаш, Санди? — попита той тихо.

— Да съм с теб. Искам онзи живот. Искам пак да споделяш с мен сънищата си. — Тя вдигна глава, но сивите ѝ очите останаха в сянка. Сигурен беше, че греят от скрито тържество.

— Защо не? Ще закусим ли някъде? Тук наблизко има една кръчмичка, дето си хапват рибарите. Кафето винаги е прясно сварено.

— Нахрани ме, Том.

Тя прекоси осветения кръг и застана до него. Издължените ѝ деликатни пръсти го одраскаха по тила с лакирани нокти. Тялото ѝ се изви в прегръдката му. Тя разтвори устни и пъкна езиче в устата му.

СУРА 2

ДУХОВЕ ОТ ПЯСЪК

*След като животът отлита, все едно как ще е —
сладко или горчиво!*

*След като бокалът се напълни, все едно — Нишанур
или Балх!*

*Пий вино, че след мен и след теб много месеци
от новолуние в пълнолуние и обратно ще преминават!*

Омар Хайям

Старецът стисна с железни щипци въглена от втвърден корен на бодил и го допря до парчето затоплена смола в купичката. От смолата се вдигна тъпичка струйка дим. Той всмукна рязко от мундщука на наргилето и почувства силно подсладената миризма на размесеното с вода вино, с което беше пълна съдинката.

Стените на стаята се втурнаха насреща като внезапен водопад, но без да го докосват. Беше се отпуснал като мекотело върху възглавниците, а болките и бодежите в костите и ставите изчезнаха малко след първото всмукване. Устата му се изкриви в блажена усмивка и клепачите му се склопиха.

Златисти хурии с нежни тела, облечени в дим, докоснаха с хладни меки пръсти челото. Милувките им се спуснаха към брадата му. Други пръсти, също така игриви, галеха ръцете и краката, ласкаеха отпуснатите коремни мускули.

Някъде ромолеше поточе, струите му бърбеха със звънливи гласове в ухото на шейх Синан. Гласовете му шепнеха за плодове, едри като стиснатия му пестник и зрели като гърди на девица. Вятърът шумолеше из широките листа, а с кадифен като от протъркващи се женски бедра звук. Соковете на тези плодове...

Хладен полъх премина по запотеното му чело. Някъде наблизко един от килимите, скриващи прохода, беше отместен встрани. Нечий ръце се вкопчиха в ризата на гърдите му и го задърпаха болезнено.

— Събуди се, старче!

Шейх Рашид ад-Дин Синан отвори очи.

Младокът Хасан беше втренчил сурови черни очи в неговите. Той бе най-младият от хашишиюните. Току-що посветен, той вече се държеше с типичната за тях самоувереност и говореше заповеднически дори на Синан, Магистъра на Ордена. Сякаш черпеше власт от името си, Хасан — също като Хасан ас-Сабах, покойния основател на Ордена на убийците.

— Какво искаш? — сгърчи се Синан.

— Искам да се събудиш, старче. Искам да отрезнееш.

— Защо? Какво се е случило?

— Неверниците са при портите.

— Още християни? Само за това ли ме събуди?

— Тези изглеждат твърдо решени да останат. Готвят се за обсада.

— Казаха ли какво ще искат този път?

— Както винаги — да излезем и да се бием. — Тогава защо ме безпокоиш?

— С тях има тамплиери.

— Аха. Да не би да ги води брат Жерар?

— Не... поне доколкото видях.

— Значи си отърчал при мен направо от стената, веднага щом си ги зърнал.

— Така е. — За миг младежът изглеждаше засрамен.

Шейх Синан продължи с укрепнал глас:

— Иди и разгледай знамената пред палатките и чак тогава ела да ме повикаш от Тайната градина.

— Да, господарю Сипан. — Младият Хасан склони леко глава и се оттегли.

Бертран дю Шамбор се измъчваше от подозрението, че е бил изигран.

Стоеше пред шатрата си на третата сутрин от началото на обсадата на Аламут. Зад него червеникавите лъчи на сутрешното слънце обагриха върховете на планината и озариха купола на минарето

над крепостните стени. Тази светлина придаваше на камъните сивкаво-бежовия цвят на есенните листа в Орлеан по това време на годината. Само внимателен поглед бе в състояние да забележи мястото, където свършваха планинските канари и започваха зидовете на твърдината. Заедно с каменистото възвишение общата височина на стените надхвърляше двеста стъпки. Бертран не разполагаше нито със стълби, нито с въжета и куки. Нямаше строителен материал за подвижна кула, с която да щурмува назъбения ѝ край. А дори и да имаше всичко това, хората му нямаше да издържат под неспирния дъжд от стрели и камъни.

Наоколо палатките на неговите войници все още тънеха в мрак, заради сянката, която хвърляше към тясната клисура билото на планината. През клисурата минаваше единственият път за крепостта — или поне единственият, който бяха му показали — и един планински ручей. Бертран не знаеше дали защитниците черпят прясна вода само от този ручей или зад стените има и кладенци. Тъкмо на тесния и обграден с отвесни скали бряг между ручея и пътя хората му бяха построили военния лагер.

Бертран изгуби почти цял ден, докато убеди хората си, че трябва да пият и ползват вода нагоре по течението, а да пикаят и изливат помия надолу по течението. Някои от тях така и не можаха да схванат разликата.

Списъкът с нещата, които Бертран трябваше да свърши всеки ден, далеч надхвърляше възможностите му.

Не можеше да построи дори малки обсадни машини. Не само защото нямаше място за маневри из тясната клисура. В тези земи, където християнските наемници и конете бяха скъпи, дървените трупи струваха двойно повече. А с 1200 динара...

Не можеше да щурмува крепостта челно. Пътят към цитаделата описваше завой на север — тоест надясно от мястото, където беше сега, след това извиваше обратно на юг, после пак на север, отново на юг... На всеки завой ги очакваха сарацини. Дебнеха от горната страна на пътя и бяха изсекли всички храсталаци под себе си. На няколко места бяха издигнали барикади от камъни. В проходите между тях едва се промушваха двама конници, а отгоре ги дебнеха опитни стрелци, способни да умерят право в окото от сто стъпки разстояние. Противникът беше добре подготвен и разполагаше с припаси и вода.

За тях всичко беше като игра — от прохода Бертран ги виждаше да се обзалагат кой ще уцели най-точно.

Не можеше да изкатери пресечения терен между отделните извивки на пътя. След повече от сто години постоянни войни и обсади и тук сарацините се бяха погрижили предостатъчно скалите да станат още по-стръмни и толкова труднодостъпни, че дори алпийски пастир би се поколебал, преди да поеме нагоре. Рицарите на Бертран въртяха добре мечове от седлата на конете, но не умееха да пълзят по отвесни скали, нито да катерят стени. Никога нямаше да склонят да се препашат с въжета и да запъплят стъпка по стъпка нагоре под вражеския обстрел. Бертран предварително знаеше резултата от подобен опит — от всеки десет, поели нагоре, само двамина щяха да стигнат вратите на крепостта. И бойците му го знаеха.

Не можеше да организира и сваятна обсада, тъй като не беше в състояние да контролира всички пътища до крепостта. Нямаше никаква представа дали противникът му гладува или му се присмива зад високите стени.

Така и не успя да открие друг път към Аламут. Може би имаше някоя козя пътека, по която хората му да проникнат вътре, но никой от местните не би му я посочил. Сарацините бяха продажници — за шепа злато щяха да му кажат каквото поиска, а сетне да го отведат право в някоя среднощна засада.

Не знаеше и най-важното — какво е настроението в крепостта. Подозираше обаче, че нито шейх Синан, нито неговите хашишиюни са особено притеснени от появата на християнски воители в долината.

Ето защо на третата сутрин от началото на обсадата Бертран дю Шамбор се прибра в палатката си, преди слънцето да започне да напича, и се зае да брои парите и да обмисля шансовете си за успех оттук нататък. Засега хората му бяха доволни, за тях и за конете имаше храна, разполагаха и с достатъчно оръжие. Но щом динарите му свършеха, всички до един щяха да си тръгнат.

И какво щеше да прави тогава?

Първата жертва издъхна в полунощ. Точният час на смъртта беше обект на спор между Бертран и неговия полеви лекар. Лечителят посочи черните петна около раните по шията на Торвалд дьо Арфльор,

вкочанените му крайници и тъмновиолетовите петна по гърба и седалищните му части.

Бертран на свой ред отбеляза, че в предполагаемия час малко след полунощ, когато целият лагер е потънал в сън наоколо е имало достатъчно постове, които да чуят шума от боричкането. Сир Торвалд не беше човек, когото да надвиеш лесно и безшумно. Его защо Бертран твърдеше, че покойното деяние е било извършено по-рано, когато останалите все още са се забавлявали с игри на зарове и са се напивали с вино.

— О, не мисля така, милорд — възрази лекарят. — Забележете как са били нанасяни ударите. Обърнете внимание на кръвонасяданията около раната. Ножът е проникнал вертикално, за да премине между сухожилията и кръвоносните съдове на врата. След това, вече в непосредствена близост до гръбначния стълб, е бил извъртян, за да се промуши между прешлените.

— Какво искаш да кажеш с това, човече? — изръмжа Бертран.

— Че не е било извършено с нормандски нож, който е по-скоро желязна пръчка с острие накрая. Този нож е бил остър като бръснач, а човекът, който го е държал, е такъв майстор, че би извадил и мехура ви, преди да успеете да почувствате болка.

— Е, и?

— Сир Бертран, вие сте човек на оръжието. Знаете как да съборите някой от коня и да го обезглавите, макар да е скрит под броня и шлем. Убиецът, сторил това, е познавал също толкова добре мускулите, костите и кухините на човешкото тяло, колкото ги зная аз, например. Знаел е как да удари с кинжал — много остър кинжал — някой спящ и то така, че да го убие, без да го събуди.

— А как е влязъл в шатрата?

— Прокраднал се е в сенките. Гледал си е в краката да не се спъне в някой сандък. Тези хора умеят да се придвижват съвършено безшумно.

— Измислици — изпръхтя презрително Бертран. — Никакви сарацини не са идвали тази нощ в лагера. Убиецът е вътрешен човек. Може да е имал стари сметки за уреждане със сир Торвалд.

— Вие най-добре познавате хората си.

— Разбира се, че ги познавам. И ако престанете да разпространявате тези зловредни слухове, скоро ще приключим

успешно обсадата.

— Разбира се, милорд — поклони лекарят се. — Не се съмнявам, че във военното дело имате по-голям опит от мен.

Лечителят си тръгна, а Бертран дю Шамбор нареди на оръженосците да изкопаят гроб.

Хасан ас-Сабах лазеше върху камъните, като опипваше разклатените и ги преместваше в меката почва, където ги затискаше с крака. Пръстите на краката му бяха изкривени и издължени, а когато свиваше крак, сухожилията на месестите му стъпала изпъкваха. Кожата около грапавите нокти бе суха и се бе отдръпнала назад, образувайки бели полукръгове.

Тези пръсти бяха на сто двадесет и девет години. За това време бяха изменили — обути или боси — повече, отколкото краката на най-старата камила по Пътя на подправките. Ала въпреки това краката му бяха като на млад и силен мъж — със силни сводове, добре очертани мускули и прави яки кости.

Лицето му също бе младежко, с гъсти мустаци и с блестящи хлътнали очи, около които нямаше никакви бръчици. Косата му беше гъста, черна и къдрава като на малко пастирче.

Мускулите на ръцете му изпъкнаха, когато се пресегна и се подпря на един издатък от скалната стена, точно над буйния планински поток, водещ в лагера на християните.

Беше седмата нощ от обсадата на Аламут. Макар шейх Синан да му бе наредил да шпионира нашествениците, Хасан за известно време бе оставил тази задача на другите хашишиюни. Едва днес, когато имаше причина да го направи лично, той пое насам.

Даваше си сметка, още преди да напусне Орловото гнездо, че е твърде рано да разчитат на силата на страха. Затворени в тясната долина, изправени пред непреодолима преграда, християнските рицари скоро щяха да започнат да губят търпение. Това, което не можеха да постигнат сенките и звездите, щяха да свършат горещината, жаждата, солената пот и отчаяното желание за действие и победа на всяка цена. Само три седмици в клисурата, и неверниците щяха да се изядат помежду си.

Но Хасан, тайният водач на хашишиюните от близо век, трябваше да помисли и за репутацията си. Никой не би се учудил, че

неколцина християнски воители са се побъркали от жегата и бездействието. Но виж, ако към това се прибавят слуховете за страховити сенки, неуловими като нощния катър, за жилещи скорпиони и за духове — това вече беше материал, подходящ за нова легенда.

В коя шатра да надникне този път? Дали християнският военачалник е запазил за себе си най-голямата? Така би постъпил водачът на сарацините. А може би е избрал някоя по-малка, отстъпвайки разкоша на хората си? Нищо чудно, ако се имат предвид странните им идеи за братство, за споделяне на несгоди и удобства по време на тези „кръстоносни походи“.

Хасан ас-Сабах избра най-малката шатра, стисна дръжката на кинжала и повдигна края на покривалото.

Блъсна го киселата миризма на отдавна немити мъжки тела. Той извърна глава встрани и се постара да не вдишва дълбоко. Долавяше и най-малките шумове от вътрешността на шатрата.

Хъркане, но в два ритъма, като две различни колела, трополящи по пътя. Със сигурност бяха християни. Дали не са военачалникът и неговият оръженосец?

Хасан повдигна още малко покривалото и пъкна глава под него. Плъзна се по пясъка и потъна в топлата и влажна тъмнина.

Очите му бързо привикнаха към мрака. Почти веднага различни две тъмни тела, осветени от прецеждащата се през платнената стена нощна светлина. Единият от мъжете спеше на ниско легло, а другият се бе изтегнал в краката му. Господар и слуга, точно по обичая на нормандците.

Един хашишиюн не би отнел живота и на двамата — не и на този етап от обсадата. Да всяваш ужас бе по-важно, отколкото да намаляваш силата на врага. По-страшно е да се събудиш до мъртвия си другар и да си зададеш неизбежния въпрос: „Защо него? Защо не мен?“

Но кого да избере, за да предизвика по-голям ужас?

Мъртъв военачалник и заекващ слуга, който твърди, че е невинен пред мрачните лица на заместниците... ето още една интересна възможност да всеят раздори в християнската армия.

Но пък един примрял от страх рицар, открил слугата си с прерязано гърло току до леглото... Какъв по-добър начин да породим

объркване и страх сред тези нечестивци, дръзнали да обсаждат Орловото гнездо?

Хасан се приведе към вярното куче, заспало в краката на господаря си. Слугата похъркваше, отметнал глава назад и отворил широко уста. Хашишиюнът се заслуша в ритъма на похъркването. Както е с удрящите се в брега вълни, и тук седмото хъркане бе по-силно от останалите. Звукът от него сякаш разтърси платнените стени, а главата на мъжа потрепери. Хасан премери с пръст разстоянието под ушната мида и постави върха на кинжала така, че веднага щом притисне, острието да попадне между прешлените. Върхът се местеше едва забележимо с всяко вдишване. Той застина съвършено неподвижно, очаквайки следващото седмо изхъркване. В мига, когато звукът достигна своето кресчендо и започна да утихна, острието проби кожата и заседна между два от прешлените. Веднага щом прекъсна гръбначния стълб, хъркането замря.

За всеки случай Хасан завъртя дръжката на ножа — в едната и в другата посока.

Другият мъж продължаваше да хърка все така безгрижно.

Хашишиюнът приклепна и запълзя обратно към изхода. Държеше кинжала с острието нагоре, за да не оставя следи по пода и покривалото на шатрата.

След като се озова навън, той се прокрадна в сенките, прекоси потока и пое обратно нагоре по стръмната хлъзгава стена. Босите му нозе намираха най-сигурния и безшумен път.

Бертран дю Шамбор не забеляза кръвта. В шатрата, скрита в недрата на клисурата, до късно оставаше тъмно.

Когато се събуди и се протегна, очакваше, че слугата Гийом вече е приготвил канчето с вода, бръснача и кърпата, храна и вино. Но мързеливецът продължаваше да се излежава. Бертран се пресегна и го срита.

Главата на Гийом едва не падна от раменете му.

Облак черни мухи кръжаха под тавана на шатрата.

Бертран изпищя като жена.

Целият лагер го чу.

На тринайсетата вечер от обсадата на Аламут Бертран изпадна в отчаяние. От петдесетте конни рицари и стотината оръженосци и слуги, с които бе пристигнал в долината, бяха останали само шейсет души. Останалите бяха мъртви — едни открити с прерязани гърла в леглата си, други — размазани на дъното на клисурата. Колкото повече постове разполагаха нощем около лагера, толкова по-големи бяха загубите им.

От шейсетте оцелели не повече от десетина имаха достатъчно дух, за да продължат обсадата и да се бият до край. Бертран си даваше сметка, че не е един от тях.

Коленичил пред трепкащата светлина на лоеното кандило той правеше нещо, което за последен път бе вършил като момче. Молеше се. Нямаше друг свещеник, който да утеши изтерзаната му душа, затова Бертран повтаряше само онова, което произнасяше преди него тамплиерът наемник, който знаеше няколко химна и минаваше за свят човек в тази прокълната земя. Сключил облечените си в ръкавици с червени кръстове ръце, Бертран се обръщаше се с горещи молитви към Всевишния. Гласът на стария тамплиер произнасяше думите дрезгаво и мъчително, а военачалникът повтаряше след него бързо и ясно:

— Господ Бог е моята светлина и моето спасение, от кого да се боя? Господ Бог е силата на моя живот, от кого да се страхувам? Той ще насочва ръката ми да коси врага, когато неверниците излязат насреща. Не ще познае боязън сърцето ми в бой, защото Той ще ми дава увереност. — Бертран стисна очи. — Едничко нещо искам от моя Бог и то е да ме допусне в своя дом, когато свършат дните на моя живот, за да съзря красотата Му и да пристъпя в небесния Му храм. Защото в трудни времена Той ще ме крие да себе си, ще бди над душата ми и...

Гласът на тамплиера секна, сякаш мъжът бе спрял да си поеме дъх. Бертран остана със затворени очи и замълча, защото не знаеше думите нататък. Чу въздишката на тамплиера, сетне ризницата му издрънча, сякаш старецът беше полегнал да си откъдне. Но Бертран и сега не посмя да отвори очи.

— Можеш да ме погледнеш.

Гласът говореше френски с едва доловим мек акцент.

Бертран отвори очи и вдигна поглед до мястото, където острието на ножа сочеше право в основата на носа му. Зад ножа се виждаше

мургаво лице с гъсти мустаци и блестящи очи.

— Знаеш ли кой съм?

— Н-не.

— Аз съм Хасан ас-Сабах, основател на Ордена на убийците, чието убежище ти дръзна да оскверниш с появата си.

— Ааах!

— Аз съм на хиляда двеста и деветдесет години. Виждаш ли, по-стар съм дори от вашия Христос. И още съм жив. — На лицето на убиеца трепна светотатствена усмивка. — На всеки четирийсет години — продължи Хасан, — изигравам собствената си смърт и изчезвам за малко. После се връщам и постъпвам в Ордена като най-младия му член. Може би така прави и вашият Христос.

— Господ Бог е моето спасение! — промърмори с разтреперан глас Бертран.

— Май не разбираш какво ти казвам, а?

— Спаси ме, Божичко, и аз ще ти служа!

— Да те спаси ли?

— Дари ми живот! Не ме оставяй да умра! — пелтечеше Бертран, без да съзнава какво говори.

— Само Аллах дарява живот, невернико. И единствено Ариман може да го продължи отвъд отреденото време. Но това едва ли ти е известно.

— Ще сторя, каквото поискаш! Ще ида, където ме пратиш! Ще служа комуто посочиш!...

— Не искам нищо от теб — отвърна Хасан и все така усмихнат заби ножа право в лявото око на Бертран, а с лявата ръка обгърна тила на рицаря, за да задържи главата му в правилното положение. Сфинктерите на французина се отпуснаха и въздухът в шатрата се изпълни с неприятна миризма. Когато конвулсиите утихнаха, убиецът положи тялото на рицаря до това на неговия другар по оръжие. Старият тамплиер, отбеляза с горчивина Хасан, бе умрял с далеч по-голямо достойнство от своя доскорошен началник — без молби и обещания.

Този път Хасан се наведе и изтри острието на кинжала и дрехите на рицаря, защото делото му не целеше да всява ужас, а само да премахне. На светлината на кандилото той улови някакво движение. Нечия ръка повдигаше бавно тъгълчето на покривалото.

— Влез, приятелю — промълви Хасан.

Платното се вдигна. Зад него чифт черни очи заблестяха на светлината.

— Защо ме наричаш „приятелю“? — попита несигурен старчески глас.

Беше убиецът, на когото тази вечер бе дошъл редът да остане в Аламут и да се възползва от удоволствията на Тайната градина. А вместо това бе прехвърлил стените, воден от жаждата за кръв.

— Не си ли ти Али ал-Фатах, камиларчето, което някога разказваше шеги на Хасан?

— Неведнъж съм ставал на глупак заради голямата си уста, но тогава исках само да отвлека умиращия старец от болките. Бях само едно дръзко хлапе, а от дима ми се въртеше главата.

— Но пък шегите си ги биваше, Али.

— Няма смъртен, който да ги помни, господарю.

— Но аз съм още жив.

— Не, господарю. Не може да си жив, защото те погребяхме в пясъците на половин ден езда от тук. Аз самият увих платното около краката ти.

— Крака на просяк. На бездомник.

— Твоите крака, господарю Хасан. Познавах ги добре — неведнъж си ме ритал с тях.

— Само за да изостря ума ти, Али.

— Не си ме ритал в главата, господарю.

— Зная. Задникът ти беше по-мек.

— Вече не е — засмя се старецът.

— Значи си спомни, Али?

Старецът се втренчи в здрача на шатрата и огледа стройната мускулеста фигура, надвесена над двата трупа.

— Не, господарю. Нищо не помня, дори тази нощ. Господарю, трябва да ме разбереш, това не е проява на неуважение. Ако помня, значи мога и да проговоря. А като проговоря, ще кажат, че умът ми се е размекнал от годините. Нищо хубаво няма да излезе от това.

— Мъдро казано, приятелю.

— Не умирай, Хасан. И не ми казвай как си живял. — Ръката отпусна покривалото и старецът изчезна безшумно.

На следващия ден, малко преди зазоряване, конен отряд на сарацинската кавалерия под командването на младия стотник Ахмед ибн Али патрулираше по пътя за Тирзах. Появиха от изток. Когато първите лъчи на слънцето озариха хълмовете зад тях, Ахмед съгледа странно зрелище.

Светлината се прецеждаше през една дълбока цепнатина в планината, която се намираше на север от пътя и отдясно на Ахмед. Още щом лъчите на слънцето обагриха този отвор в скалата, той се изпълни с крещящи безумци. Едни на коне, други пешаци, те бликаха от недрата на планината. Всички бяха християни с бели наметала, украсени с червени кръстове. Някои бяха въоръжени, други без шлемове и ризници, а двамина дори тичаха съвсем голи, притиснали наметките си към слабините.

По заповед на Ахмед конниците му оголиха саби и препуснаха нататък, за да пресекат пътя на безумците и да ги обкръжат. Християните не оказаха никаква съпротива, вместо това пешаците коленичиха в пясъка, а конниците се наведоха на седлата.

Ахмед им нареди с жестове да се подредят в две колони и ги подкара обратно по пътя към Балатах, където бяха вдигнали временен лагер.

— Господарю!

Саладин не откъсна поглед от изправения на задните си крака млад жребец.

Дресьорът му, шестнайсетгодишно момче, което с времето вероятно щеше да стане главен коняр, едва докосваше хълбоците на животното с босите си пети. Ала въпреки това Саладин забеляза, че жребецът го слуша и зорко следи и най-малките му движения. Дали момчето го е шибало с камшик, за да прикове вниманието му? Или конят му се подчиняваше от обич?

Това бе най-важният въпрос, когато ставаше дума за обучението на едно животно. Но тъкмо него Саладин не можеше да го зададе открито. Момчето знаеше какъв отговор да даде, независимо каква бе истината. Налагаше се да я открие сам.

— Господарю!

Саладин реши да остави въпроса за коня и неговия треньор и вдигна очи към вестоносеца.

— Какво?

— Ахмед ибн Али е довел пленници от Тирзах.

— Пленници? Къде е имало битка?

— Не е имало битка, господарю. Обкръжили са ги на пътя.

— Интересно. Пехотен отряд? Да не са се заблудили в планината?

— Бягали като бесни кучета.

— От Ахмед?

— От обсадата на Аламут — така казали.

— От Аламут? Дори франките не са толкоз глупави, че да обсаждат това място. Хашишионите ли са ги преследвали?

— Не, господарю, наоколо нямало никого. Изглежда са наемници.

Саладин въздъхна:

— След два часа ми ги доведете.

В уречения час франките и техните слуги се проснаха по лице на твърдата земя между палатките. Заради непоносимата жега бяха смъкнали металните си ризници и плътните наметала. Саладин бе забранил да им дават вода, докато реши дали да ги приеме като гости или като пленници.

Изправен пред шатрата си, сарацинският военачалник оглеждаше двайсетината мъже пред него, приведени под остриетата на копията на най-яките му воители.

— Има ли между вас рицари тамплиери? — попита той на разбираем френски, макар и с лошо произношение.

Налягалите мъже го изгледаха с присвити заради яркото слънце очи. Поне осмина от тях, ако се съдеше по облеклото и стойката, бяха истински нормандци. От тях шестима бяха застанали от едната страна и се оглеждаха внимателно. Тези бяха опасните, те преценяваха противника и чакаха първа възможност, за да потърсят свободата. Саладин вече знаеше отговора на своя въпрос.

— Да се изправят онези от вас, които могат да се надяват на откуп за живота си. Готов съм да приема разумна отплата в замяна на вашата свобода.

Шестимата тамплиери се изправиха незабавно, сигурни, че Орденът е готов да плати, за да ги върне в редиците на братството. Още трима франки се надигнаха, но не изглеждаха така уверени.

— А вие останалите — посочи Саладин, — ще бъдете продадени в позорно робство и с много труд може някой ден да изкупите свободата си. Но не и членовете на Ордена. Заради разгрома при Монтисар съм се заклел да отмъщавам на тези фанатизирани разбойници. Затова вас... — посочи той шестимата тамплиери — осъждам на смърт!

Саладин ги наблюдаваше внимателно. Забеляза стиснати юмруци и присвити, готови за скок колене. „Хайде, направете го — подкани ги той мислено. — Копиеносците ми имат нужда от малко упражнения.“

По никой от тях не помръдна.

— Лош късмет, Анри — произнесе високо един от тях.

— Каква е модата на тукашните екзекуции? — отвърна вторият, също толкова силно. — Въже или брадва?

— Връзват те в торба с майката на някой от тия и разгонено куче. Въпросът е кой кого първи ще изчука.

Саладин, който единствен от присъстващите беше в състояние да разбере и оцени самообладанието на тези хора, сдържа гнева си и ги огледа студено:

— Тукашната мода — заяви той на френски, — е стъпкване от копита на див жребец. Но за вас, почетни гости, ще използваме по-бавния метод — с магарета.

Каквато и реакция да беше очаквал, Саладин остана разочарован. Тамплиерите избухнаха в смях, в който не се долавяше и следа от безумие.

ФАЙЛ 02

ВАЛС ЗА ПИАНО

*Да опетни страха си или новия брокат,
молитвите си да забрави
или да пропусне маскарад;
или на бала да изгуби
я своята душа, я накит с диамант.*

Александър Поуп

Тишината от другата страна на вратата накара Том Гюрдин да притихне. Това не беше познатата тишина на неговия празен апартамент, нарушавана единствено от бръмченето на хладилника, къркоренето на водата в тръбите и равномерното цъкане на часовника. Беше по-скоро напрегнатата тишина на спотаено, но готово за действие тяло. Усещаше го дори през подсилената външна врата.

Гюрдин стоеше с ключ в ръка, готов да го пъкне в бравата. Вместо това дръпна Санди назад в коридора, като обмисляше трескаво всички възможности: да си тръгне, да я отведе някъде другаде, да се престори, че е сбъркал вратата. От това нямаше да спечели нищо. Санди беше замръзнала до стената и го гледаше с ококорени от почуда очи.

Апартаментът принадлежеше на негова позната. Беше му го преотстъпила за три месеца, докато двамата с приятеля ѝ обикаляха гръцките острови. Вместо наем, Гюрдин се бе съгласил да полива цветята, да храни с шест различни вида храна рибките в аквариума и редовно да почиства електронната пощенска кутия. Сградата беше удобно разположена само на няколко минути пеша от Харбър Рууст, където Том си бе намерил временна работа в един нощен клуб, където свиреше по прилично време пред хора, които не бяха безделници или

пияници. Освен това заведението се намираше достатъчно далече от „54-ти“, за да го открие някой.

Но защо тогава атмосферата от другата страна на вратата му се струваше толкова напрегната?

Не можеше да е Рони, върнала се току-що от Егейско море. Освен ако не бяха свършили парите с приятеля ѝ. Но Рони щеше да се движи из апартамента или да похърква уморено в спалнята — нямаше да дебне, застанала на пръсти зад вратата.

Изчезвай!

Чу съвсем ясно тази дума в главата си, сякаш Санди му я бе прошепнала на ухото. Колкото и странно да бе, именно тази неочаквана команда го тласна да вземе решение.

Гюрдин извади звуковия нож от джоба на сакото си и освободи предпазителя. След това пъкна решително ключа в бравата, завъртя го и рязко бутна вратата навътре.

В мига, когато пантите изскърцаха, Гюрдин скочи напред. Веднага щом се озова в антрето, зае позиция *сей-унчин* и завъртя ножа пред себе си.

Нямаше никой.

От мястото си виждаше единия от двата коридора, които тръгваха от антрето. Нямаше никой на трите метра до отворената врата на спалнята. Гюрдин се опита да си спомни как я бе програмирал същата сутрин — да стои отворена или затворена? Обикновено оставяше тези въпроси на апартамента.

Този път безразличието му можеше да го погуби.

Другата стая беше всекидневна, но коридорът към нея правеше чупка и блокираше всяка възможност за наблюдение. Там се намираха вратите към кухнята, мокрото помещение, рециклатора и сушилнята. Ако враждебното присъствие, което Гюрдин бе доловил, не беше зад завоя, тогава той/тя/то явно се спотайваше в кухнята. А от там имаше достъп както до този коридор, така и до хола през столовата.

Гюрдин се приведе и надникна предпазливо в хола. Светлините на аквариума се отразяваха в сребристите картини на отсрещната стена. Тясната част на помещението представляваше арка с прозорец, чийто завеси бяха спуснати — през тях прозираше бледото сияние на зората. Другите стени бяха скрити зад лавици с книги, опасани отгоре с фосфоресциращи лампи.

Нападателят можеше да се крие зад ниската масичка, в сянката на фикуса или да е приклепнал в тъмното под библиотеката. Гюрдин не го виждаше, но продължаваше да долавя топлината на присъствието му.

Той застана под широката арка, до която водеха три ниски широки стъпала.

— Зад теб! — изкрещя Санди.

Гюрдин успя да се извърне наполовина, за да отбие атаката, предприета откъм коридора със сервизните помещения. Мъжът удари твърде високо, загуби равновесие, но успя да претърколи Том надолу по стълбите. Гюрдин падна болезнено на дясното си рамо и продължи движението, докато се преобърна и скочи, за да заеме позиция.

Нападателят — един от онези ниски, набити юначаги, които неведнъж му бяха спасявали живота през последните три седмици — все още лежеше на стълбите, където бе паднал, след като удари Гюрдин.

Том включи звуковия нож и го прокара по гърба на мъжа.

Нападателят внезапно се надигна и се обърна настрана, избягвайки невидимия лъч на оръжието, който удари право в килима и остави в синтетичната материя черна димяща ивица.

Гюрдин се завъртя към него и насочи оръжието на нивото на кръста му. Лъчът засегна един от аквариумите и водата вътре закипя, а рибките изплашени се скупчиха в далечния ъгъл.

Непознатият вече беше заел позиция и бе извадил своя нож. Оръжието имаше тънко триъгълно острие от стомана, чието име изникна в паметта на Гюрдин почти веднага — *милосърден*. Том отново се опита да удари със звуковия нож, но мъжът чевръсто отскочи назад. Единственото, което Гюрдин постигна, бе да изпълни аквариумите зад него с пара и мъртви сварени рибки — докато една от стъклените се спуска от горещината и изсипа стотина литра солена вода и куп водорасли на пода на стаята.

Мъжът отново се претърколи като топка, избягвайки водата и остриите стъклени парчета.

Том се опита да го последва, но мъжът ритна ръката със звуковия нож. Пластичната карта отхвърча от полувцепенените му пръсти. Докато се преобръщаше във въздуха, лъчът ѝ оставяше димни следи по възглавниците ла дивана, подвързаните с кожа книги в библиотеката и

пердетата. Дори платът на рамото на Том тутакси се подпали и взе да се топи върху кожата му.

Острата болка отвлече вниманието му само за миг, но това бе достатъчно мъжът да скочи върху него. Острието на ножа проряза въздуха само на два сантиметра от шията му, следвано от удар с коляно в слабините.

Том опита едновременно да притисне изгорената си ръка и да прикрие смачканите си от ритника тестиси. Подхлъзна се и тупна по задник на пода.

С триумфално блеснали очи нападателят вдигна високо „милосърдния“ нож за последен удар.

Шир-суип!

Озарените от светлината на развълнувания аквариум и горящите книги очи се обърнаха навътре. Ножът падна от разтворените пръсти. Нападателят посегна с ръце към гърлото си. Тънка червена линия пресичаше гръкляна му и когато я докосна, пръстите му се обагриха в кръв. Идва сега тялото на непознатия се изпъна болезнено назад. От гърлото му бликна фонтан кръв и го опръска по лицето и брадата. В същия миг на панталоните му се появи тъмно петно. Мъжът пристъпи напред-назад в странен валсов ритъм, докато се опитваше да се отърве от онова, което го убиваше. След това коленете му се подгънаха и той се олюля за последен път надясно, преди да рухне в кървавата локва на пода.

Зад нападателя се изправи друг мъж. Ръцете му все още стискаха дървените дръжки на металната жица, прерязала гърлото на непознатия. Жицата беше покрита със спираловидно навита жичка и Том с изненада разпозна в смъртоносната примка струна от пиано. Премести очи от гаротата към мъжа, който я държеше.

— Аз съм Итнейн — представи се почти срамежливо неговият спасител. — Съсед съм. Живея на етаж.

— Хъмм-ааа? — Гюрдин се намести, опитвайки се да потуши пожара в слабините си.

— Чух шум от борба и дойдох да видя какво става.

— Аха. Къде е момичето? Санди?

— Тук съм, Том. Не знаех какво да... — Тя влезе предпазливо в стаята, като заобикаляше счупените стъкла и изгорените места на пода.

— Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Нямахме как да ти помогна, нали разбираш? Затова останах отвън.

— Все пак ме предупреди.

— Но беше късно. Не го видях, преди да излезе зад теб.

Гюрдин се обърна към своя спасител.

— Май ви дължа живота си.

— Нищо работа. Обучавали са ме в това.

— Обучавали? — повтори като ехо Гюрдин. — Не ви разбрах.

— Бил съм войник в палестинската армия. При командосите.

— И как така ви се намираше под ръка струна от пиано?

— О, стари навици. Улиците на този великолепен град не са безопасно място.

— Май сте прав.

— Нали ще ме извините — трябва да вървя на работа.

— Но какво да правим с трупа... може би трябва да се обадим в полицията?

— Този човек се опита да ви убие, значи е ваш проблем.

Без повече приказки палестинецът се поклони и излезе от апартамента. Гюрдин бе живял тук близо седмица, но беше сигурен, че никога досега не е виждал Итнейн. Преди да успее да отвърне, мъжът беше изчезнал.

Докато Гюрдин полагаше мъчителни усилия да се изправи, Санди намокри един парцал и забърса димящите петна по пода и върху кориците на книгите. Натъкна се на звуковия нож и го върна на Гюрдин. Батерията му беше изчерпана.

— А с този какво ще правим? — попита тя, като подритна мъртвеца с крак.

Ка-чанг!

Гюрдин подскочи от металическия звук, който издаде тялото. Той го претърколи и като избягваше да поглежда кървавата черта, прорязваща шията, разтвори дългото палто. Под яката на найлоновата риза се подаваше огърлица от тънки метални халки.

— Този тип е носел ризница!

— Щеше ли да спре ножа? — попита Санди.

— Донякъде щеше да разсее енергията на лъча. Но със сигурност би спряла обикновен нож.

— Има ли някакви документи за самоличност?

Гюрдин бръкна в палтото и прерови джобовете — нямаше нито портфейл, нито документи.

— Нищо, освен стоманен бокс и уред, който прилича на електрошокова палка.

Той се изправи и изстена мъчително.

— Боли ли те? Ще ти потърся нещо. — Санди се отдалечи, като продължаваше да заобикаля локвите и изгорените места.

Гюрдин се отпусна върху меките възглавници на дивана.

Тя се върна след минута, с чаша вода и две капсули. Том пое таблетките и ги глътна с малко вода. Когато му подаваше чашата в ръка, той едва не я изпусна. При допира до стъклото почувства електрически ток, който пробягна по нервите на ръката му, прехвърли се по рамото надолу, слезе през горящите от болка слабини чак до пръстите на краката. Цялото му тяло се разтресе. Неприятното чувство премина, но той знаеше, че ще продължава да го измъчва и през следващите дни. Изпи водата.

— По-добре ли си? — попита Санди.

— Малко по-добре... Да, всъщност знаеш ли, май взе да ми олеква. Какво ми даде?

— Аминопирин. Предписват ми го понякога.

— Каквото и да е, свърши добра работа след оня шут в топките.

— О, горкичкият ми. — Тя го докосна нежно по челото, след това се пресегна да прибере чашата.

Нещо привлече вниманието му и той повдигна чашата пред очите си.

— Откъде я взе?

— От кухнята.

— На този апартамент? — колкото повече я разглеждаше, толкова по-сигурен беше, че никога досега не я е виждал.

— Да.

— От някое шкафче?

— Ами... да.

— Би ли дръпнала пердетата?

Той седна на дивана и повдигна чашата към ранната утринна светлина, която нахлу през прозореца. Беше най-обикновена чаша с плоско дъно и прави стени, изработена от прозрачно стъкло, без

никакви рисунки. Само дъното ѝ бе леко удебелено. И тогава забеляза ръждивото петно, кафеникаво-черно, стъпка червена нишка в него. Формата не му говореше нищо — наподобяваше размазана върху предметно стъкло микрокултура. Цветът обаче му беше смътно познат — ахат, оникс, нещо подобно, Странно обаче кой би си правил труда да поставя подобна украса на най-обикновена чаша? Ако пък беше само дефект, как е преминал през качественения контрол?

Стените на чашата вече се бяха затоплили от пръстите му.

— Наред ли е всичко?

— Да, така мисля. Стори ми се, че има нещо на дъното на чашата.

— О, я стига! Не бих ти дала мръсна чаша?

— Не, имах пред вид...

— Мъже! Живеете като прасета, но сте готови да обвините жените, задето около вас не лъщи от чистота!

— Не, наистина, Санди...

— Та на кого е този апартамент? — Тя се отпусна на възглавницата до него и го потупа игриво по коляното. — Твърде подреден е, за да е на мъж и прекалено малък, за да си го взел под наем.

— На Рони Джоунс.

— Това мъж ли е или жена?

— Една дама. Моя далечна позната.

— Надявам се скоро да се запозная с нея.

— Съмнявам се, Санди. Ако се върне тук и намери този труп, ще нахрани пираните си с мен. Бяхме се уговорили да ѝ наглеждам апартамента — особено проклетите ѝ риби.

— Пирани ли? — тя подскочи уплашено. — Къде?

— Последният аквариум вдясно. Слава Богу, че не се случу.

Тя изтича до аквариума и надникна вътре. Няколко сребристи риби спряха зад стъклото и я загледаха очаквателно.

— Красиви са! — въздъхна възхитено Санди. — Погледни само какви челюсти! Ами зъбите! Тази Рони започва да ми харесва. Мисля, че е мой тип жена.

— Аха. Пираните са чудесни животинки — само дето трябва да носиш стоманена ръкавица, докато им почистваш аквариума. Ако искаш, следващия път ти го чисти. Като стана дума за почистване —

продължи той, оглеждайки изстиващия труп на убиеца, — как мислиш, не можем ли да ги нахраним с него? Това ще пи отърве от някои разправии със закона.

— Том, те може да са хищни, но не са магьосници. Могат да изядат и цял труп, но ако са на свобода и в голям пасаж. Всяка от тях поглъща едва по няколко грама.

— И какво ще правим?

— С рибите ли?

Той я изгледа.

— Не, с трупа.

— Най-добре да го оставим, не мислиш ли?

— Но... какво ще стане... когато...

— Остави на твоята Рони да се оправя с това, като се върне.

— А ние къде да отидем?

— Зная едно местенце. Събирай си багажа. Ще те почакам.

— А работата ми?

— Смятай, че си я напуснал. Ще ти намерим друга, миличък.

Том Гюрдин погледна сгърченото тяло, проснато в локва от аквариумна вода и водорасли. Опита се да си представи как обяснява на полицаите какво е станало. Сбиване в чужд апартамент с непознат нападател, който е бил издокаран с метална ризница и го дебнел зад вратата, а накрая бил удушен от мистериозен палестинец на име Итнейн, което на арабски — изведнъж си спомни — означаваше „две“. Представи си как те свързват тази смърт с всички „странни съвпадения“ напоследък и как в криминалната база данни се трупа огромно количество информация около името му. Предложението на Санди започна да му се струва напълно разумно.

— Добре, отивам да си събера нещата.

Илайза: Добро утро. Говори Илайза, канал 536, автоматизирана програма на Обединената психиатрична служба в мегаполисна зона Грейт Боуш. Моля, смятайте ме за свой добър приятел.

Гюрдин: Канал 536? Какво е станало с гласа, с когото разговарях предния път?

Илайза: Кой се обажда, моля?

Гюрдин: Том Гюрдин. Вчера сутринта разговарях с Илайза — с една от Илайзите, предполагам.

(Режим на превключване, канал 212. Тема: Гюрдин, Том)

Илайза: Здравей, Том. Ето ме — Илайза 212.

Гюрдин: Трябва да ми помогнеш. Още един от онези странни мъже се опита да ме убие. Този път беше въоръжен с нож. Щеше да ми види сметката, ако не беше другият, някакъв арабин, който го прати на оня свят. Двамата със Санди духнахме, а трупът изстива в предишния ми апартамент. Вече няма къде да се крия.

Илайза: Искаш ли да уведомя полицейските власти? Те ще ти окажат нужната помощ и ще ти помогнат да идентифицираш трупа.

Гюрдин: Не! От тях само главоболия. Току-виж този път ме задържали по подозрение в убийство.

Илайза: Но ако ти бъде определен обществен защитник, няма от какво да се боиш.

Гюрдин: Лиза, нека се придържаме към психотерапията. Що се отнася до закона и неговите пазители, мисля, че има още какво да научиш.

Илайза: Разбрано, Том. Ще се придържам към... Коя е Санди?

Гюрдин: Момичето, с което живея. По-точно, с което живеех някога.

Илайза: И къде сте сега двамата?

Гюрдин: Поехме на юг.

Илайза: На юг? Къде на юг? Откъде по-точно се обаждаш?

Гюрдин: Ами ти не можеш ли да определиш?

Илайза: Няма начин. Том. Освен, ако не въведеш собственооръчно номера на кабинката, в която се намираш.

Гюрдин: Сега сме в Атлантик сити, на самия бряг.

Илайза: Значи все още сте в моя район. Но накъде смятате да продължите?

Гюрдин: Не бих искал да ти казвам по телефона.

Илайза: Том! Тази линия е напълно безопасна, файловете, с които работя, са запечатани съгласно последната промяна в закона от 2008-ма и са точно толкова защитени, колкото тези на самите лекари. Дори повече, защото програмата ми забранява да разпространявам информацията, която се съдържа в тях. Съществува изтриващ код между отделните информационни блокове. Казаното от теб си остава между нас.

Гюрдин: Добре, отиваме на един от островите в Северна Каролина. Хатерас, Окракоук, Кейп Лукаут, ще изберем на място.

Илайза: Това е... извън моя обсег. Том, знаеш ли какво? И оттам можеш да ме търсиш, разбира се, но ще бъде незаконно да приемам разговора и да изпълнявам функциите си.

Гюрдин: Но какво би станало, ако просто напусна твоя район по работа и изведнъж ме споходи желание да си побъбрим?

Илайза: Ще трябва да потърсиш местната Илайза. В Каролина тя е функция на Средноатлантическата медицинска служба. Ако потърсиш точно мен, ще разговаряме само след съответно заплащане, за което ще трябва да се идентифицираш, като допреш пръст до стъклото. Но, Том, ти сигурно не искаш да ползваш платена услуга. Аз съм много скъпа.

Гюрдин: Добре де, ами ако ти дам номера на будката?

Илайза: И защо ще го правиш?

Гюрдин: За да докажа, че наистина се обаждам от твоя район. Няма начин да разбереш дали не те лъжа, нали?

Илайза: Освен, ако не изискам сравнение между шумовия фон на линията и звука от клавиатурата ти, което аз едва ли ще направя.

Гюрдин: Благодаря, Илайза, току-що ми каза как да заобикалям вашата собствена платена услуга. Което ме кара да се питам... защо толкова настояваш да поддържа връзка?

Илайза: Първия път, когато разговаряхме, ти спомена някакви „хора, опитващи се да проникнат в живота ми и да ми заемат мястото...“ Програмирали са ми любопитство, та исках да узная повече за тези хора.

Гюрдин: Това бяха сънища.

Илайза: Всеки сънува и повечето хора си спомнят сънищата. Твоите неприятни ли бяха?

Гюрдин: Не, не винаги. Но бяха почти като истински. Сън наяве, който ме спохожда даже докато свиря.

Илайза: В тези сънища за други хора ли става въпрос?

Гюрдин: Да.

Илайза: В тях ти пак ли си Том Гюрдин?

Гюрдин: Аз съм си аз, но струва ми се, че не се казвам така.

Илайза: А кой си тогава?

Гюрдин: Първият сън започна във Франция.

Илайза: Беше ли по времето, когато посети Франция?

Гюрдин: Не. Сънищата започнаха доста по-късно. Но първият от тях беше във Франция.

Илайза: Видя ли отново местата, на които си бил?

Гюрдин: Не, нищо познато.

Илайза: Разкажи ми съня от самото начало.

Гюрдин: Значи, аз съм някакъв учен, с тъмна, прашна мантия и академична качулка от синьо кадифе. Качулката беше единствената проява на екстравагантност...

Пиер дьо Бор се протегна и се почеса сънено по коляното. Усещаше дразнещия допир на дебелите вълнени чорапи. Далеч по-приятно щеше да е, ако носеше копринени, но бяха твърде скъпи, за да си ги позволи един млад студент в Париж, защитил наскоро своя докторат по философия.

Пък и нима е от значение в това вълнуващо време. Народът се бунтуваше, Националният Конвент заседаваше почти непрестанно, а крал Луи бе пратен на съд и бе осъден на смърт. В подобна атмосфера в града бяха останали малцина хора с вкус, изтънчени обноски и достатъчно средства. Останалите бяха твърде заети със собственото си оцеляване, за да помислят да поверят образованието на своите синове и дъщери при някой учен като Пиер дьо Бор.

Гладуващият учен.

Пиер натопи върха на перото в мастилницата, за да продължи със следващото изречение, но преди това спря и прегледа текста, който бе написал. Не, не се получаваше добре. Писмото, адресирано до гражданина Робеспьер, беше нескопосано, объркано и детинско. Всъщност мечтаеше за пост в новата власт, ала не знаеше как да си го поиска. Нямахше нито умения, нито опит в управлението, затова можеше само ентузиазирано да подкрепя каузата на свободата и да възхвалява решението на Конвента да обезглави Луи. Знаеше обаче, че възгледите на Робеспьер и на сподвижниците му за бъдещето на Нова Франция недвусмислено изключваха робството, частната собственост и телесното наказание — поне така пишеше в памфлетите им, които щедро пръскаха по улиците. Затова вероятно щеше да си направи лоша услуга, ако възвеличае убийството на монарха пред такива благородни, идеалистично настроени и разумни законодатели.

Той се пресегна и придърпа свещта по-близо до листа. Дължеше свещника на Клодин, която го бе получила при някаква размяна с русата хугенотка от долния етаж. Малка украса за писалището. Докато го местеше, той се поряза на един от стърчащите кристали.

— Ах! — Болката прониза китката, лакътя и цялата му ръка, макар да се бе одраскал съвсем леко. Той се загледа в порязаното, върху което вече се беше образувала капка тъмночервена кръв, след това я изсмука.

— Клодин!

Пиер разтвори краищата на раничката, за да провери дълбочината ѝ, и втора капка падна върху недописаното писмо. Той отново пъкна пръст в устата си.

— Клодин! Донеси ми кърпа!

Болката, която бе стигнала почти до рамото, постепенно утихваше, ала пръстите му оставаха безчувствени. Изглежда беше засегнал някакъв нерв.

Той се наведе и огледа дръжката на свещника, очаквайки да открие острие на счупен кристал. Стъклото изглеждаше здраво, но вместо да бъде полирано, то имаше остри ръбове. Сигурно беше някакъв занаятчийски трик, за да блести по-силно и да пречупва светлината.

Но какво беше това? Върху стъклената стена се виждаше петно засъхнала кръв, но май беше засъхнало отдавна.

Дьо Бор повдигна кристалния свещник с другата си ръка, като внимаваше да не се пореже отново, и направи опит да изтрие петното с пръст. След като не успя, опита да го изчегърта с нокът. Също без резултат.

Той се наведе и примижа срещу светлината на свещта. Кафяво-червеникавото петно беше *вътре* в стъклото, тъмен дефект, който се намираще близо до мястото, където се бе порязал.

— Клодин!

— Идвам, какво си се разкрещял? — На вратата се показва дамата на неговото сърце, дъщеря на шивачка, но все пак достатъчно хубавка, за да спре избора си на нея.

— Порязах се. Донеси кърпа.

— Що не свалиш кърпата от врата си? Да не мислиш, че тук ги имаме всякакви? Сам се превържи. Мъже!

— Жени! — отвърна дьо Бор, докато размотаваше ленената кърпа от врата си. Преди да я увие около пръста си, той се пресегна и го потопа в чашата с вино на писалището. От виното раната засмъдя, но вероятно така щеше да е по-добре. Едва тогава откъсна парче от кърпата и се превърза.

— Приятели! Верни ми приятели! — обърна се умолително дьо Бор към тълпата.

— Разкарай се, професоре!

— Не ти щем тук математиката!

— Не си ни никакъв приятел!

Пиер опита отново:

— В днешния ден слънцето посрещна възхода на тази страна. Сега сме Година първа, началната година от Ерата на Новия човек. Пред нас се разкрива... — той спря и прелисти страницата на речта, която беше написал.

— Един пълен кретен — викна някой от тълпата.

— Върни се при твоите дантелки и дамички!

— Долу аристокрацията! Долу аристокрацията!

„Долу аристокрацията!“ беше най-често скандираният лозунг в тези дни, който ечеше по улиците постоянно и често без никаква причина.

Пиер дьо Бор изведнъж се сети за големия магазин за перуки от другата страна на реката, близо до Монмартър и само на двеста метра от мястото, където се намирате. Лишен от клиента, магазинът естествено беше затворен. Но по време на една от продължителните си нощни разходки из града дьо Бор бе забелязал, че задните му прозорци светят. Изглежда там се спотайваше някой. Кой друг, ако не преследван от народа презрян аристократ, неуспял да се измъкне навреме от града и да се скрие из провинцията?

— Зная къде се крият аристократите! — викна той.

— Къде?

— Казвай! Казвай!

— Последвайте ме — дьо Бор скочи от сандъка, който бе използвал за подиум и си запробива път през тълпата. Най-близкият мост през Сена беше вдясно и когато се насочи към него, останалите го

последваха като пиленца след кокошка. Невидими в сумрака, неколцина републикански войници се бяха смесили с тълпата.

Още хора се присъединяваха към тях, докато пресичаха павирания мост, и докато стигнат улицата с магазина, вече го следваха близо стотина надникващи се парижани. Той спря пред тъмната фасада на сградата и вдигна пръст към прозореца на горния етаж, където тъничък сноп светлина се процеждаше през задименото стъкло.

Строшено парче от паважа прелетя ниско над главата на Пиер и се удари в една от дъските, с които беше закована вратата.

Светлината мигновено угасна. Но изведнъж на улицата стана по-светло от факлите, които носеше тълпата.

Полетяха още камъни — едни към прозореца на втория етаж, а други — към гипсовите орнаменти под корниза.

— Излизай! Излизай навън! Долу аристократите!

Дьо Бор си помисли, че всяка тълпа е въоръжена с оръдията на своето препитание: освен факлите имаше яки сопи, гнили зеленчуци и дебела талпа за таран. Без никой да ги командва, като добре обучена армия, хората се захванаха да обсаждат сградата: едни трошеха вратата, други — прозорците, като ги избиваха заедно е рамките, и всичко това бе придружено от възбудени крясъци, гневно ръмжене и пъшкане. Първите, които проникнаха вътре, взеха да търсят не жертви, а храна и пиене. След още десетина минути трескаво тършуване от къщата бяха измъкнати трима старци. Ако се съди по дрехите и обноските им можеха да са всякакви — аристократи, просяци или бивши прислужници в магазина. Но се гърчеха под трепкащата светлина на факлите и изглеждаха достатъчно виновни, та първите редици на тълпата ги поступаха със сопите и после ги предадоха на войниците. Капитанът им се приближи до Пиер и положи тежката си ръка на рамото му.

— А вие, гражданино, кой сте, че знаехте за тези хора?

— Аз съм Пиер д... — той преглътна опасното „дьо“, което щеше да прогони демократичната му осанка и да го премести в редовете на враговете. — Аз съм гражданинът Бор. Учен по професия. Искрен поддръжник на революцията.

— Ще трябва да дойдете с нас, гражданино Бор. Имаме инструкции относно хора като вас.

Отведоха го в една канцелария на Консиержерията. Резбованият ѝ таван и тежките завеси бяха озарени от светлината на безброй свещници и фенери. Такова разсипничество във време, когато нацията изнемогваше, а хората гладуваха!

Във фокуса на светлините беше застанал дребен човек без перука и издокаран с жълтеникав сюртук и тъмнокафяви бричове. Човекът вдигна очи от документите, които преглеждаше, и ги втренчи в Бор.

— Да? Какво има?

— Този тук откри къде се спотайват Дьо Шене. Доведохме го направо от челото на тълпата, която предвождаше.

— Роден водач, а? — дребосъкът присви очи и огледа Пиер внимателно. — Той може ли да говори свястно?

— Мога, Ваша чест — отвърна Пиер.

— Не съм „Ваша чест“, момче. Това вече е история.

— Да, господине.

— Ти си книжник, нали. Да не би да си доктор по право?

— О, не, господине. Учих само римски и старогръцки, като вторият е тясната ми специалност.

— Няма значение. Някои от най-добрите ни мислители отдавна са надраснали баналностите, които се почитаха по времето на Луи. Е, искаш ли?

— Какво да искам? — попита озадачено Пиер.

— Място в Конвента. Разполагам с цели три поста, получени в замяна на моя скромнен талант в администрацията.

— Искам го повече от всичко!

— Тогава ще се явиш утре в седем в тази служба. Започваме работа от рано.

— Да, господине. Благодаря ви, господине.

— Това „господине“, също е история, приятелю. Достатъчно е да ми казваш „гражданино“.

— Ясно, г-г... гражданино. Ще го запомня.

— Сигурен съм в това. — Мъжът се усмихна, разкривайки дребни, равни зъби и отново зачете документа.

Капитанът тупна Пиер по рамото и му кимна към вратата. Гражданинът Бор го последва.

Едва в коридора отвън събра достатъчно кураж да попита:

— Кой беше това?

— Как кой, гражданинът Робеспьер, един от вождовете на нашата революция. Не го ли познаваш?

— Зная го по име, но не и лично.

— Е, сега вече го познаваш. И той теб.

Пиер си спомни проницателните очи и не се усъмни в думите на другия.

— Не мога да те подкрепя, Бор. Искаш твърде много. Той иска твърде много — Жорж Дантон отметна дългата си коса от лицето и си пое шумно въздух.

Бор тропна нетърпеливо с крак. Този едър и недодялан грубиян, чийто дрехи висяха безформено, щеше да опропасти цялата програма.

— Не разбираш ли, че единственият начин да спрем врага е всеобщата военна повинност? — повтори Бор. — Дявол да го вземе, човече! Това е република, не е старото кралство. Какво по-естествено от това да призовеш народа да защитава своята страна?

— По прищявка на нашия велик дребосък? — отвърна ядно Дантон. — Той реши, че трябва да воюваме с Британия и нейните съюзници.

— Тази война беше неизбежна от момента, в който осъдихме онази Хабсбургска кучка. Естествено е брат й Леополд да се опита да спаси кралицата. Очакваше се да си осигури подкрепата и на германската принцеса, която седи на английския трон. Тъкмо затова министър Робеспьер не вижда друга възможност, освен да атакуваме. Не ти ли стана ясно?

— Ясно като бира. Малкият Макс иска война зад граница и ще я получи.

Пиер Бор въздъхна.

— Министърът едва ли го иска така. И без това има достатъчно врагове в страната...

— Врагове ли? Само такива, които е създал със собствените си ръце и този негов дълъг език!

— За последен път те питам — ще подкрепиш ли всеобщата повинност?

— За последен път ти казвам — не!

Бор кимна, обърна му гръб и излезе от стаята. Навън вече беше тъмно.

От създаването си през април 1793 Комитетът за Обществена безопасност бе открил много гнезда на вражеска съпротива в Париж. Последната и най-малка грижа на Комитета бяха просяците и безделниците, които бяха превърнали градските улици в свой дом. Да се разхожда в този час навън, би означавало да привлече вниманието на някой джебчия и дори по-лошо. И въпреки това гражданинът Бор напусна къщата на Дантон без обичайната охрана от няколко войника, която се осигуряваше на всеки с пост в Сената.

Наблюдателите щяха да му пазят гърба.

Бор бе узнал за тях още докато се изкачваше по стълбичката на властта в Националния Конвент. Първо бяха само сенки, които се местеха зад него в тъмнината. Тихи стъпки, понякога прекъсвани от щракане на налче върху паветата.

Веднъж, на улица Боа дьо Болон, когато тълпа бездомни си позволи да спре каретата му — вероятно, за да изядат конете! — Наблюдателите се разкриха. Сякаш изпод земята изникнаха приведени фигури, като троли, въоръжени със закривени кинжали. Кочияшът така се изплаши, че скочи през главите на конете и избяга накъдето му видят очите.

Мелето около каретата продължи не повече от половин минута. Бор наблюдаваше развоя му под светлините на уличните лампи, като неволно броеше просвяткванията на остриетата и свистенето на сопите. Когато всичко приключи, на паважа лежах само трупове, а ниските фигури бяха изчезнали в сенките. Всички освен една, която стоеше до конете.

— Vous avez besoin d'in conducteur^[1] — произнесе мъжът. Имаше плътен и силен провинциален акцент.

— Oui. J'ai besoin^[2] — кимна Бор.

Мъжът скочи до него в каретата. Докато се качваше на стълбичката наметалото му се разтвори и Бор забеляза, че отдолу носи метална ризница. Дори чу тихото ѝ дрънчене. Това напълно обясняваше липсата на успех на уличните разбойници срещу тъмните фигури.

Мъжът го откара до неговия апартамент в предградието „Сен Оноре“. Като приближиха стълбите, той дръпна юздите, нагласи спирачката и скочи от капрата още преди каретата да спре. Миг по-

късно се стопи в тъмнината, без да даде каквото и да е обяснение на Пиер Бор.

Наблюдателите винаги постъпваха чака.

Ето защо и тази нощ, след безуспешната среща с Дантон, Бор изобщо не се боеше да е сам из нощния град.

Докато крачеше из опустелите улици, той отново се замисли за своя неочакван възход. Само след пет месеца успешни ходове и интриги Пиер Бор се беше превърнал в пламъка на Революцията. Съветник в новия републикански монетен двор, пламенен оратор в Конвента, застъпник в Палатата на правосъдието, ковчезник на касата, отговаряща за наследството на осъдените, дясна ръка на министър Робеспьер — Бор беше вездесъщ. В някои среди го наричаха „Шивача“, заради уменията му да съшива с невидимите конци на властта и интригата всеки план, който му хрумваше. Но имаше един замисъл на монтанярите, на който бе твърдо решен да се опълчи. Докато крачеше в мрака, охраняван от невидимите си Наблюдатели, той обмисляше аргументите си срещу него.

— Граждани! — Бор се надигна от мястото си високо в лявата част на залата — мястото, заемано от монтанярите, както наричаха тяхната партия. — Това е най-необмисленото предложение, което някой е излагал тук досега!

Пиер Бор си проправи път покрай полупразните банки, за да се изправи на подиума, огрян от сутрешните лъчи на слънцето. Застана така, че идващата отзад светлина да озари главата му като ореол, което придаваше допълнително въздействие на изказванията му.

— Едно нещо е да се ревизира календарът и да се сменят имената на мъртвите римски богове и римските редни числителни с думи, които народът ни лесно ще разбере, понеже са заимствани от названията на различни селскостопански сезони. Чудесна идея, която, знаете, подкрепих горещо. Но да се пресъгласува времето по метричната система, това вече е прекалено! Кой ще се съобразява с часове, изградени от по сто минути? Кой ще работи в седмица, състояща се от десет дни, от които почивните са премахнати поради естетически съображения? Та нали умореният селянин също се нуждае от отдих? Проектът на този нов републикански календар е не само нескопосан, той е прибързан и практически неприложим. Какво ще

последва? Няма ли да поискате от нас да се молим пет пъти на ден на републиканските достойнства Труд, Работа, Послушание, Смирение и Затъпяване?

Последната част от репликата бе посрещната със смях, но само от горните банки.

— Не, граждани. Един подобен календар ще внесе объркване сред народа, ще попречи на търговията, ще настрои хората и ще унищожи френската икономика. Призовавам ви да гласувате срещу него, да го отхвърлите веднъж и завинаги.

Пляс, пляс... пляс.

При гласуването само шестима възразиха срещу идеята за нов календар.

Веднага след преброяването към него се приближи Робеспьер.

— Добре казано, гражданинo Бор. — Усмивката, с която постави ръка на рамото му, беше съвсем искрена.

Бор също се опита да отвърне с усмивка.

— Гражданино, боя се, че уверен в собствената си правота, се изказах срещу предложението, зад което стояхте и вие.

— Няма значение, няма значение. Всяка добра идея се нуждае от изпитание. Инак как хората ще разберат дали си струва? В края на краищата вашият малък бунт не навреди — нали предложението ми беше прието?

— Така е.

— А сега е време за обяд.

— Мога ли да се присъединя към вас?

— Ах, Пиер, боя се, че моментът не е много удобен. Имам среща с хора, които не одобряват идеите ви.

— Разбирам.

— Уверен съм, че е чака.

В полунощ на вратата се почука.

Съдът бе призори, два месеца по-късно.

За Пиер Бор, сега отново дьо Бор, това бяха най-дългите месеци от живота му. Килията беше влажна, от тавана капеше непрестанно. Помещението беше широко и дълго метър и високо два — това бяха нормативите, утвърдени от комисията на Националния Конвент. Лежеше вътре като в ковчег и прекарваше времето си в борба с

плъховете, които се опитваха да му отнемат храната. Хранеше се със същата ръка, с която почистваше изпражненията си. Вода получаваше рядко, една-единствена купичка на ден, като оставяха на него да реши дали да я изпие или да я ползва за хигиенни нужди.

На шейсет и шестия ден дървената врата изскърца за втори път — първият беше, когато го доведоха. Пред съда имаше ужасен вид, небръснат, въшлясал, покрит с гноящи рани.

Обвиненията бяха абсурдни: че още при стария режим ученият Пиер дьо Бор е преподавал на децата на същия маркиз Дьо Шаней, когото по-късно бе предал на властите. Да се учат деца на аристократи бе също такъв грях, какъвто да се помага на техните родители — така поне реши съдът.

До Площада на Революцията го откараха вързан в проста селска каруца. През цялото време до него седеше свещеник и редеше успокоителни псалми.

Пиер бе навел глава ниско долу, за да избегне дъжда от развалени зеленчуци, който се сипеше по раменете и гърба му. Не смееше да се изправи — мигом щяха да го праснат по челото с някоя гнила ябълка или конски тор. Все пак успя да надзърне веднъж-дваж, колкото да потърси с очи Наблюдателите.

Защото Пиер не се съмняваше, че и този път ще го спасят.

Първия път, когато се осмели да погледне през рамо, му се стори, че мярна познатата, облечена в черно фигура сред тълпата. Не крещеше, нито размахваше заплашително ръце като останалите, а само го гледаше втренчено изпод ниско спуснатата качулка.

Дори Наблюдателите не можеха да предприемат нищо в тази тълпа.

На ешафода в средата на площада го поеа войници със знаци на Комитета за Обществена безопасност. Отвързаха го от гредата в каруцата, за която го бяха оковали в двора на затвора, но оставиха прангите на ръцете му. След това му помогнаха да се изкачи по стълбите, тъй като краката му бяха твърде слаби, за да го държат. Тук отново го завързаха — за широка дъска, която му стигаше едва до гърдите. Но Пиер почти не ги забелязваше. Не можеше да откъсне поглед от тясната черна рамка, между която се подаваше блестящото метално острие.

— Не ще почувстваш болка, синко — прошепна му в ухото свещеникът. — Ще усетиш само леко полъхване на шията.

Пиер се извърна и облеци очи към него.

— Ти откъде знаеш?

Войниците наведоха дъската и я понесоха нагоре. Светът на Пиер дьо Бор се ограничи до изтърканото легло на тази адска машина, зад която имаше неголяма тръстикова кошничка. Пръчките на кошницата сияеха, сякаш бяха златни. Пиер втренчи поглед в тях, търсейки червеникавокафяви нишки, като онези, които бе открил в кристалния свещник, на който се бе порязал. Кога ли беше това? Едва преди няколко месеца? Само че кошницата бе съвсем нова и по нея нямаше никакви петънца — малък жест на внимание към него от добрия приятел Максимилиян Робеспьер.

Но свещеникът грешеше.

Изпита болка — остра и нетърпима като порязването на онзи кристален свещник. А след това започна да пропада с лице напред, право към дъното на кошницата. Плетеницата от тръстикови клонки литна нагоре да го посрещне и го удари по носа. Златистата им светлина и избухна зад очите му и след това помръкна до непрогледна тъмнина.

— Къде е приятелят ти?

— Каза, че трябвало да се обади на своя агент или нещо подобно. Предупреди ме, че може да се забави.

— Хубаво, защото имаме доста неща за обсъждане.

— На мен ли го казваш. Хасан. Жабарите се опитват да го премахнат, а подобно нещо не се е случвало никога преди.

— Какво означава това? — Очите на мъжа блеснаха — бездънни ириси, вкопани в белоснежните очни ябълки. След това клепачите му трепнаха и се затвориха за миг. Миглите му бяха извити, като шипчета от ковано желязо, — Обясни ми, ако обичаш.

— Един от тях го причакваше в апартамента, когато се върна там. Опита се да убие Гюрдин с нож, с един от онези ножове. Наложих се да повикам на помощ моята сянка Итнейн.

— И?

— Стана една бъркотия. Оставихме трупа в апартамента и избягахме.

— Надявам се не трупам на Итнейн?

— Не, на другия. Може да е бил опитен убиец, но не толкова, колкото Итнейн.

— Гюрдин успя ли да разгледа Итнейн?

— Съмнявам се да го е видял добре. — Александра се измъкна от мономолекулярния си дъждобран и го положи на леглото. — Том все още се превиваше от болки в слабините и не му беше до това.

— Добре, значи мога пак да го използвам при Гюрдин.

— Да използваш Итнейн? Имаш предвид за охрана на Гюрдин?

Тя се зае да си сваля ботушите. Хасан коленичи да ѝ помогне.

— Не. Ще го използвам, за да изостри сетивата на Гюрдин. Нали знаеш, от известно време устройвам разни постановки на твоя млад приятел. Освен това му подхвърлям по малко информация. Допускам го — засега в сънищата — до спомени от миналото. Процесът все още е доста бавен. Пък и лишеи от твоя чар — Хасан изхлузи ботуша и прокара опакото на ръката си по вътрешната страна на бедрото ѝ — той се отдаде всецяло на пианото. Мисля, че се нуждае от нова насока в живота.

Той се изправи и с другата си ръка леко я бутна по гръдната кост. Жената се просна на леглото.

— Когато му се налага да се бори за живота си — дори по малко, получава възможност да „координира“ своето внимание. След време това ще му помогне да се пробуди. Тъкмо на подобен епизод сте се натъкнали двамата е Итнейн.

Хасан клекна отново до краката ѝ.

Александра повдигна роклята си над коленете. След това той плъзна ръце по бедрата ѝ и се зае да смъква моновлакнестите чорапи.

— Нямах да е зле да ми беше казал по-рано — въздъхна тя. — Защото си помислих, че твоят човек е един от французите. Иначе щях да предупредя Итнейн да не бъде толкова груб с него. А сега изгубихме един от собствените си агенти.

— Не се тревожи. Имам още.

Тя повдигна и изви ръце назад, за да достигне основата на врата си. Неволно дръпна шалчето и то падна на леглото.

— Я чакай малко! — възкликна Александра, изви гръб и отново седна на леглото.

Хасан, чийто ръце бяха високо между краката ѝ, замръзна послушно.

— Ние не знаехме къде точно се намира Гюрдин, нали?

— Не — прошепна той, лепнал устни до кожата ѝ.

— Как тогава този убиец ще е един от твоите?

Той повдигна глава над ръба на полата ѝ и втренчи очи в нейните.

— Може... и да не е бил от тях.

— Значи атаката е била от Наблюдателите.

— Да. Интересно хрумване. — Той изпръхтя и мустаците му настръхнаха като уплашена стоножка. След това се наведе и започна да я гъделичка с щръкналите косъмчета.

— Аз също май успях да пораздвижа нещата — прошепна тя.

— Хъм-мъм?

— Докато Гюрдин беше още замаян от удара, успях да го запозная с кристала.

Този път главата на Хасан подскочи толкова рязко, че брадичката му чукна едно нервно окончание на бедрото ѝ. Тя го почувства като шок, който отекна чак в корема ѝ.

— Не съм ти позволил да го правиш! — просъска той.

— Разбира се, че не си, Хасан. Но мисля, че по време на операция имам право на самостоятелни решения.

— И как реагира на това Гюрдин?

— Ужасно. Видях по тялото му да преминават тръпки.

— Много му се събра — рече мъжът, докато обмисляше информацията. — Кристалът може да му помогне да се събуди по-скоро.

Тя понечи отново да се изправи, но той се наведе над нея и забодя глава в корема ѝ. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и тя го прегърна.

— Но ако го пробудим прекалено много — продължаваше да разсъждава Хасан, — този човек може да се окаже дори по-опасен, отколкото когато е заспал.

— Събудим ли го, ще събудим и всички Наблюдатели около него — съгласи се тя. — Но нали такава е играта.

— Само дето сега Наблюдателите си играят на хашишиюни.

— Убийци — въздъхна Санди. — А може би така променят правилата на играта? Променят степента на защита?

— Чрез някое профилактично убийство? Според теб, готови ли са да го пожертват, за да ни накарат да му изпуснем дирите за трийсет-четирийсет години?

— Поне време имаш.

— Имах някога, когато събитията се развиваха в нашата част на света и под наш контрол. Но сега... — той легна върху пея. — Сега искам резултати.

— Всички ги искаме.

Тя избута и започна да дърпа и да съблича дрехите му. Той изпръхтя възбудено, когато му смъкваше панталона.

Известно време двамата не си казаха нищо.

Известно време нямаше какво да си кажат.

Накрая той се размърда и повдигна глава.

— Сигурна ли си в неговата реакция на кристала?

— Гюрдин е най-силният досега — отвърна тя. — Мога да се закълна.

— Значи така смятат и Наблюдателите — щом се опитват да го премахнат.

— Не е изключено да се доберат до него и да го използват, преди ти да успееш. Сигурно ще опитат поне още веднъж.

— Зная, но съм му осигурил охрана. А и съм готов да платя всяка цена.

Александра му направи място да се изтегне до нея. Тя привлече главата му върху гърдите си.

— Мислиш ли, че ще съумеем да го събудим дотолкова — продължи тя, — че да ни издаде тайната, за която така жадуваш... без да го накараме да се включи в играта?

— Трябва да го използваме, Санди. Да го контролираме като уловена на кукичката риба. — Хасан докосна с пръст зърното на гърдата ѝ. — Изтегляме я над повърхността, без да ѝ позволяваме да избяга. — Пръстът се плъзна нагоре. — След това я спускаме надолу, но не толкова дълбоко, че да събере достатъчно сили да се измъкне. — Пръстът се спусна надолу. — Така ще си играем с него, докато го изтощим, ще печелим време. Това е много деликатна игра. — Зърното ѝ започна да се втвърдява.

— Добре де — избута ръката му тя. — Ще си поиграем с него. А когато узнаеш тайната на Камъка, тогава какво?

— Ще го използваме за целта, за която го е отредил Аллах.

[1] Имате нужда от водач (фр.) ↑

[2] Да, имам (фр.) ↑

СУРА 3

ЗАД ЗАТВОРЕНИ ВРАТИ

*Чашата, чиито части Той сложно съедини,
разгневеният няма право да троши!
Толкова изящни глави и нозе глави и ръце,
от любов към кого Той създаде, от ненавист към кого
унищожжи?*

Омар Хайям

Рицарите тамплиери никога не участваха в процесии, освен при коронясването на крале — и то само на кралете, поддържани от тях самите. А тъкмо такъв бе случаят с коронясването на Ги дьо Люзинян.

Странна и непривична се стори на Тома Амне ярко излъсканата ризница — отдавна вече носеше само дрехи от лен и коприна в качеството си на съветник на Ордена по търговски и финансови въпроси. Презрамките на ризницата го притискаха болезнено на раменете, металните ѝ брънки го дращеха неприятно по ребрата.

Дебелото и тежко наметало несъмнено щеше да му се стори топло и уютно в някоя мразовита нощ в пустинята, но не и тук, в двора на Йерусалимския дворец и под палещите лъчи на слънцето. Потта се стичаше под коничния стоманен шлем, обливаше шията и врата му и се събираше на солени ручейчета като Тигър и Ефрат, които браздяха гърба му.

Още по-неприятно бе, че трябваше да стои съвсем неподвижно, заедно със своите братя рицари. Високите кожени ботуши го стържеха болезнено в свивките и бяха далеч по-неудобни от меките обувки, с които бе привикнал. Малко по-късно дадох сигнал за тръгване и тежките подметки на още поне двеста подобни ботуши затрополиха приглушено върху паважа, докато вървяха по тясната улица и през пазарището отпред.

Амне се опита да си представи впечатлението, което предизвикваха: шепотът зад тъмнокожите шепи, ококорените очи, главите на камили и ездачи, които се обръщаха едновременно след тях. Екотът от маршируващите рицари сигурно щеше да събуди безпокойство сред населението на града. Дали събранието на Ордена не означаваше нова война? Никой от жителите на тези размирни земи не можеше да знае със сигурност. Сарацинските дервиши не бяха способни да схванат значението на бляскавата военна сцена, по време на която епископът полагаше короната на главата на краля.

Тамплиерите изтрополиха по застлания с обли камъни двор и изкачиха стъпалата към просторната трапезария на двореца.

Коронацията би трябвало да се проведе в катедрала, но се наложи церемонията да бъде извършена в параклиса на крепостта, защото бе най-добре защитен от всички други църкви в града. А понеже вътре беше тясно, присъстваха само най-близките сподвижници на краля.

Един от тях сега чакаше в преддверието, за да поздрави тамплиерите. Рейнал дьо Шатийон, принц на Антиохия, беше наистина импозантна фигура със своя яркочервен костюм от коприна и кадифе и колан от златни халки, на който бе окачена лека сабя. Когато първите редици потни рицари прекрачиха прага и започнаха да навлизат в помещението, той им се поклони с подигравателна усмивка, сякаш беше домакин на това място. Рейнал закрачи заднишком, подканяйки ги да го последват в церемониалната зала. Когато стигнаха до подредените покрай стените маси, спря и им се поклони още по-дълбоко.

Тома Амне и останалите рицари заеха дясната и лявата страна на церемониалната зала със силно трополене.

— Това е отвратително! — отекна нечий глас във внезапно възцарилата се тишина. Всички го познаваха: гласът на Роже. Главният магистър на Ордена на хоспиталиерите, които бяха основният военен и политически съперник на тамплиерите в Утремер.

— Моля ви, добри ми господине! Поведението ви е недопустимо! — чу се шепнещият, умолителен глас на Ебер, управител на Йерусалимския дворец и верен слуга на всеки, който се възкачи на престола.

Амне проточи шия. От мястото, където стоеше в първите редове на Ордена, едва виждаше едрото тяло на Магистъра на хоспиталиерите и стърчащите глави на неговите рицари, подредени зад него в двора. До Роже се кълчеше издокараният в брокатено наметало Ебер. Не можа да чуе какво казва управителят, защото в този момент рицарите започнаха да си шепнат възбудено.

— Крал ли? — провикна се отново Роже. — Това лайно не заслужава дори да се качи на коня ми, камо ли да се самокоронясва за крал!

— Но, милорд Хоспиталиер! Мнението ви е... — и този път думите на Ебер бяха заглушени от ръмженето и високия шепот на тамплиерите.

Амне си проправи път през редиците и забърза назад към вратата. Чу, че някой го следва, и се обърна. Жерар дьо Ридфорд крачеше в същата посока.

Амне стигна преди него в преддверието, сграбчи тежките халки на портата и я дръпна към себе си. Жерар се промуши през процепа секунди преди вратата да се затвори. Амне се обърна, за да пресрещне управителя и ядосания хоспиталиер.

— Защо е този шум? — попита той, като втренчи поглед в управителя. Правеше се, че не забелязва другия.

Роже подскочи и се завъртя към него като ухапан от куче.

— Не се меси в това, тамплиерино.

— Ако имаш някакви възражение за избора на Ги, трябваше да ги изложиш пред Съвета — заяви Амне.

— Изложих ги вече, както сториха и други, но...

— Но бяхте малцинство. — Амне усети, че Жерар се е върнал и е застанал зад него.

— А ти, Жерар, какво ще кажеш? — попита хоспиталиерът.

— Каквото каза Тома. Ги вече е крал.

— Проклятие!

— Нима си позволявате да богохулствате, господине? — попита Амне.

— Това не е църква! Тази коронация е незаконна!

— Короната върху главата на Ги е помазана със свещено масло собственоръчно от епископа — произнесе Амне. — Каквото трябва да бъде направено, направено е.

Роже стискаше с дебелия си ръце окачения на шията му ключ. Толкова се ядоса, че го дръпна надолу, но яките позлатени халки издържаха. Като видя, че не може да скъса веригата, той я изхлузи през главата си.

— Дявол да ги вземе всички тамплиери! — прогърмя гласът му и Роже запрати ключа през най-близката амбразура. Веригата издрънча в стената на тесния процеп, медальонът изчезна от погледите им и тупна долу на паважа.

Амне погледна през рамото му към струпаните в двора хоспиталиери и барони. За разлика от тамплиерите одеждите им бяха доста по-лъскави и богати, но върху наметалата им се мъдреха същите червени кръстове.

Амне се обърна към Жерар.

— По-добре да си вървим, милорд.

Магистърът на тамплиерите кимна и се върна обратно до портата на церемониалната зала. Сграбчи една от халките и я дръпна към себе си. Масивната врата се отмести на не повече от два лакътя и двамата рицари се пъкнаха през процепа, следвани от управителя Ебер. Амне хвана ръба на вратата и я дръпна обратно зад тях. Веднага щом тежката порта се хлопна, той стисна халката и я опъна към себе си.

Бум!

— Отворете!

Бум! Бум!

— В името на Христа, отворете вратата! Междувременно Жерар нареди на неколцина от тамплиерите да донесат една тежка гредка, с която да залостят вратата. Отвън скупчилите се барони продължаваха да блъскат с юмруци. Шумът от отдалечаващите се ботуши, които стъпваха в крак подсказваше, че Роже извежда хоспиталиерите си от замъка.

— А сега, в името на свети Балдур, да посрещнем нашия новокоронясан крал — прошепна Жерар дьо Ридфорд на Тома, докато двамата прекосяваха церемониалната зала.

— Балдур не е наш светец, милорд — прошепна Амне. Жерар спря изненадан.

— Не е ли?

— Никога не е бил. Балдур е стар езически бог на северните народи, почитан син на Один и Фриг. Бил е убит от брат си Ходер, по замисъл на Локи — пробол го със свещена клонка в сърцето. Според легендата това било началото на проклятието на Локи.

— Аха. Хубаво де. Струваше ми се, че този Балдур е светец.

Най-сетне се върнаха на местата си начело на процесията. Амне даде знак на Ебер, който на свой ред махна на тръбачите в галерията на менестрелите.

Помещението се изпълни с тържествения екот на медни тръби и кралската процесия се показва от коридора, който водеше към кухнята.

Виолетовото отиваше на Ги дьо Люзинян. Лекото копирено наметало прикриваше подпухналите му рамене и оформилото се над колана със сабята шкембенце. Но короната беше толкова тежка, че на челото под нея имаше няколко реда бръчки. За да я балансира, налагаше се да върви с щръкнала напред брадичка, от което видът му беше колкото помпозен, толкова и надут-превзет.

Зад него ситнеше Йерусалимският епископ Грегори. За стареца се говореше, че едва виждал и това изглежда бе вярно, ако се съди по вкопчената в наметалото на Ги ръка. Въпреки това той се спря, ококори се и се огледа учудено, сякаш се пробуждаше след следобедна дрямка. Може и да беше сляп, но когато говореше, гледаше право в събеседника си, сякаш виждаше душата му.

Рейнал дьо Шатийон пристъпи тържествено напред, протегна ръка и се поклони на своя сюзерен. Тамплиерите на свой ред последваха примера му един по един. За известно време погледите на всички бяха вперени в пода. Амне се огледа крадешком, с нетърпение очаквайки момента, в който отново ще може да се изправи.

Сибилла, по-възрастната дъщеря на крал Амалрик и съпруга на Ги, бе единствената, която отсъстваше от тази тъй важна церемония. Теоретично погледнато, тя все още беше кралица на Йерусалим и разполагаше със собствена власт.

Но съветът на бароните, в който тамплиерите и хоспиталиерите имаха мнозинство, бе решил, че военната и политическа ситуация — както в момента, така и в обозримото бъдеще — е твърде рискована, за да се позволи на една жена да ги управлява. Затова и решиха, че мъжът, който бе избрала Сибилла след смъртта на съпруга си, Гийом

дъо Монфера, ще носи истинска кралска корона, а не тази на съпруг на кралицата.

Рейнал дъо Шатийон беше опитал да спечели тази чест за себе си, но Ги дъо Люзинян победи в битката за сърцето на Сибила. Единствено Исус Христос и Тома Амне знаеха доколко стоманените мечове и ковчезета със злато на тамплиерите бяха повлияли на решението на дамата и на това на Съвета след нея.

Междувременно епископ Грегори подхвана с треперещ глас тържествена реч, в която обрече крал Ги на Бога, на християнското гражданство на Йерусалим, на кралете на Англия и Франция, на свещените римски императори и императора на Византия.

Когато приключи, принц Рейнал Антиохски пристъпи напред и стисна ръцете на Ги, с което потвърди договора между тях.

Един по един тамплиерите излязоха отпред и се заклеха във вярна служба пред новия крал.

— И какво бъдеще ни обещава сега твоят Камък? — попита шепнешком Жерар, докато наблюдаваше ритуала.

— В тези дни Камъкът не ми открива нищо, милорд.

— Ще се надлъгваме ли, приятелю?

— Видях само лице, но такова, каквото никога не съм срещал. Зло лице, с тъмна кожа и пронизващи очи, което ме гледаше иззад дима и сякаш ме предизвикваше. Никакво друго знамение не получих.

— Да не си видял дявола?

— Камъкът винаги преследва свои цели. Лошото е, че нито ги знам, нито разбирам.

Жерар изсумтя.

— Гледай да разбереш нещо от него преди следващата ни среща с крал Ги.

Тома Амне понечи да възрази. Жерар се опитваше да се замесва в неща, които не разбираше. Но после се сети, че пред него стои не друг, а самият Велик магистър на Ордена и че както Амне, така и Камъкът бяха под негова власт.

— Да, милорд.

Нужниците на двореца в Йерусалим бяха изкопани под външните му стени. А понеже главната порта стоеше винаги отворена, освен по време на обсада, всеки можеше да влезе там от улиците на града.

Поклащайки се несигурно след половин дузина халби силна бира, месир Бовоар напусна трапезарията, където масите бяха отрупани с избрани ястия и напитки за започналото угощение, и се отправи към задния двор. Мехурът му беше препълнен, но неговият оръженосец — възпитан французин от добро потекло — го беше предупредил, че Ебер не гледа с добро око на онези, които пикаят върху черните плочи в дъното на помещението. Бовоар излезе от осветения коридор и се отправи към влажната сянка до външната крепостна стена. Едва издържа ботушите му да затънат в калта до стената и вдигна полите на дългата си риза, след което заровичка припряно, за да открие час по-скоро връзките на панталона.

Докато се облекчаваше с доволна въздишка, една от сенките се отдели от стената и се прокрадна безшумно към него. Тъй като ръцете на Бовоар бяха заети, той завъртя глава да види кой може да е непознатият.

— Ще позволите ли да ви покажа едно чудо, о, християнски господарю? — попита другият с напевен и подигравателен глас.

— И какво ще е то, човече? — изръмжа Бовоар.

— Реликва, господарю, изрязана от наметалото на Йосиф.

Към него се протегнаха две ръце, стиснали неясен предмет.

— Вдигни я по-високо, че да я разгледам.

Ръцете се вдигнаха и преминаха над главата на Бовоар, още преди замъгленото му съзнание да възприеме ставащото. Увитият в парче плат камък го удари в гръкляна и строши ларинкса му, лишавайки го от възможността да извика за помощ. Ръцете му се отделиха от слабините, но вече беше твърде късно. Последното, което видя, преди мракът да се спусне завинаги, бяха чифт пламтящи очи, надвесени над него.

Виното от Йорданската долина беше кисело и тръпчиво, с дъх на пустиня и магарешки бодили. Тома Амне отпи малка глътка и я задържа в устата си с надежда да долови някакъв намек за виното, което някога пиеше във Франция. Ала имаше усещането, че е погълнал лекарство. Преглътна мъчително.

Другите тамплиери не бяха толкова придирчиви. Празненството бе в разгара си, дори бе стигнало онзи стадий, в който мнозина от тях

се въргаляха по гръб, докато други им наливаха бира и вино право в устата. В такъв момент вкусът едва ли имаше значение.

Амне погледна към отсрещната страна на масата, където се бяха настанили с видима неохота сарацинските принцове. Никой от тях не пиеше друго освен вода, която прислужниците наливаха от собствените им манерки. Тома знаеше, че религията им забранява да употребяват алкохол, но останалите тамплиери не проявяваха особен интерес към вкусовете и предпочитанията на сарацините.

Зигирет Небулски бе един от тези, които никога не се интересуваха от обичаите на нещастниците, обречени да легнат под ножа му. Но тази вечер, когато дългът изискваше от него да седи на една маса и да дели един хляб с Децата на Шем, той прие въздържанието на принцовете като знак за предателство.

— Ама вие въобще ли не пиете? — изръмжа Зигирет и се подпря с лакти на масата.

Най-близкият сарацин, който не разбираше нормандски, отвърна със смутена усмивка, която побърза да скрие зад парчето дамаска, с което си попиваше устните.

— Не ми се хили, куче!

Други двама тамплиери, забелязали причината за неговия гняв, също се надигнаха.

— Не пият, защото май на виното нещо му има. Погледнете, донесли са си даже водата.

Амне, който бе наминал покрай резервоара с вода малко след като войниците бяха напоили от него конете си, също бе предпочел да пие от виното. Но останалите присъстващи изглежда намираха за странно поведението на сарацините.

— Да не са ни отровили?

— Отрова! Това ще е!

— Сарацините са отровили виното!

— Кучетата са сипали отрова в кладенците!

Амне не откъсваше внимателен поглед от лицата на сарацинските принцове и забеляза, че последните думи изтриха вежливите усмивки от лицата им.

— Не! Стойте! — Извика той и подскочи. — Не знаете ли, че техният Пророк им забранява да приемат алкохол, също както Христос

не ни позволява да прелюбодействаме. Затова пият само подсладена вода.

Разярените рицари прехапаха устни и го изгледаха с нескрито съмнение. Мнозина от тях очакваха и на най-малкия повод, за да накълцат на парчета сарацинските принцове. Други не биха се поколебали да постъпят по същия начин и с Тома Амне.

— Тома, истина е, че само ти познаваш обичаите им — обади се месир Брор. — Не че това ти прави чест.

Амне му се поклони с хладна усмивка и отново седна на мястото си. Тамплиерите се пресегнаха към чашите и халбите.

Един от сарацините преднамерено срещна погледа му и кимна едва забележимо.

— *Merci seigneur* — прошепна той. Амне му отвърна с кимване.

— Чувал съм за този пророк — произнесе един ясен и силен глас от дъното на залата. Всички около Амне утихнаха като мишки под свиреп поглед на сокол.

— Разказват, че този Мохамед бил прост камилар и скитник — нищо повече. — Гласът принадлежеше на Рейнал дьо Шатийон.

Рицарите около масата се размърдаха. Седнал до Рейнал. Жерар дьо Ридфорд положи ръка на рамото му, но онзи не му обърна внимание.

— Естествено, казват, че му се явявали някакви видения. Освен това пишел стихове. И защо не? Нали почти през цялото време е бил пиян.

Очите на сарацините се присвиха. Амне беше сигурен, че разбират всяка дума. Но все още седяха неподвижно.

— Този човек е бил един нещастник. Извадил обаче късмет, оженил се за богата курва и получил възможност да... как го каза Тома?... да прелюбодейства.

Сарацините изгледаха Тома, сякаш той бе предизвикал това изказване.

— Господарю — продължи с надменен глас Рейнал, който сега се обръщаше към крал Ги, — само ми дайте знак и съм готов да застана начело на една експедиция до сърцето на Арабия. Позволете ми да открия трупа на този самозванец и да разпиля костите му сред пустинята.

Амне не откъсваше поглед от лицата на сарацините. Очите им се бяха свили като цепки, а белите им зъби блестяха под мустаците.

— Кой друг от Ордена на тамплиерите е готов да тръгне след мен? — извика Рейнал.

Хор от нестройни гласове, нормандски и френски, посрещна призива му.

Кръвта на сарацините, както предвиждаше Рейнал дьо Шатийон, най-сетне кипна.

— Пфу! Смърт на християните! — викна един от тях, а другите наскочаха и преобърнаха масата.

— Значи така посрещат французите своите почетни гости? — кресна друг, отправяйки въпроса си към Амне.

Тома успя само да поклати глава.

Сарацините повдигнаха краищата на наметалата си и прекрачиха пейките. В мига, в който се отправиха към изхода, двама тамплиери им препречиха пътя. По-бързо, отколкото можеха да отскочат французите, две дамаскини опряха в гърлата им. Сарацините и тамплиерите се завъртяха около остриетата на сабите — и пътят на принцовете беше чист. Никой от станалите тамплиери не посмя да се намеси.

Когато стигнаха вратата, един от сарацините спря и ги изгледа.

— Знаем кой е Рейнал — произнесе бавно той. — Нарича себе си принц на Антиохия. Ще му отмъстим, задето поруга Пророка.

Той излезе и затръшна вратата с такава сила, че трясъкът отекна далеч по коридорите.

Последвалата тишина бе нарушена от смеха на Рейнал дьо Шатийон — ясен, висок и звънлив.

Ги, който бе проследил цялата сцена с уплашено изражение, пръв се присъедини към смеха на Рейнал. Останалите тамплиери също се засмяха — едни пръхтяха, други пъшкаха доволно.

Само Амне остана сериозен. За кратко между дима от свещите бе зърнал едно видение: мургаво, мустакато лице и изгарящи очи, които търсеха точно неговите.

* * *

— Тома, уважавам те, заради твоите умения — говореше Жерар дьо Ридфорд на следващата сутрин. — Но не ме принуждавай да упражня властта си над теб.

— Не ти се противя, господарю. Не можеш обаче да си представиш каква вреда нанесе с постъпката си Рейнал на Утремер.

— А ти можеш ли?

— Рейнал се държа преднамерено грубо с гостите на крал Ги. Тези хора почитат дълбоко правилата на гостоприемството. Да поканиш сарацинските принцове в двореца, а сетне да оскърбиш религията им... за мен това е постъпка на безумец.

— Тома, тази сутрин имам главоболие и киселини в стомаха. А ти ме караш да се притеснявам. Не разбираш ли, че не мога да направя нищо за теб. Ги няма да посмее да се скара на Рейнал.

— Защото се бои от него.

— Това или друго — не зная. Принцът на Антиохия е горделив и невъздържан. Нито аз, нито ти ще посмеем да му излезем насреща. Ги също... Какво искаш да направя тогава?

— Да се подготвиш. Да подготвиш Ордена.

— Това ли те посъветва Камъкът?

— Не — не направо.

— За какво да се подготвя?

— За война.

ФАЙЛ 03

КАКАВИДА

*Помни я. Тя забравя.
Пръстта в устата ѝ изчезва.
Помни ме. Аз те забравих.
Завинаги потъвам в бездната на мрака.
Забравих туй, че някога съм раждан.*
Дилън Томас

Според рекламата в регистрационната система на „Холидей хълс“ стаята им в Атлантик сити се водеше „студио“, за което Том и Санди трябваше да заплатят по-висока цена. Единствената разлика бе, че тоалетната не беше от онези гърнета с химическо преработване, дето се поставяха до леглата, а бе разположена в отделно помещение, в което дори бе останало място за седяща вана с мехурчета. Ваната бе достатъчно голяма да се поберат и двамата, стига да се наместят по определен начин. Стаята бе вътрешна, без прозорци — вместо тях на стената бе монтиран холографски екран, който ги развличаше с гледки от Тадж Махал, Матерхорн и неизвестни местенца от Атлантическото крайбрежие. Поне не миришеше.

Гюрдин отдели малко време на терминала с ограничен достъп, с чернобял екран и колони от стъклопласт, счупени вероятно от предишния наемател.

Леглото имаше един чаршаф и половин одеало. Надпис на стената ги уведомяваше, че клиенти, които имат собствен спален чувал, могат да го дадат за „диурнално химическо освежаване“ на чистачката, срещу допълнителната такса от пет американски долара.

Той се опита безуспешно да си припомни дали „диурнално“ означава два пъти дневно или веднъж на два дена.

— Здравсти, любовнико. Гюрдин се обърна.

— Здравей, Санди. Къде беше?

— Имах малко работа — да осребря един чек. Нали знаеш, трябва да се яде.

Том вече *знаеше* отговора. Подушваше го върху нея — мирис на мъж, на секс, на чужд парфюм, на доскорошен изблик на хормони.

Не беше сигурен дали винаги е притежавал този талант да разпознава скритото в ума и тялото по невидими, странични признаци. Може би тази интуиция беше нещо ново, нещо, пробудило се в него, след като всички онези мистериозни нападатели се опитваха да го убие. От друга страна, не беше изключено състоянието на Санди да е съвсем очевидно за всеки по-наблюдателен — жена, която наскоро е била задоволена. Реши да остави въпроса за по-нататъшно обмисляне.

— И как изглежда градчето?

— Чисто. Малко шумно. Последния път, когато бях тук, беше по-спокойно.

— Кога беше това? — Гюрдин си спомни, че Санди е от северната част на страната, родителите ѝ бяха канадски французи, а предците ѝ бяха дошли от Дания и Нормандия.

— Преди сто години — отвърна тя. — Тогава това беше само едно малко, заспало крайбрежно градче, пълно с деца и пясъчни замъци, в което хазартът бе забранен.

— Шегуваш се.

— Разбира се, че се шегувам. Хазартът винаги е бил главната причина да се посещава Атлантик сити.

— И така... — той направи кратка пауза, преди да продължи. — Ти се справи, но моите финансови резерви са на изчерпване. Триста на ден за подобна дупка доста бързо ще ме доведат до просяшка тояга.

— Какво смяташ да правиш?

— Да потърся някой пиано-бар из околностите? Или поне плувен басейн?

— Не знаех, че можеш да плуваш. — Тя го наблюдаваше, докато Гюрдин вадеше партитурите от чантата си.

— Ще се престоря, че мога. Дано да не е дълбок.

— Ако намериш, послушай съвета ми и не подписвай дълготрайни договори. Скоро ще трябва да се преместим, нали не си забравил?

Гюрдин стигна до вратата, но спря с ръка на дръжката.

— Защо? Мислех, че просто ще се спотайваме, докато бурята отмине.

— Наистина трябваше да се измъкнем от лапите на онези убийци, но от Джексън Хейтс до Атлантик сити са само няколко спирки с влака-стрела.

— М-да. — Той си придаде объркан вид. — Че Каролина да не е на края на света?

— Е, поне е по-далече, ако това има някакво значение.

— Добре. Ще те послушам. Чувстваш се самотна без публика, нали?

— Че кой не се чувства?

Едва когато излезе в коридора, той си позволи да въздъхне облекчено.

Едно не можеше да си спомни — дали и преди Санди беше толкова предсказуема?

Да, вярно, навремето му се струваше загадъчна. Хладна и самоуверена, тя предпочиташе да взема собствени решения и да ги следва докрай. Това, естествено, означаваше, че може да е и капризна. „Днес е моят ден“ — заявяваше понякога и изчезваше от полезрението му за десет, дванайсет часа. Но като че ли досега тези нейни „малки приключения“ не бяха включвали друг мъж. Пита необходимостта от толкова повърхностни лъжи.

Том Гюрдин сви наляво по коридора. Беше тръгнал да търси управителя.

— Можете ли да плувате? — попита го Брайън Холдърн.

— Разбира се, че мога. Всички могат, нали?

— Вече не, откакто прокараха разпоредбата за ограничаване използването на хлор в плувните басейни и те заприличаха на жабуняк.

— И с какво е по-различен вашият басейн?

— Свързан е с морето. Никой не дава пет пари какво изхвърляме в океана, стига да не е токсично. Малко хлор от време на време поддържа водата чиста. Значи казвате, че можете да плувате. А лесно ли се набръчквате?

— Моля? Аз съм джазмен, мистър Холдърн. Какво общо има набръчкването с моята работа?

— Става въпрос за външния вид, момчето ми. След три часа във водата ще заприличате на сушена слива. Предишните пианисти си натриваха кожата със силикон. Казват, че поддържало хидростатичното равновесие и придавало по-привлекателен вид на разголените части. Жените направо пощуряваха. Току-виж ви се наложило да ги прогонвате със сила.

— Ще го имам пред вид.

— Виж какво, момче, или си намери подходяща мазнина, но качествена, дето няма да оставя следи върху водата, или си търси друга работа. Нямам намерение да развличам посетителите с някой сбръчкан като стафида. Чу ли ме добре?

— Да, сър. Да си намеря мазнина и да се намажа. Ще ме вземете ли на работа?

— Разбира се, че ще те взема, иначе защо да си губя времето в приказки?

— Благодаря, мистър Холдърн. — Гюрдин се надигна и тръгна към вратата.

— Първа смяна започва в седем и трийсет. Три часа. Ако потънеш или се набръчкаш — направо си тръгвай.

— Да, сър.

— И гледай добре да си намажеш интимните части.

— Това пък какво значи, сър?

— Намажи си оная работа, момче. В басейна се влиза както майка те е родила. Забранено е да се носят бански. Особено за сервитьорките и музикантите.

— Ясно.

— Е, искаш ли работата?

— Разбира се. Седем и трийсет.

— И да се усмихваш, момче.

— Обещавам, мистър Холдърн.

Мазнината беше дебела и плътна като топъл парафин, само дето от нея му ставаше хладно. Можеше да се стопли, като се разтрива между краката, над коленете и по прасците. Най-трудно му беше да размаже пластове отзад на раменете. Дали да не използва кърпа или нещо подобно, за да я втрие? Някоя от кърпите на басейна, например, щеше да си е чисто поетична справедливост. А какво ще стане, ако

започне да се поти отдолу? Сигурно щяха да избият тъмни петна и да развалят целия ефект. И което бе по-важно — как щеше да диша кожата? Беше чел за някакви деца в Близкия изток, боядисани със златни и сребърни оцветители, които издъхнали от кожно задушаване. Ами ако тази мазнина също... Впрочем, защо са се отказали всички пианисти преди него?

Дали защото не са могли да се справят с жените?

Гюрдин продължи да втрива мазнината, докато не покри равномерно цялото си тяло от шията до петите. След това се загърна в хавлиения халат, взе партитурите и напусна стаята.

В седем и трийсет барът беше съвсем пуст и почти тъмен. Басейнът, осветен отдолу, грееше в сребристо и зелено. Пианото плуваше в единия ъгъл, без да вдига вълнички.

Гюрдин смъкна халата и се спусна по стълбичката във водата. Беше топла, но не гореща. Скоро ще разбере дали потенето ще е проблем. Той се насочи към пианото и корпусът му се люшна от вълната, която вдигна.

Инструментът приличаше на детска играчка, с права задна степа и извита предна. Капакът се вдигаше лесно и се подпираше с пръчка. Тук обаче свършваше всяка прилика с истинското пиано. Вместо желязна рамка и стоманени струни, вътре имаше редици от шишета, стелажи с чисти чаши, кофа за лед, купички с лимониви и портокалови резенчета и коктейл ни череша. Имаше също две метални буренца за наливна бира, едната тъмна, другата пилзенска, а от вътрешната страна на задния капак, където трябваше да са чукчетата, откри дванадесетволтов акумулатор.

— Ще се справиш ли сам?

Гласът долетя от далечния край на басейна. Гюрдин се обърна, за да открие, чу го е заговорила млада, съвсем гола жена, също като него с блестяща от мазнина кожа. Беше му вдигнала халата и го сгъваше прилежно.

— Клиентите не обичат да се спъват в дрехи. Това нещо се прибира в шкафчето.

— Ей, сега ще го прибера... — той се насочи към стълбата.

— Не се безпокой. Като за първи път и аз мога да го направя.

Гюрдин въздъхна и зае позиция зад пианото. Само един поглед към нея бе предизвикал серия от реакции, които за момент не беше в

състояние да контролира. Интересно, къде ли бе прибрала своя халат? Или е дошла дотук гола?

Момичето се върна. Движеше се грациозно, без никакво притеснение и не правеше опити да се прикрие. Гюрдин отдавна бе забелязал, че повечето жени губят привлекателността си, когато вървят боси, без обувки с високи токчета. Но тази жена пружинираше на върховете на пръстите си и се носеше като балерина.

— Аз съм Тифани, сервитьорка.

— Така и предположих. Том Гюрдин, пианист.

— Естествено. Това ли ти е музиката? — тя грабна партитурите и взе да ги прелиства. Една-две минути изглеждаше напълно погълната от тях.

— Чудесен подбор — кимна накрая. — Само дето такива неща не се свирят тук.

— Че защо?

— Защото посетителите ни не могат да играят джайв — съпротивлението на водата е твърде голямо. Нужни са им бавни танци. Нещо старо и романтично.

— Бавни танци. Голи. Във водата. Разбирам.

— Хубаво ще е наистина по-скоро да разбереш за какво става въпрос. Ако не успеем да подобрим рекорда от средно девет цяло и пет оргазма на час, клиентите ще си поискат обратно парите. Нали не си забравил да вземеш антибиотици? — попита тя невъзмутимо.

Тифани скочи във водата и заплува към него. Едва сега Гюрдин забеляза, че гримът ѝ е подсилен като на сценичен актьор — веждите ѝ стигаха до слепоочията, под и над очите бяха изрисувани сини полукръгове, опиращи в скулите, устата ѝ бе удължена с червило и покрита с гланц. Всичко това криеше истинското лице на момичето отдолу почти толкова ефикасно, колкото и гумена маска.

Косата ѝ беше червена, права и равна. На светлината на прожекторите сияеше като полиестерна перука — каквато най-вероятно беше.

Том Гюрдин сведе очи към пианото.

— За какво е този акумулатор?

— Какъв акумулатор? Къде?

Той ѝ посочи зад стелаж с чашите.

— Трябва да е захранването на пианото.

— Но това не е пиано.

— Добре де, за кийборда.

Едва сега Том разгледа по-внимателно клавиатурата от предната страна. Оказа се, че е шейсет и шест клавишна „Ямаха Клавоника“, прикрепена към капака на плаващия бар. Под клавишите имаше презрамки, с които да се привърже към съоръжението, докато се носи по водата. Клавишите бяха пластмасови, с гумени уплътнения между тях, за да не прониква влага. Говорителите бяха монтирани на задната стена, отдолу имаше и чифт подводни хидроусилватели. Удари ли баса, слушателите щяха да го доловят не само с ушите, но и с търбусите си.

— Ясно — кимна той. — Захранване за пианото. Но какво ще стане, ако тази кутия пропусне вода и направи късо съединение, докато сме наблизо?

— За човек, комуто предстои да се чипка с голи дами, гледаш доста песимистично на живота.

— Тук не идват ли и мъже?

— „Идва им“ е по-подходящият термин. Но ти не бива да се безпокоиш за тях. Нито пък от тях, ако е за въпрос.

Тифани извади подноса, който бе направен така, че да се носи по водата, и се зае да подрежда върху него коктейлно блюдо от ананас. Когато приключи, побутна лекичко подноса и той заплува към центъра на басейна.

— Как става плащането?

— Кувертът от сто долара включва две питиета. Следващите ги нанасям в електронния си бележник. — Тя му показва миниатюрната, прикачена на китката ѝ машинка. — Оттук се прехвърля право в хотелската сметка. Но никой не идва за сериозен запой. Не е толкова лесно да се натряскаш във водата.

Тя се обърна и заплува към края на басейна.

— Искаш ли да ми помогнеш с леда?

— Мисля, че малко лед и на мен ще ми дойде добре — кимна Гюрдин и я последва.

Машината за лед беше зад един огледален панел.

Тифани извади чифт щипци със зловещо заострени краища и заработи с тях. Докато Том държеше вдигнат капака на хладилния шкаф, тя заби края на щипците в една от страните на двайсеткилограмовия леден блок. Когато ги нагласи достатъчно

дълбоко, сграбчи едната дръжка и му кимна да хване другата. Придържайки капака със свободните си ръце, със съвместни усилия двамата измъкнаха ледения блок, След това го издърпаха до ръба на басейна.

— Ще го пуснем да плува ли? — попита той.

— Не, освен ако не познаваш клиенти, които предпочитат коктейли с хлор. Прикрепяй го за малко, а аз ще избутам насам пианото.

Наложи се да сграбчи и двете дръжки и да разтвори крака, за да задържи тежкия блок. От повърхността право към слабините му се вдигаха ледени пари. Усещаше, че трепери, но не му беше неприятно.

Тифани докара пианото до края на басейна и го погледна развеселено. Очевидно се забавляваше от състоянието му.

— Така, центрирай го. Края над кофата за лед. Внимавай да не я прекатуриш, че после ще има да работим нахалост, докато изплатим тая браква.

Гюрдин пое въздух, избута ледения блок над ръба на басейна и го спусна внимателно в кофата. От тежестта му пианото потъна шест сантиметра във водата.

— Като за дебют много добре — отбеляза Тифани. — Следващия път обаче гледай да държиш онова нещо встрани от косата ми, ясно?

— Ясно, мадам.

— Добро момче. Ето че идват и първите клиенти. Скачай във водата и почвай да свириш.

Следвайки инструкциите, Александра влезе в казиното точно в осем часа и отиде при третата маса за рулетка отляво. Хасан не беше там.

Докато чакаше, тя проследи играта на някакъв американец с бял костюм, който спечели трийсет хиляди долара при шест поредни залагания, след това ги изгуби в един ход. Последното завъртане бе обрало всички играчи на масата и предизвика хорова въздишка.

Александра не се съмняваше, че топчето се контролира. Но че го правят толкова очевидно — не би повярвала, ако не бе видяла с очите си.

— Тук парите ти не са в безопасност — произнесе познат глас зад нея.

— Разбира се, че не са, милорд. Не мога обаче да си обясня *вие* какво правите тук.

— Божественият вятър ме довя.

— Вашата организация се нуждае от пари?

— Имаме постоянни приходи от богати американски араби, които смятат, че дотациите им ще помогнат за прочистването на Светената земя от бездомниците. Това, от което се нуждая, е оправдание, *че притежавам* пари.

— Един палестински плейбой в Атлантик сити?

Хасан премлясна с уста.

— Рискуваш да те сбъркат с персийски изгнаник или със забогатял египтянин — продължи да го дразни тя.

— Аз съм човек с много лица.

— И много цели. Защо ме повика?

— Научих, че двамата с Гюрдин сте отседнали наблизо. В онзи бордей с басейна. Какво търсите там?

— Ами... идеята беше негова.

— Не можеш ли да развличаш момчето... да му намиращ интересни занимания?

Александра настръхна.

— Той има нужда от пари. Изглежда не е бил подготвен за това внезапно пътуване.

— Трябваше да му предложиш.

— Направих го. Но той е горд, иска сам да си плаща пътя. Не биваше да настоявам, за да не събудя подозренията му. И без това има усещането, че е манипулиран.

Хасан прикри лице, когато съседната маса се озари от ярката светлина на фотосветкавица.

— Нали знаеш, че трябва да следваме графика — подметна той.

— Твоя график — не неговия — припомни тя. — Гюрдин трябва да смята, че бягството е по негова идея.

— Нека пак да ти припомня, че го искам във върхова форма. Тялото му е безполезно за нас, ако умът му не е достигнал нужното състояние.

— Ами остави ме да го доведа до него.

— В оня бордей?

— Болката и удоволствието също вършат работа.

— Особено болката.

— Садист! — тя му се изплези едва забележимо, за да не прави впечатление на останалите.

— Такъв съм. Искам да го подготвиш. Гледай двамата да сте навреме на мястото на срещата. — Хасан се обърна и си тръгна тъкмо когато от близката маса долетя поредният радостен вик.

— Но къде ще е...? — Санди млъкна. Беше останала сама.

Илайза: Добро утро, говори Илайза 774, автоматизирана програма на Обединената...

Гюрдин: Искам да говоря с Илайза 212, ако обичате. Аз съм Том Гюрдин.

Илайза: Прехвърлям... О, здравей, Том. Благодаря ти, че ми се обаждаш. Късно ли е за теб?

Гюрдин: Не особено. Отново имам работа — ако можеш да наречеш кисненето в басейн почтено занимание.

Илайза: Не те разбирам.

Гюрдин: Работя в Атлантик сити — в „Холидей хълс“.

Илайза: Момент... ще проверя информацията. Том, не знаех, че в онзи бар има пиано.

Гюрдин: Какво ти пиано — една жалка клавоника. Очакват да свиря музика на нея. И всичко това — придружено с приятелски пошляпвания и опипвания под водата. От главата до петите съм покрит със синини. Опасявам се, че са ми изкълчили единия палец на крака.

Илайза: Да си виждал пак онези дребни, черни човечета?

Гюрдин: Колкото искаш — повечето жени. Само че са дебели и грозни. Е, не носят нито ризници, нито пистолети или шлифери. Това е единственото предимство на работата в нуди бар.

Илайза: Могат да те удавят.

Гюрдин: Но само на шега. Станах голям специалист да си държа главата над водата.

Илайза: Някакви нови сънища. Том?

Гюрдин: Уф.

Илайза: Това отговор ли беше, Том?

Гюрдин: Един... отвратителен.

Илайза: Разкажи ми го. Моля те.

Гюрдин: Беше като полузабравен спомен. Намирах се във Филадельфия, в просторна колониална къща, заобиколена от двайсетина акра тучни ливади и гори. Имаше голяма веранда и четири колони в римски стил. Малко приличаше на Тара.

Илайза: Тара? Това някакво място ли е?

Гюрдин: Прочуто. Къщата от „Отнесени от вихъра“ — стар филм от миналия век.

Илайза: Разбрах. Продължавай.

Гюрдин: Участвах в забавата по случай рождения ден на един от членовете на семейството. Наречи го маскен бал, ако искаш, защото темата беше взета от онзи филм. Всички поканени трябваше да носят фракове и тесни панталони, но повечето не бяха уцелили съвсем точно епохата. Имаше всякакви дрехи в периода от сто години преди и след момента на събитието — френски гренадирски куртки, имперски наметала, карирани панталони, черни сюртуци и дълги рокли, обсипани с мъниста.

Бяха ми поръчали да свиря стара южняшка музика. „Река Суани“ на Стивън Фостър, ей такива неща. Никакъв джаз или страйд, нищо весело. Стараех се да поддържам меланхоличната атмосфера, доколкото мога, когато се случи това.

Илайза: Докато свиреше ли?

Гюрдин: Да, точно тогава. После и през нощта, докато спях.

Илайза: Какво се случи?

Гюрдин: Излязох от себе си и се озовах в друг човек. Не беше Том Гюрдин. Беше напълно непознат.

Илайза: Разкажи ми за него.

* * *

Луи Бръове се пробуди сред сива пелена, обрамчена в черно и придружена от мъчителни напъни за повръщане. Лежеше по гръб и усещаше горчивия вкус на жлъчка в гърлото си. Затвори очи и се претърколи по корем с надежда да преодолее спазмите в стомаха.

Но вместо нежната, галеца лицето тъкан, с която бе привикнал, почувства на бузите си грубо, драскащо платно. Тежка миризма го удари в ноздрите и Бръове се отдръпна, ококорил очи.

Голият матрак под него беше омазнен от немити коси, покрит с кафеникави петна засъхнала кръв. Креватът бе изработен от метални тръби, покрити на места с олюпена бяла боя. Подът на стаята се състоеше от грубосковани, нерендосани и ужасно мръсни дъски. Мърсотията сякаш пулсираше... всъщност това беше гъмжило от дървеници, тръгнащи да дирят нещо за закуска.

Бръове се огледа — изчезнал бе лакираният дъбов паркет, нямаше го тъканият килим, леглото с лъскави, меки покривки, възглавниците. Това не беше неговата спалня. *Quod erat demonstrandum*^[1].

В такъв случай, къде се намираше?

Той се завъртя на леглото и погледна наляво и надясно, като се стараеше да избягва петното от ярка светлина, озарило другия край на помещението. Стените бяха от дървени трупи, в които имаше няколко издялани с брадва и зарешетени отвора. Покрай тях бяха подредени в няколко редици легла като това, на което се беше събудил. Повечето бяха заети. Мярна гола плът и сини дочени униформи.

„Луи се е натряскал и се е записал в армията!“ — бе първата му трезва мисъл. — „Как ще го обясня на Анджелика?“ — бе следващата.

— Внимание, ленивци! Сбор след пет минути!

Не трябваше ли да засвири тръба или нещо подобно? А може би не беше в армията?

Мъжете около него се размърдаха, чу се пъшкане, пръдни, скърцане на железни кревати от местещи се тела. Един по един съседите му се надигаха и втрещваха в него любопитни погледи, като същевременно търсеха пипнешком захвърлените под леглата ботуши и чорапи, чешеха се и оправяха леглата си.

— Кой е новобранецът на седемнайсетото?

— Че знам ли? Мечока го доведе снощи.

— Пробваха ли го вече?

— Ами. Виж, че няма следи.

— Може да са били уморени.

— Не и те!

— Може да не са искали да ви безпокоят.

— И да го задържат за себе си, а?

— Нали каза, че не му личало да са го пипали.

— Хайде млъквай! — кресна отново същият глас зад вратата и в него се долавяше притъпен гняв, досада от властта и потиснати от системата чувства.

Не, помисли си Луи, това определено не е армията.

Той стана от леглото и тръгна по централната алея, като държеше главата си изправена.

— Ей, изчакай си реда! — викна му някой.

— Я го вижте! Новакът иска да е пръв!

— Само дето едва се влачи!

В стаята внезапно се възцари тишина.

— Тоя се има за джентълмен! — прокълнтя последната реплика, произнесена по-скоро с тревога, отколкото с насмешка.

— Извинете! — обърна се Луи Бръове към човека зад вратата. — Не зная портиер ли сте или от прислугата — бихте ли се представили? Трябва да е станала някаква ужасна грешка.

— *Из-ви-не-те* — изимитира го някой шепнешком от дъното на стаята.

— Да не ядосате Уингърт!

— Защото ще ни прати на пътеката.

Той спря и се обърна. Няколко тъмни фигури се бяха изправили зад редицата от легла и се приближаваха бавно към него. Едва сега си даде сметка за звука, който придружаваше движенията им — беше звънтене и потракване на вериги.

Тежки, железни окови преминаваха през рамките на креватите и халките на скобите, поставени върху краката на техните обитатели. На свой ред между двете халки на краката им бе прокарана по-малка верига.

Веднага щом мъжете се надигнаха и опитаха да преградят пътя на Луи към изхода, общата верига се изпъна и тупна на пода със звучно *дрън*.

— Какво става там? — долетя вече познатият строг глас, принадлежащ вероятно на господин Уингърт. Сега вече в тона му не се долавяше предишната досада. Звукът от стъпките му по дъските на верандата отекна чак вътре в смълчаната стая. Сянката му изпълни рамката на вратата и запрени светлината.

Уингърт беше огромен мъж, с широки, яки плещи, грамадно, щръкнало напред шкембе и с широк ханш и бедра като на жена.

Главата му бе покрита с дълга, чорлава коса, която стигаше чак до яката на захабената му дочена риза.

Сянката му беше плътна и черна — ако се изключи бялото на очите му — докато гневно оглеждаше спалното помещение. Нещо проблесна на средния пръст на дясната му ръка — приличаше на златен пръстен с масивен печат. *Странно украшение за един тъпак, назначен да охранява спалното помещение на тази пасмина*, помисли си Луи.

Вероятно го е откраднал от някой затворник. Всъщност какво значение има? По-важно бе да намери отговор на другата загадка — какво прави той тук? Как се е озовал в подобно място без никакъв спомен за извършено престъпление, съдебен процес и присъда?

Докато Луи си блъскаше главата над тези и други въпроси, Уингърт промуши туловището си през вратата и се запъти към него, пристъпвайки на огромните си крака като тигър, навлязъл в собствена територия.

Уингърт би могъл да сплаши всеки обикновен уличен престъпник, но не и Бръове. Луи бе вземал уроци по бокс от осемгодишна възраст. Беше продължил да тренира и след постъпването си във военната академия, както и в колежа в Тюлани, където три години подред бе печелил шампионата.

Макар и доста едър, здравенякът изглеждаше бавен. Ръцете му, с размери на ковашки чукове, бяха меки, почти пухкави.

Забелязал застаналия между леглата Луи, мъжът тръгна бавно, почти величествено, право към него. Той стисна големите си ръце и приведе рамене напред.

Бръове също се подготви: изправи се на пръсти, разкърши рамене и си пое въздух, за да се запаси с достатъчно кислород.

— Ей, Уин, нищо не е станало. — Измежду леглата се появи дребно човече и застана до Луи. — Не му се сърди. Той е още нов тук.

Масивната глава се завъртя към дребосъка. Преди още брадичката да достигне предполагаемата точка, една от грамадните ръце замахна и удари с opakото си протестиращия дребосък по гърдите. Мъжът се огъна около ръката като парцалена кукла, след това отхвъркна назад, праметна се през леглото и се блъсна в дървената стена. Завързаната за крака му верига се изпъна и го последва, повличайки с оглушително дрънчене поне половината мъже от стаята.

Луи се приведе напред и започна да танцува с краката, като се стараяше да диша равномерно.

Всичко свърши с три движения: Луи подхвана лъжлива атака с лявата ръка, нанесе ъперкът с дясната и попадна право в целта. На свой ред Уингърт завъртя дясната си ръка в широк халтав жест и го зашлеви през лицето, помитайки го като куп празни чинии от масата.

Камъкът, или каквото беше вградено в пръстена, разпори кожата върху челюстта на Луи от дясното ухо до брадичката и рукналата кръв го заслепи. От удара главата му отскочи настрани толкова рязко, че ухото му се удари в рамото и започна малко по-късно да се подува. Същевременно тялото му се преметна през рамката на леглото и се строполи върху краката на един от окованите мъже. Всичко това доведе до нова верижна реакция от падащи затворници.

Уингърт само с два удара подчини на силата си обитателите на цялото помещение, обърна се и си тръгна.

Луи бе готов да се изправи и да го нападне отново. Но тъкмо когато застана на колене, един от затворниците зад него замахна и го халоса по тила с откачена от някой креват тръба.

Луи Бръове се просна ничком, целият окъпан в кръв.

— О, горкичкият ми!

Нечии хладни, сухи пръсти докоснаха челото му — всъщност, единственото място, което не беше подпухнало, болезнено и покрито с превръзки.

Луи лежеше в истинско легло, в истинска стая с боядисани стени, декориран таван и меки килими, които проглушаваха стъпките на сновящите напред-назад лекари и милосърдни сестри.

До него беше Клер, неговата Клер, която го галеше нежно, свела буйната си руса коса, и му шепнеше успокояващи слова. Този път му беше приятно да се събуди. Наистина, цялото му тяло се раздираше от болка, особено в пулсиращата челюст, но поне умът му бе бистър. И не усещаше оловната тежест на пианството и остатъчните му отрови. Може би това се дължеше на някакво лекарство, което му бяха дали.

— Къде бях? — попита той с пресипнал глас.

— Ти си у дома, скъпи.

— Това не е Уиндемер.

— Разбира се, че не е. Това са моите стаи в хотела. И през ум не би ми минало да те върна при онази жена в плантацията.

— Но къде бях?

— Снощи си се обърнал с една карета. Конете се подплашили — поне така твърди кочияшът, — той скочил от капрата, страхливецът, а когато всичко свършило, теб те докарали тук. Три от онези разбеснели се чудовища пострадали доста лошо и се наложило да ги застрелят.

— Клер, не помня да съм се обръщал с карета.

— Ами... поне така твърдят всички.

— Мисля, че грешат. Колко е часът?

— Малко след девет.

Той завъртя глава и погледна към прозореца.

— Сутринта или вечерта?

— Вечерта. Спа през целия ден, бедното ми момче.

— Събудих се тази сутрин на някакво странно място, мисля, че беше дървена барака. В стаята имаше разбойници, оковани с обща верига, но аз бях свободен. Когато повиках някой да ми помогне, появи се един великан и ме удари. Всъщност, аз също успях да го прасна два пъти, но без особен резултат. А после се свестих тук.

— Какъв ужасен сън си сънувал!

— Не беше сън, Клер.

— Затова значи така страшно бълнуваше. Питам се обаче дали всичко това не те сполетя заради пиенето.

— Онова да не е било твоя идея? Да ме пратиш на такова ужасно място, сред утайката на обществото, за да ми покажеш колко ниско съм паднал?

Тя го погледна втренчено, стиснала устни в тънка линия, и Луи веднага си даде сметка, че е прекрачил границата. Още една дума и тя щеше да се нахвърли отгоре му като бясна. Ето защо той само въздъхна и опита да се съсредоточи върху мисълта колко добре се чувства.

* * *

А на следващата неделя за първи път го споходи вдъхновението. Двамата с жена му Анджелика присъстваха на неделната проповед в

църквата и проповедникът както обикновено мърмореше под носа си познатите латински слова, размахвайки кандилото с тамян, когато силата на Светия дух се спусна върху Луи Бръове и не го напусна до края на земния му път.

— Господ е моят пастир — зашепна Луи, стиснал здраво челюсти. — Той бди над мен ден и ноц...

Анджелика се обърна да му изшътка, но млъкна, забелязала странния блясък в очите му.

— И тъй както съхранява кръвта и водата на Своя син — постепенно набираше сила гласът на Луи — тъй също ще бди и над мен, сякаш съм лоза... Той ще прати душата ми да литне из въздуха, за да се разтопи от слънцето над него.

От предната скамейка се завъртяха няколко глави.

— Защото Той ме кара да възкръсвам с величието на Пророка от миналото и ме захвърля долу сред пламъците, както е постъпил с Княза на въздуха.

Една малка ръка стисна неговата. Пръстите на Анджелика се впиха болезнено в мускулите му, но и това не можеше да го спре. Луи се надигна, но не, защото го дърпаше Анджелика, а защото така искаше неговият Господ Бог. Заедно с това се усили и гласът му:

— Но той ще ме възкреси отново, когато вдигне високо Меча на светлината...

— О, я по-тихо! — скастри го Анджелика и се опита да го изтика в една ниша отстрани. Той я спря, изгледа я величествено, заобиколи я и тръгна по алеята между скамейките.

— Пак е пиян — подвикна сред общия ропот някой зад него.

Но той не беше.

Горещината и влагата в шатрата напомнях на задуха преди началото на буря. Напрежението във въздуха предизвикваше същото тревожно очакване и нетърпимо желание час по-скоро да започнат светкавиците и небето да се отприщи.

Тревогата донякъде се пораждаше от присъствието на укротителите на змии. Ръцете им се движеха плавно, следвайки ритъма на змийските глави под хипнотизиращия поглед на смълчаната тълпа, която очакваше танцът най-сетне да свърши.

Защото, когато приключи, дойде ред на хората.

— Аз блудствах...

— Пожелах коня на съседа...

— Биех жена си...

— Аз съм пияница — произнесе, когато стигнаха до него, Луи Бръове. — В началото алкохолът беше най-добрият ми приятел, защото ме стопляше и утешаваше. След това ми стана господар, който ме командваше и поощряваше. Накрая се превърна в дявол, подиграваше ми се и ме изкушаваше да върша глупости.

— Амин.

— Бях богат човек, известен в моята част на света, с добро семейство. В началото пиех само отбрани вина и бренди, което ми караха от Франция. Прахосах много злато и любовта на добрата си жена, а когато всичко свърши, преминах на бедняшки питиета, като ром и долнопробно уиски.

— А-миин!

— Изкушен от дявола, който се крие в шишето, изгубих на комар всичко, което притежавах и посегнах на онова, дето принадлежеше на жена ми. Сдружих се с разбойници и крадци, с онези, дето ги оковават в пранги и ги оставят край пътищата за назидание.

— Амин!

— Старите ми приятели се отвърнаха от мен. Само Господ Бог виждаше какво правя, но дали и Той не отвърна лицето си от мен?

— Не!

— Не, не е. Той протегна ръка и я положи върху кървящото ми сърце. Върху сърце, превърнато в камък. Но веднага щом Господ ме докосна, то се изпълни със златна светлина и в краката ми паднаха тъмни капки кръв. Господ отново ме върна при себе си. И тогава спрях да пия!

— АМИН!

Вълната от чувства, фокусираната радост на треста изгладнели човешки същества, се изля през ушите на Бръове и се спусна надолу в гърлото му. Вкусът ѝ бе по-добър от най-отбраното вино, което някога бе опитвал.

— Синко, много ме трогна с тази история за пиенето. Публиката подскачаше от възторг, всички едновременно те мразеха и обичаха. А

„бях богат, известен в моята част на света“ и „прахосах много злато и любовта на добрата си жена“ ги довършиха.

— Това е самата истина, господин Лимърик.

Луи все още стискаше шапката в ръце, след края на службата. Огледа се къде да я остави и след като не откри подходящо място, накрая я нахлузи на главата си. Не беше много учтиво — в шатрата беше като в храм, — но не му се искаше да я върти в ръце, сякаш е просяк.

— Разбира се, че е истина и ти я изразяваш много добре.

— Благодаря ви, господине.

— Дори твърде добре за един хитър предприемач като мен, за да те пусна току-така да си вървиш. Какво ще кажеш за хонорар от пет долара на седмица? Естествено, докато сме на път ще се храниш със семейството. — Лимърик кимна през рамо към дъщеря си Оливия, която изваждаше монетите от кутията за дарения и ги сортираше. Без да спира работа, тя повдигна очи и се усмихна на Луи.

— Хонорар ли? — попита учудено Луи. — Не разбирам.

— Пари, момче, пари, които ще ти пускат в шапката или ще пъхат в джоба. После ще делим, разбра ли?

— Много великодушно от ваша страна, сър. И какво трябва да правя, за да разпространявам Словото Господне?

— Ще помагаш на моя Омир да прибира и разпъва шатрата. Ще присъстваш на всички проповеди. И ще разказваш историята си, както я разказа тази вечер.

— Обещавам да идвам поне докато сте тук, в Сейнт Тамани Париш.

— А като тръгнем отново? Синко, нима не желаш да разпространяваш Словото Божие отвъд това забутано градче!?

— Разбира се, че бих искал да го правя.

— Смятай тогаз, че сме се уговорили.

Бяха в Оклахома, когато го сполетя Просветлението. Клер, някогашната му спътница в живота, дойде да поговори с Луи Бръове и със Светия дух.

— Този човек, Лимърик, те използва, за да печели пари — подхвана тя. — Това, че се е издокарал с черни дрехи и е сладкодумен, не означава че би дал и пукнат грош за Христос и Евангелието. Дори

не се крие, че е пияница! Мами те в очите, изкарва те по-голям глупак, отколкото ти сам се правиш.

— И тъй да е — отвърна Луи, — по-важното е, че носи сред хората Словото на Господа Бога. Може начините му да са странни, но работи неуморно.

— А парите?

— Ще идат за африканските мисионери, тъй ми обеща.

— Да си виждал поне едно писмо, адресирано до тях, или някой, който да ги представлява?

— Не — но не е моя работа да се занимавам с това. Той праща парите там, където от тях имат нужда.

— И както изглежда, получава далеч повече, отколкото дава.

— Какво значение има, стига да служи на Господ и аз да му помагам.

— Има значение, защото е дребен хитрец. Трябва ли един добър човек да служи на някой лош?

— Ливи не го мисли за лош човек. Тя го обича. Аз пък обикнах нея заради простотата и прямотата ѝ. Ливи е мъдра и добра.

— В едно си прав — твоята Ливи е простичка. Това момиче нито може да свири на орган, нито да брои пари.

— Важното е, че го прави в името на нашия Отец.

— Вярата ти е невъзможна. По-скоро ми прилича на слепота.

— Защото вярата е сляпа за дребните неща от този свят.

— В такъв случай няма какво повече да си кажем. След което Клер стана, излезе и Луи никога повече не я видя.

Беше в Арканзас през една знойна нощ, в която пеперудите се блъскаха като пощурели около лампите, когато в шатрата влезе мургавият странник.

Не беше дошъл да се моли, нито за служба или да получи опрощение за греховете. Той повдигна решително покривалото на шатрата и влезе вътре, сякаш се намираше у дома си. Без да се оглежда, непознатият мина по алеята между скамейките и се настани на последната в редицата.

Седнал на скамейката до него. Луи почувства хлад, макар изпод шапката му да се стичаше пот. Мургавият странник излъчваше някаква вледеняваща заплаха. Очите му бяха втренчени право напред и той

сякаш не забелязваше нищо наоколо. В началото Луи си помисли, че мъжът е заспал или е в транс от някое упойващо лекарство, но не виждаше да се полюшва, както би правил в този случай. Луи не можеше да откъсне очи от непознатия, който от своя страна въобще не го забелязваше.

„Какво ли виждат тези очи?“ — питаше се Луи. Проследи посоката, в която гледаха — отвъд голите глави, шапките и бонетата над предните скамейки, отвъд празното място пред олтара, масичката с разтворената Библия и сребърните свещници, право в Оливия, седнала на столчето пред преносимия орган, върху който бе поставена кутията за пожертвования.

През цялата служба мъжът не откъсна очи от Оливия. Гледаше я изцъклено, неподвижно, както гущерите гледат хвърчащите си жертви. Очите му се преместиха, едва когато дойде време за дарения и Ливи вдигна кутията от органа — надолу, когато тя я опря на кръста си, наляво-надясно, докато обикаляше с нея редиците от скамейки.

Кутията ставаше все по-тежка. Когато Ливи се пресягаше да я подаде, роклята се изпъваше на гърдите ѝ. Но мъжът не ѝ обръщаше внимание. Очите му не изпускаха от поглед само кутията.

Ето че Ливи стигна до него, но той не посегна към джоба си. Вместо това вдигна глава нагоре и бавно я завъртя встрани. Луи се наведе през рамото му и пусна вътре предварително подготвената монета. Покрай него преминаха кутията, ръката на Ливи и долови свежото ухание на тялото ѝ.

В този момент непознатият се размърда.

Ръката му се плъзна под сакото и извади отвътре тежък пистолет с дълга цев.

Същевременно мъжът се изви гъвкаво като танцьор, пъкна се под ръката на Ливи и се изправи чевръсто на крака. Той се завъртя в тясното място между скамейките и я обгърна отзад през кръста. Дулото на пищова опря в хълтнатината между гърдите ѝ. През цялото време Ливи продължаваше да държи с изпъната ръка кутията, сякаш беше кошница с цветя.

Луи, който също бе скочил на крака, гледаше непознатия право в очите.

Там нямаше нищо. Бяха безжизнени като камъни.

Луи премести поглед към Ливи с надежда да чуе от нея какво трябва да направи.

И нейните очи бяха празни — в тях нямаше нито страх, нито гняв. Тя не се съпротивляваше на непознатия, дори не погледна надолу към пистолета.

— Ливи? — подкани я Луи.

— Стой настрана, Луи — отвърна тя. — Гоя тип иска само парите.

Ако си беше направил труда да се вслуша по-внимателно в думите ѝ, щеше да забележи, че ги произнася с равен и спокоен глас като предварително заучена реплика.

Но Луи Бръове виждаше само пистолета и смъртта в очите на непознатия. Усещаше спотаеното в него тръпнещо желание да натисне спусъка. Боеше се за живота на момичето, а рицарският дух, в който бе възпитаван от малък, го подтикваше да предприеме нещо, за да я спаси. Не можеше да стои безучастно, докато непознатият я заплашваше.

Ситуацията не беше подходяща, за да прибегне до уменията си по бокс. Ето защо, вдигнал ръце като актьор в сцената с призрака от „Хамлет“, той направи опит да се пресегне през Ливи и да сграбчи нападателя.

За мъжа бе достатъчно да извърти дулото, за да гръмне два пъти в гърдите на Луи.

Ливи изпищя. В писъка ѝ не прозвуча нито страх, нито гняв, а само презрение:

— Луи, какъв глупак си!

И ето нещата, които щеше да отнесе със себе си в гроба: миризмата на прясно изгорял барут и застояла пот, бясно танцуващите пеперуди под лампата и последната дума на неговата възлюбена: „Глупак!“

Краката му се подгънаха и той се строполи на пода.

Под предлог, че е повреден, фургонът беше спрял на предварително определеното място — на банкета на пътя, на десет километра от най-близкото селище. На антената беше завързано мръсно червено парче плат. От всички страни ги заобикаляха простиращи се на двайсетина километра блата.

Веднага щом задмина фургона, Хасан рязко намали и отби яркожълтото порше на чакъла до пътя. Той се наведе и смъкна стъклото на прозореца отдясно, тъкмо когато нечия тъмна фигура се показва отвън. С другата ръка държеше в скута си лъчевия пистолет.

— Да не сте загазили, момчета? — попита той с привидно безгрижие.

— А, нищо, което да не може да се оправи с някое кламерче — бе уговореният отговор.

Хасан прибра пистолета, отвори вратата и излезе навън. Докато тупаше праха от сакото си, откъм фургона се приближиха неговите хора.

— Хиляди извинения, господарю Хасан, но това едва ли е най-подходящото място за военен съвет.

— Не бих казах, Мехмед. Край пътя сме точно толкова подозрителни, колкото и навсякъде другаде.

— Да де, докато не пристигне пътната полиция.

— И тогава разполагаме с подходящо обяснение. Повреда в двигателя, плюс широко известната неспособност на невежите араби да се справят с проблема. Но ето че случайно преминаващ техен сънародник се оказва малко по-компетентен.

— Освен това минирахме чакъла на петдесет метра отзад.

— В такъв случай ще оставя на вас да се отървете от полицейската кола — отбеляза сърдито Хасан.

— Както обикновено, господарю. Кажете, с какво може да ви послужи Братството на Вятъра?

— Трябва ми сигурна къща.

— За колко време?

— Седмица, може би две.

— Само за вас?

— За мен, за госпожица Александра, за група подбрани хашишиюни и за един много специален затворник. Трябва да е на не повече от едни ден път от големите градове, на тихо и усамотено място.

— За съжаление не разполагаме с нищо.

— С нищо?

— Господарю, имаме само няколко сигурни човека в този район на Ню Джърси. Кубинците, вьетнамците и онези негодници черните са

се възползвали от гостоприемството на тази страна, изчерпвайки го до границата на поносимото. Бездомниците обикновено търсят не толкова враждебно обкръжение. Дори да забравим горещината, прекомерната влажност трудно ни понася.

— Значи нямате нищо подходящо?

— Нали казахте, че ви трябва сигурно място?

— След като нямате такова, склонен съм на каквото падне.

Водачът на групата от фургона извади малък бележник и започна да го прелиства.

— Има една термоядрена електроцентрала, която сме проверявали — комплекс „Мейс“, на петдесетина километра нагоре по реката от залива Ег. Станцията снабдява с електричество целия Боуешки коридор. Цената на целия комплекс е приблизително девет милиарда долара. Като се има пред вид цената на заместващата енергия, ще получим два пъти повече като откуп.

Хасан се почеса замислено по темето — глупав жест, но кой знае защо му помагаше да мисли.

— Каква е тактическата обстановка? — попита той.

— Електроцентралата е уязвима. Тя е на полуавтоматичен режим, така че не се налага операторите да дават денонощни дежурства. Всички идват сутрин на работа и вечер се прибират вкъщи.

— Има ли военни наблизо?

— Нищо, заслужаващо внимание, в радиус от шейсет километра. Най-близкият пост на армията е във Форд Дикс, северно от района. Някога там е имало център за подготовка и обучение, но сега е координационен възел. В района на Дикс се намира и една изоставена база на ВВС. На двайсет и пет километра по на изток е военноморската и военновъздушна база Лейкхърст. Там сега са разположени подразделения на Националната гвардия.

— Обичам ги тия запасници — усмихна се Хасан.

— От друга страна местността, в която е разположена станцията, притежава известни тактически преимущества, след като бъде завзета. Можем да следим всички пътища за достъп — по реката и през блатата, а също и по въздуха. Достатъчни са ни два отряда с противосамолетни ракети и сапърска група.

— Добре, Мехмед, виждам, че и този път няма да ме разочароваш.

- Благодаря ви, господарю Хасан.
 - Заеми се с подготовката на доброволците за атака.
 - Кога ще започнем...
 - Ще ти съобщя точния ден и час. Не предприемай нищо преди това.
 - Разбира се, че няма, господарю.
-

[1] Което и трябваше да се докаже (лат.) — бел. ред ↑

СУРА 4

СВЕЩЕНА ВОЙНА

*В онзи палат, в който Бахрам чашата вдигаше,
сърната днес ражда, а лисицата намира подслон!
Бахрам, който цял живот диви магарета ловеше,
видя ли ти как сега гробът Бахрам улови?!*

Омар Хайям

Султан Саладин размърда лекичко колене и се пресегна към чашата с шербет, за да скрие движението. Седалището му бе потънало дълбоко във възглавницата. Не можеше да се очакват кой знае какво от един военен лагер, вдигнат в покрайнините на пустинята — палатки, хамаци и възглавници, натъпкани с конски косми, такива бяха удобствата им. Колкото и килими да просне на земята, нямаше да заприлича на мраморния под в двореца в Кайро, край бреговете на вечната река.

На всичко отгоре трябваше да търпи и тези шейхове Себастия и Рас ел-Аин, с техните женски обноски...

Саладин бе дошъл в тази страна начело на своята армия от изпитани и калени в боевете войници, за да прогони в името на Мохамед франкските завоеватели и да прослави своето собствено име. Не беше тук, за да търпи суетливите самохвалства на богати търговци и старейшини на кланове, които бяха готови да делят хляба си с неверника само за да го унижат с надменността си.

— И какво рече след това нормандецът? — попита с въздишка Саладин.

— Има наглостта да твърди, че Пророка бил роден от нечестива жена!

— Оскверни светото има на Хадиджа!

— А не е ли възможно — попита спокойно Саладин — това оскърбление да е било породено от вашето собствено невежество по отношение на езика на французите?

— Обидата беше преднамерена, господарю.

— И после какво още каза?

— Предложи да оглави поход до Медина и там да разкопаят гроба на Пророка.

— Сигурно е бил пиян — вметна Саладин.

— Беше напълно трезвен, господарю.

— Той ни се присмиваше.

— И другите се смееха заедно с него, господарю Саладин.

Саладин стисна брадичка между палеца и показалеца си и им направи знак да замълчат. Дали французите разполагаха с достатъчно сили да изпълнят закана си? Ако ставаше въпрос да издебнат керван или да обсадят неголямо градче — да, това можеше. Но инак гледаха да стоят зад високите стени на своите замъци, а между тях яздеха, облечени с тежки доспехи и придружавани от многочислени отряди оръженосци и помощници. Освен това продължаваха да действат съвместно с поповете си и да възхваляват своя бог преди всеки поход. Останалата част от страната бе в ръцете на Саладин.

Този Рейнал дьо Шатийон навярно е голям самохвалко, особено като обърне няколко чаши вино. Разбира се, че подобен поход е невъзможен, по глупаците са се хванали за думата. Всеки умен човек не би обърнал внимание на подобна заплаха.

И все пак... Заплахата е била отправена по време на тържествена церемония — коронясването на избрания от тях самите крал на тази земя. Обстоятелства, които превръщаха въпроса в дипломатически. Саладин би могъл да обясни инцидента с прекалено количество алкохол или да му обърне сериозно внимание. Второто беше негов приоритет, защото нямаше друг защитник на правата вяра в тази изоставена земя, разделена между багдадските абасиди и турските селджуци, както и онези досадници египетските аюбити. Реши ли Саладин да приеме обидата присърце и да поиска отплата, целият ислямски свят трябваше да се вдигне с него.

Може би една Свещена война щеше да му донесе отдавна лелеяната победа, а този глупак Рейнал дьо Шатийон сам му е предоставил чакания повод. Това, което не бяха постигнали след

деветдесет години постоянни войни, щеше да се реши с няколко пиянски подмятания.

— Честните ви думи ме убедиха — заяви с променен тон Саладин. — Тази обида към Пророка и неговата вярна съпруга не може да бъде забравена. Длъжни сме да накажем неверниците със силата на оръжията, да ги изгорим с огън.

— Да, господарю — отвърнаха останалите в един глас.

— В пролетта на тази година, на празника по случай смъртта и възкръсването на пророк Иса, син на Юсуф, целият ислямски свят ще се вдигне на Свещена война срещу този Рейнал дьо Шатийон и християните. Веднъж завинаги ще ги прогоним от тази земи.

— Благодарим ти, господарю Саладин.

Той се обърна към своя везир, очакващ при входа на шатрата.

— Мустафа, погрижи се всичко да е законно. Искам да обявиш джихад срещу Рейнал дьо Шатийон, който се величае като принц на Антиохия. Мой дълг е да призова всички правоверни на борба срещу този осквернител на Пророка. Гневът ми ще се стовари върху всеки християнин, решил да ми попречи в изпълнението на това свято дело.

— Разбрано, господарю.

— Господарю, пазарът е разбунен от новината.

Тома Амне вдигна очи към своя помощник, но не каза нищо.

Ръцете му продължаваха сръчно да приготвят сместа — в хаванчето се стриваха под прецизните му движения в точна последователност щипка селитра, сбръчкано парченце кора от индийско орехче и едно зърно пипер.

— Говори се, че ще се бият до смърт. Господарят Саладин призовавал всички правоверни. Не само неговите египетски мамелюци, но също кралската кавалерия на арабите, които се бият като вас, франките...

— Лео, не забравяй, че и ти си наполовина французин.

— Като нас, франките, тогава. Поканил да участват селджукските турци и абасидите да пратят свои войски. Заканил се е да прогони всички французи от Светите земи заради оскърблението към костите на Пророка, което нанесъл принц Рейнал.

— А Убийците? И те ли са в съюз с него? Лео изкриви лице в презрителна гримаса.

— О, стига, господарю Тома! Те не са истински войници, а само една секта.

— Сиреч не са достатъчно благородни, за да участват в нашето избиване, така ли?

— Те не влизат в бой, господарю. Убиват по техни си правила, с ножове и примки.

— И се прокрадват в тъмното, така ли?

— Да, господарю.

— Значи не са от ранга на нашата кавалерия, а?

Момчето го погледна учудено.

— Подигравате ли ми се, господарю?

— Не бих си го и помислил, Лео. Какво друго говорят на пазара?

— Че до средата на лятото всички французи от тази страна на морето ще бъдат прогонени завинаги.

— Мисля, че ще са нужни доста по-големи сили от тези, които ще събере Саладин, за да се свърши тази работа.

— Но, господарю, говорят, че армията му наброявала стотици хиляди. Само конните рицари са поне дванайсет хиляди души.

Потракващото в хаванчето чукче пропусна един удар. Тома Амне се замисли. Имаше представа с каква армия разполага Ордена на тамплиерите и можеше да предположи каква ще е подкрепата от Ордена на хоспиталиерите. Можеха също да повикат християнските благородници от Утремер с техните собствени армии, но дори тогава щяха да съберат една пета от силите, които се твърдеше, че ще поведе Саладин.

— Лео, хората дърдорят какво ли не на пазара.

— Зная, господарю Тома. Какво е това, което забърквате?

— Билка за теб, момчето ми. За да те излекувам от любопитство.

Момчето се наведе към купата в ръцете на Тома, подуши и се намръщи.

— Уф!

По челото на Рейнал дьо Шатийон се стичаха едри капки пот и това доставяше удоволствие на Ги. Рейнал бе нахлул в залата за аудиенции без разрешение и едва не падна, когато се подхлъзна на излъскания мраморен под. Коленете му трепереха, наметалото му беше

криво вързано и грозната угодническа усмивка бе изчезнала от устните му. Рейнал беше в паника и кралят едва не се засмя, като го съгледа.

Колко е хубаво да видиш някой, който се е смятал за по-властен от всички наоколо — дори от краля! — да трепери и да се гърчи в хватката на ужаса.

— Господарю Ги! — поде Рейнал с чупец се глас. — Сарацините събират войска срещу мен!

Ги дьо Люзинян направи пауза, преди да отговори.

— Те воюват с всички ни, Рейнал. Всеки ден, всеки от тях, който може да носи оръжие и има сили да се държи на краката си, е готов да пролива кръвта на французите в Утремер. Защо смяташ, че са избрали само теб?

— Защото този Саладин е издал декрет, в който е упоменато само моето име. Твърди, че съм богохулствал, господарю. Искат свещена война срещу мен!

— А ти богохулствал ли си, Рейнал? — попита почти усмихнато Ги, който истински се забавляваше.

— Никога срещу нашия Бог и Спасител, сир!

— Примерен християнин, а?

— Защитавам вярата както с думи, така и с оръжие. Не мога да си обясня защо султан Саладин смята, че съм го обидил. — Рейнал повдигна нервно рамене. — Вярно, случвало се е да се държа презрително към неверниците — размаха трескаво ръце той, — но, господарю, един удар срещу мен и Антиохия ще бъде удар срещу всички християни в Свещената земя. Дори кралят...

— Прочетох този декрет. — Ги се прозря, за да прикрие нарастващото си вълнение. — Там е казано, че всеки християнин, решил да ти окаже подкрепа или да ти даде убежище, също ще бъде прогонен от страната. Но ако те предадем на Саладин...

— Господарю, не забравяйте, че този, който посмее да ме предаде на неверниците, ще бъде презрян в родината, отлъчен от църквата и най-вероятно изложен на атаките на своите сънародници — на хората, които не са забравили положената клетва за вяност.

— Ах, добре казано, принц Рейнал.

— Но един крал, който безстрашно поеме тази набързо хвърлена ръкавица, който даде закрила и помогне на човека, посветил живота и съдбата си за славата на кралската корона, такъв крал бързо ще

спечели прозвището „Герой на светия кръст“ и ще се прочуе из всички християнски земи — от стените на скитите до бреговете на Ирландия. Такъв крал ще живее вечно в сърцата на хората.

За момент Ги бе завладян от тази идея и дори си позволи да се увлече в мечти. Но след, това му хрумна друга мисъл.

— А чувал ли си за армията, която Саладин събира за това начинание? Говорят, че основния ѝ състав е от над десет хиляди сарацински рицари. И сто хиляди оръженосци, които крачат до стремената.

— Едва ли ще събере и една десета от това, господарю — подметна презрително Рейнал. Беше възвърнал самочувствието си, след като усети, че отново владее положението.

Ги на свой ред не беше особено доволен от тази бърза промяна на ситуацията.

— Той е човек, който знае какво прави.

— Сарацински рицари? И друг път сме ги навирали в миша дупка. Вържени са с леки лъкове и тънки саби. Ризници, които се късат като сукно. Шлемове и нагръдници, през които минава дори острие на кинжал — инак са красиви, със златни орнаменти, но не могат да се мерят с нашите тежки брони. Повечето от тях се сражават с ленени роби и чалми на главите. Достатъчно е да ги заплашиш с меч и са готови да побягнат към планините. Идат като гъмжило, а сетне бягат един през друг.

— Не разполагам с достатъчно хора, за да се противопоставя на подобна армия.

— А тамплиерите? Хоспиталиерите? Те са под ваше командване. Моите верни помощници в Антиохия, разбира се, ще ме подкрепят. Всички французи и англичани, дошли в тази земя, за да защитават вярата със силата на оръжието, ще застанат зад мен. Господарю, можем да съберем поне няколко хиляди души. Това ще е напълно достатъчно.

— Но би означавало да сваля и последния защитник от стените на Йерусалим, както и от всички останали градове и крепости от Газа до Алепо. Тогава ще разполагаме с двайсет хиляди конни рицари и оръженосци.

— Ето! Видяхте ли, сир? Победата ще бъде наша.

— Но няма може да оставим крепостите незащитени? Ако решителната битка ни се изплъзне, няма да има къде да се върнем да

превържем раните си.

— Но Саладин също е събрал всичките си сили — значи няма кой да напада крепостите. Ще им сритаме задниците и ще ги погнем към пустинята. И през ум няма да им мине да обсаждат нашите крепости. Кураж, господарю. Ще се справим и този път, стига да издадете заповед за сбор на Ордените.

— Така ли смяташ?

— Разбира се. Нали го казах?

— В такъв случай върни се в Антиохия и се заеми с подготовката на своята армия. Нареди на всеки от твоите хора да слязат от крепостните стени, щом смяташ, че страната ни не е в опасност.

— Но, господарю...

— Това е заповед, между другото.

— И аз трябва да се подчиня, така ли? — попита бавно Рейнал и на устата му отново трепна познатата жестока усмивка. Той се поклони ниско и отстъпи заднишком към дъното на залата.

Ги се зачуди дали действително ще изпълни заповедта. После си спомни за предложението на Рейнал... „Героят на Светия кръст“... Добре звучеше.

— Отново, Тома!

За четвърти път през последния половин час Тома Амне повдигна тежкия меч над главата си и зае отбранителна позиция. Оръжието беше ужасно — далеч по-масивно от обикновен рицарски меч и поне педя по-дълго, отколкото би трябвало да използва воин с неговия ръст. Ръцете му бяха отмалели от непосилната тежест и несполучливия баланс и мускулите му трепереха от изтощение, докато се опитваше да задържи острието на нивото на очите си.

Независимо колко висок пост в Ордена заемаше един рицар — дипломат на служба при краля или папата, ковчезник или лечител и билкар, какъвто беше Амне, — той все пак си оставаше воин и като такъв трябваше да борави умело с оръжието.

Изправен срещу Тома в двора на Йерусалимската крепост, сир Брор не можеше да се похвали с особено високо положение в обществото, но затова пък се славеше като човек не толкова на думите, колкото на делата. Храбър войник, който веднъж издържал в битка с петдесет сарацински конници. С един замах отрязал главите на

първите трима, с втория покосил още толкова, с което всял хаос в редиците на нападателите.

Този път Брор го нападна фронтално, хвърляйки се напред с цялата тежест на тялото си. Държеше доста по-лек меч и го въртеше чевръсто, докосвайки с върха му гърлото на Тома, преди той да успее да завърти своето собствено оръжие, за да парира ударите. Накрая Тома съвсем отмаля и отпусна ръце, а острието на меча се заби в меката почва. Докато Амне се напъваше да повдигне оръжието, Брор изпъна рязко ръка и опря върха на своето в нагръдника му.

— Измори ли се вече? — попита той дрезгаво.

— Не си ли личи?

Сир Брор натисна съвсем леко и острието се забодде в незащитения участък под рамото на Тома.

— Ей! — извика Тома и потърка убоденото.

— Това ти е, за да запомниш, че никога не трябва да изпускаш оръжието. — Той посочи ръцете на Тома. — Виждаш ли се как държиш меча? Ето така се хваща! — Брор пое тежкия меч, стисна го с две ръце и го размаха с лекота. — Ясно?

— Ясно. Благодаря.

— Тома!

Викът дойде от основата на бойницата в другия край на двора.

— Тома!

Жерар дьо Ридфорд го чакаше там заедно с цяла група тамплиери, пратени от различни краища на страната. Амне ги бе видял да пристигат на коне, на групи от по няколко души, през последните два дни.

Той кимна на сир Брор и се запъти да види какво ще иска от него Великият магистър на Ордена.

— По този въпрос ще искаме съвета на Тома Амне — чу гласа на Жерар, докато ги приближаваше.

— За какво желаете да ви посъветвам, милорд? — Тома избърса потта от челото си с ръкава на наметалото.

— Всички получихме заповеди — обяви Великият магистър.

— От крал Ги — добави Амне. — Да го подкрепите срещу джихада на Саладин.

— Точно така! — Жерар изгледаше учуден. Останалите закимаха.

Този номер Тома беше научил отдавна — да отгатва темата на разговора, уповавайки се на интуицията и широките си познания.

— Кралят ни нареди да съберем войска от седем хиляди рицари — продължи Жерар, — с всичките им оръженосци и прислужници. След това трябва да се отправим на север, към...

— Към Керак — подсказа му Амне. — Какъв глупак е този Саладин!

Жерар спря и облиза нервно устни.

— Откъде знаеш?

— Керак е най-силната крепост на Рейнал дьо Шатийон. Саладин трябваше да нападне Антиохия, където е дворецът на принца, защото тамошната крепост е много по-подходяща за обсада, а и зад стените ѝ ще се намерят немалко негови съмишленици. Вместо това е тръгнал право към Керак, който е изцяло наш. Сигурно се надява да ни изненада с един толкова дързък ход. Понякога смелите ходове печелят битката.

— И това ли чу на градския пазар?

— Не.

— Казал ти го е някой от хората на Рейнал?

— Не, разбира се. Откъде ти хрумна?

— Защото аз, например, узнах едва днес, от личния пратеник на краля, че Рейнал се е отправил към Керак, за да командва оттам сбора на неговите сили.

— И крал Ги очаква да се съберем всички зад онези високи и тесни стени само за да спасим Рейнал? — попита усмихнато Амне.

— Не, кралят не е искал подобно нещо — отвърна Жерар, доволен, че Амне най-сетне е сгрешил в предположенията си. — Ще свикаме войските тук и ще нападнем сарацините още преди да са се събрали.

— Аха!

— За теб има специална задача.

— И каква е тя, милорд? — попита Амне.

— Хоспиталиерите са отказали да се подчинят на призива на краля. Заявяват, че са се клели във вярност към светия престол в Рим и че само папата може да е техен законен сюзерен.

— Звучи правдоподобно.

— И така да е, ти какво ще кажеш?

— Милорд, ако питате за моето мнение, смятам, че принц Рейнал си навлече всички тези беди, защото има твърде голяма уста. Вие трябва да ни спестите кръвопролитие — нека Саладин се разправя с него.

Лицето на Великия магистър потъмня.

— Тома, струва ми се, че се изказа прибързано. — Той млъкна, спокоен от друга мисъл. — Или си видял нещо в светлината на... — Жерар се огледа и продължи почти шепнешком: — Да не ти е подсказал нещо нашият приятел?

— Не, не е, милорд. Източникът не е показвал нищо по въпроса. Боя се, че може да съм изгубил способността си да общувам с него. Може да ви се струва, че говоря прибързано, но това са думи на стар и опитен воин. Сарацините имат огромно числено преимущество. В декрета, издаден от Саладин, се споменава само Рейнал, неговата крепост и християните, които смятат да се бият с него. За нас това е единственият изход...

— Достатъчно, Тома. По тези въпроси от теб се иска само да изпълняваш, не и да даваш мнения.

— Аз съм изцяло на вашите заповеди, милорд. — Амне се поклони ниско, свел поглед надолу.

— Така вече е по-добре и по-подходящо на рицар от Ордена. Но твоята прямота ме поставя в затруднено положение — смятах да те пратя като емисар при Роже, Великия магистър на хоспиталиерите. Бих искал да го накараш да преразгледа отказа си да се подчини на крал Ги. Но тъй като виждам, че напълно споделяш мнението на хоспиталиерите, изглежда ще бъде безсмислено да те товаря с подобна задача. Може би нещо друго...

— Милорд! — вдигна ръце Амне. — Знаете добре, че както езикът, така и умът ми са изцяло на ваше разположение. Ако сте намислили да ме пратите при Роже, направете го и ще представя аргументите ти със същото убеждение, като да са мои.

— Наистина ли го мислиш?

— Заклевам се като рицар и християнин да убедя Роже да помогне на принца на Антиохия.

— Да помогне на краля, Тома — поправи го Великият магистър.

— Добре, щом така казвате.

— И как ще го накараш да те послуша, господарю?

Лео сръга кобилата, която едва креташе до коня на Амне. Кобилата присви уши, но продължи със същото темпо. Лео се отпусна в седлото и се примири, че ще се влачи в пътния прахоляк след господаря си чак до Джафа, без да задоволи любопитството си. Амне го погледна косо и се смили:

— Ще използвам аргументите на Жерар и вдъхновението, дарено ми от Бога.

— Но въпреки това хоспиталиерите ще откажат.

— С което мисията ми приключва и двамата с теб се връщаме в Йерусалим.

— С други думи, пътуването ни е напразно.

— Не. Така ще изпълня заповедта на своя господар.

— Напразно — повтори Лео.

— Добре де... щом настояваш, нека е напразно. Но с течение на времето, Лео, ще научиш, че заповедите на твоя господар са по-важни от личното ти време и планове. Войникът трябва да служи безпрекословно, защото само така се печелят битките. Когато твоят командир ти заповяда „Обръщай наляво!“, той не очаква от теб първо да погледнеш в тази посока и да прецениш положението, и едва тогава да му се подчиниш. Просто обръщаш коня натам и понасяш всички последствия. Инак как според теб ще протече една битка, в която всеки рицар сам решава как да постъпи. Колкото един селски пастор може да обсъжда решенията на папата, толкова е позволено и на рицаря да взема самостоятелни решения.

— Казват, че този Роже вече не бил Велик магистър на хоспиталиерите, откакто захвърлил ключа в лицето на краля.

— Не изопачавай фактите, момче! Той изхвърли ключа през прозореца. И никой не видя къде е паднал — не го откриха и на плочника след това. Откъде да знаем дали не е отишъл да си го прибере? Ще бъде Велик магистър, докато неговите рицари откажат да му се подчиняват, или докато папата му отнеме този пост. А подобно нещо Негово светейшество няма да направи никога.

— Защо? Защото Роже стриктно изпълнява задълженията си?

— Защото Рим е много далече. Говори се, че папа Урбан бил на смъртно легло. Ще го наследи Григорий, но той ще се качи на трона

едва идната година. Ще бъде твърде зает да укрепва позициите си, за да се занимава с проблемите на Утремер.

— Папата умирал! — възкликна Лео. — И вие вече знаете кой ще е следващият. Имате ли много приятели сред кардиналите?

— Нито един.

— Тогава откъде знаете, че Григорий ще е следващият папа?

— Когато си надзъртал толкова дълго време в бъдещето, постепенно се научаваш да виждаш неща, които по-късно наистина се случват. Мога да ти кажа имената на всички глави на църквата до годината на моята смърт. А за девет века, повярвай ми, там ще се сменят доста бели глави.

— Божичко мили! Господарю Тома, вие сте истински магьосник.

— Не съм магьосник, Лео, а... Какво е това?

В далечината, там, където пътят се срещаше с чертата на хоризонта, се виждаше бяла точка, зад която се вдигаше облак от прахоляк.

— Конник, господарю.

Точката бързо се превърна в ездач с дрехи и наметало на бедуин. Носеше се в галон по пътя право към тях. Амне и Лео дръпнаха юздите и спряха.

— Прахта е прекалено много за един кон — изтъкна Амне.

Веднага щом ездачът ги видя, той пришпори още по-бързо коня. Копитата чаткаха отчетливо по каменистата настилка на пътя.

Амне инстинктивно погледна зад него, но пътят беше пуст.

На около една стрела разстояние конникът свърна наляво и от прашния облак изникна втори бедуин, после трети, четвърти и пети. Всеки от тях отбиваше встрани и дърпаше рязко юздите на коня и скоро Амне и неговият оръженосец се оказаха напълно обкръжени. Петимата измъкнаха едновременно тънките си, виси саби и ги насочиха към лицата на двамата християнски воители.

— Какво искат от нас, господарю Тома?

— Не зная, Лео, но мисля, че ще трябва да тръгнем с тях.

За един войник, стратег и човек на действието, ежедневието на мирния придворен живот беше твърде досадно. Безкрайният парад от угоднически лица, несекващите хвалебствия и неискрените погледи му въздействаха подтискащо и правеха деня два пъти по-дълъг.

Тази сутрин беше отредена за съдебни дела — налагаше се да изслуша цял куп оплаквания за откраднат добитък и нарушени права над кладенци. По ъгъла, под който падаха слънчевите лъчи през процепа на завесата, Саладин пресметна, че остава поне още час до вечерната молитва. Той въздъхна толкова силно, че го чу застаналият на няколко крачки отзад Мустафа.

Следващите просители бяха малка група бедуини, които изтикаха отпред двама пътници с прашни дрехи. Единият, който беше мелез, се хвърли в краката на Саладин. Вторият, европейец и вероятно французин, остана прав, разглеждайки отвисоко султана, докато един от бедуините не го повали ловко напред. Дори когато мъжът падна на четири крака, той не откъсна очи от Саладин.

Макар дрехите им да бяха зацапани, личеше си, че наметката на французина е била бяла, а светлото петно отляво на гърдите вероятно бележеше мястото, където е имало кръст. Всичко това можеше да означава както много, така и нищо.

— Какво е оплакването? — попита Саладин със строг глас.

— О, светейши, тези хора бяха заловени на пътя за Джафа.

— Е, и?

— За този път отговаря Харис ел-Мерма. Всички, които минават по него, трябва да получат разрешение и да платят данък. Тези не са платили.

— Не можахте ли да откриете нужната сума по джобовете им?

— Не, светейши, те не носят толкова пари.

— Нищичко ли нямат?

— Нито пари, нито оръжия, които да покрият дължимото. В единия от тях намерихме това... — мъжът извади стара кесия от ухабена кожа и му я показа.

— Дай я тук — нареди Саладин.

Бедуинът му подаде кесията. Вътре имаше нещо твърдо и заоблено, приличащо на камък. Султанът развърза кожените стяжки и изсипа съдържанието на кесията върху дланта си. Приличаше на къс помътнял кварц, но беше гладък и шлифован като скъпоценен камък. Освен това беше тежък и топъл — вероятно бедуинът го бе стоплил с тялото си. Саладин го вдигна към слънчевите лъчи, които се прецеждаха през покрива на шатрата.

Французинът си пое уплашено въздух и го задържа.

Светлината премина през кварца и изчезна, погълната от мътноватата повърхност. Нещо тъмно се виждаше в центъра на кварца — пукнатина, която щеше да намали цената му значително.

Саладин пхна камъка обратно в кесията и го хвърли на бедуина.

— Върни му го. Не струва, колкото ти дължи.

— Чух думите ти, светлейши.

— Аз ще платя таксата на тези двамата.

— Благодаря ти, господарю... Саладин се обърна към французина.

— Християнин ли си?

— Такъв съм. — Мъжът говореше арабски с плътен акцент, но въпреки това му се стори странно, че европейец владее техния език.

— А този мелез до теб?

— Моят чирак, господарю. А също и мой приятел.

Саладин повдигна рамене. Кой може да разбере тези европейци с техните взаимоотношения.?

— По каква работа отивате в Джафа?

— Бях пратен от моя господар да проверя цената на един... кон.

— Не ми приличаш на търговец. Може и да си рицар, ала погледът ти издава остър ум. Бил ли си войник някога?

— Учил съм се да се бия, господарю, но не съм много добър в това дело.

— Хубаво е човек да знае за какво го бива — отвърна философски Саладин.

Французинът наведе скромно глава и не отговори.

— Свободни сте да си вървите — рече му Саладин. — В Джафа. Свършете си работата.

Мъжът опря чело в пода на шатрата, както би сторил всеки правоверен.

— Но едно запомни, християнино. Още преди да свърши тази година, всички ще напуснете нашата земя. Защото между нас започва война — последната война. Така че, ето какво ще те посъветвам: не купувай млади коне и не плащай много за тях, инак никога няма да се радваш докрай на службата им... Разбра ли какво ти казах?

— Не съвсем, господарю — отвърна, заеквайки, чужденецът.

— Не съм и очаквал. А сега си върви.

Саладин се обърна и даде знак на Мустафа. Беше време за молитва.

— Живи ли сме, господарю Тома? — Бедуинът бе взел от Лео кобилата и сега той се поклащаше на гърба на камила по пътя за Джафа. Животното все се опитваше да го ухапе за крака.

Също със силата на оръжието френският жребец на Амне бе сменен за друга стара и мършава камила с нацепени копита и едри, засъхнали рани по краката.

— Така изглежда — отвърна Амне.

— Мислех, че султан Саладин е определил цена за главата на всеки рицар тамплиер.

— Така е.

— И въпреки това не взе твоята.

— Защото не му се представих.

— Но сигурно е видял петното на твоята наметка, където преди е бил защит кръстът. Забелязах, че разглеждаше мястото.

— Но е помислил, че наметалото е крадено, Лео. Защото запазих самообладание и се престорих, че не виждам накъде гледа. Човек е това, което прави и казва, не това, което носи.

— Но защо те пусна? Изглежда взе това решение, след като разгледа кристала.

— И това забеляза, така ли?

— Нищо не пропускам, господарю. Нали тъй си ме учил.

— Отправих гореща молба да ни пусне. Дар от небесата е, че не задържа камъка за себе си.

— Този камък е много ценен за теб, нали, господарю? Какво представлява?

— О, стига си ме разпитвал, Лео! Всяко нещо с времето си.

— Добре, господарю. Ще бъда търпелив. Поне още известно време.

— Какво искаш да направим? — викна Роже, Великият магистър на Ордена на хоспиталиерите, и гласът му отекна до тавана на крепостта в Джафа. Към него се присъединиха гласовете на другите рицари с подвиквания като „Никога!“, „Чуйте само каква наглост!“ и „Няма да стане!“.

— Само папата може да нареди на нашия Орден да влезе в битка — продължи Роже, който едва сдържаше гнева си, и рицарите закимаха.

— Така е — съгласи се Амне, като повиши тон, за да надвика шума в залата. — Също както нашият, така и вашият Орден се подчинява пряко единствено на Негово светейшество. Но тук, у дома, съдбата ни е свързана с тази на краля.

— Ги склучи сделка с Шатилъон и така му стана съюзник срещу дявола. Нека сега сам да се оправя.

— Но ако Ги не позволи на Рейнал да тръгне самичък срещу дявола?

— Какво? — Роже все още не беше разбрал накъде клони Амне.

— Ако крал Ги тръгне на война срещу сарацините, а Орденът на хоспиталиерите не го подкрепи какво ще стане?

— Как какво? Сарацините ще духнат на краля под опашката.

— Ами, ако той победи техния султан? — А?

— Представете си, че събраните под знамената му французи от цял Утремер натирят врага и само рицарите от вашия орден не участват в това благородно дело. Какво ще си кажат за вас отвъд морето? Ще секнат заемите от дома, никой повече няма да стъпва в редовете ви. Някои рицари ще трябва да се простят с титлите си.

— Няма да ни е за първи път. И в други времена се е случвало кралете да ни обръщат гръб...

— По ако Негово светейшество... той едва ли ще остане доволен, като узнае новината. Папата също е подвластен на предпочитанията на кралете и на кесиите на онези, които — макар и временно — дърпат конците на властта, нали?

— А-хъммм... — Роже предъвкваше доста мъчително тази нова мисъл. Залата зад Амне притихна, чуваше се само стърженето на тежки ботуши по пода.

— Прав сте, господарю Роже, няма какво да губите, ако сте сигурен, че кралят и неговите сподвижници са обречени на провал в това начинание. Не се и съмнявам, че храбрите воители от Ордена на хоспиталиерите могат сами да защитават честта на оръжието си в тази размирна земя. Но, ако крал Ги и неговият съюзник принц Рейнал излязат победители от предстоящата битка и осъзнаят, че са по-силни от всякога — кой не би се молил да стане точно така, защото ще е грях

да се очаква победа на неверниците, нали? — та случи ли се това, сегашното ви въздържание едва ли ще бъде оценено положително на някои важни места.

— *Сигурен* ли си в това?

— Виждам само каквото всеки простосмъртен може да види с очите си.

— Говори се, обаче, че владееш умението да надзърташ отвъд границите на живота и смъртта. Каж ми, успя ли, с помощта на твоята магия — черна или бяла — да предскажеш изхода на този сблъсък?

Амне направи пауза, преди да отговори. За миг надзърна в себе си така, както го бе помолил Великият магистър. В тъмнината зад слепоочията му, изплува мрачно и бледо лице с рунтави мустаци и втренчен поглед.

— Силата ми не е такава, каквато си я представяте.

— Това не е отговор, Тома Амне.

— Това е единственият отговор, който мога да дам.

— Опита се да ни замаеш главите с гатанки и суевория, рицарю от Ордена на тамплиерите. Но ние не сме глупаците, за които ни вземаш.

— Господарю, само ви запознах с някои свои разсъждения, нищо повече. И с последиците от вашите действия.

— Какви последици?

— Господарю, хоспиталиерите и тамплиерите са съюзници отдавна.

— Не толкова близки, колкото ти се иска.

— Така е, господарю Роже, ние имаме своите различия. Но кралят ще оцени високо жеста, ако му предложите подкрепата си в този час.

— И как по-точно ще го „оцени“?

Амне се поколеба. Играта на намеци бе по-подходяща, когато разговаряше с Жерар. Но обещанията са друго нещо.

— Ако съумеем да прогоним Саладин и аюбитите му далеч отвъд границите на тази страна, печалбата ще е невъобразима. Никой друг не ще може да ни спре — египетско жито, железните рудници в Синай, перлените ферми край Червено море...

— И любимците на Ги, тамплиерите, естествено ще получат най-доброто?

— Не обича ли щедрият баща да награждава любящия син, когато се е представил добре?

— Нови гатанки, Тома! Кълна се, че имаш по една за всеки ден от седмицата.

— Милорд е твърде благосклонен към мен.

— Достатъчно благосклонен, за да не споря с теб. Ние тук сме прости хорица. Предпочитаме да въртим сабята, да се молим и да търгуваме по малко. Никой от нас не може да ти излезе насреща по остроумие, Тома.

— Но, милорд...

— Не, Тома. С краля се скарахме пред всички, защото оспорихме правото му да седне на трона. Не можем да забравим враждата заради няколко ниви с жито и шепа перли.

— Господарю, не съм искал да купя съгласието ви.

— Разбира се, че не си искал, защото то не се продава. Ако крал Ги не сполучи в тази война, в която го въвлече Рейнал, няма да вдигаме празненство. Ние не сме на страната на сарацините. Но няма и да му помагаме, защото там, където е сега, го отведе надменността на Рейнал и ако той изкопае дупка за двамата, значи така им било отредено.

— Разбрах, господарю.

— И понеже ти си истински рицар и вярваш искрено в каузата на вашия Орден, няма да те накажа, задето дойде тук. Можеш да се върнеш в Йерусалим — ако те пуснат сарацините.

— Благодаря, господарю Роже.

— Побързай, Тома. Войната ще започне скоро.

ФАЙЛ 04

СТУДЕНО И СМЪРТОНОСНО МЯСТО

*Не потъвай кротко в тъмнината,
че старостта е длъжна да беснее и бунтува,
докато този ден отплува.
Гневи се, гневи се срещу гибелта на светлината!*
Дилън Томас

На третата нощ Том Гюрдин започна да свиква с живота на басейна. Най-важното, което научи бе, че всяка жена, която не е могла да си намери подходяща компания сред мъжката част, е твърде срамежлива или прекалено пияна, за да му създава проблеми. Такива обикновено отпращаше с усмивка и леко избутване с лакът. Стига да не спира да свири, всичко беше наред.

За разлика от него Тифани и другата постоянна сервитьорка, Белинда, бяха изложени на постоянни атаки от мъже и жени. Някои от тези предложения бяха добронамерени, други — почти груби. Без да дава вид, че ги следи, Гюрдин беше само ням свидетел на безбройните пощипвания, прегръдки, потърквания и дори кратки прониквания, на които бяха подложени двете момичета, само за час. Нито едно от тях не извика, нито изглеждаше застрашено от удавяне, стига да успееше да задържи дъха си за повече от трийсет секунди. След едно прибързано притичване на помощ през първата вечер от страна на Гюрдин — което предизвика само всеобщ смях, — той реши, че не е негова работа да се меси. Понякога обаче оставаше изненадан, че кръвта в басейна не е повече.

Бързо научи, че най-добре се посреща музиката от деветдесетте, бавен рок и понякога соул — и двете можеше да свири с часове. За съжаление солото на саксофон, което намираще най-добър прием сред

клиентелата, не беше по силите и възможностите на нещастната клавоника.

Поне в началото.

Клавониката беше полукласически инструмент и по звучене наподобяваше орган. В началото му беше трудно да възпроизвежда тромпет или китарата, но с течение на времето свикна и дори успя да наподобя дрезгавия тембър на саксофона. Когато за първи път постигна желания ефект, си помисли, че се дължи на изкривяване на звука на подводните високоговорители. Но те определено не бяха звучали така при предишните вечери в басейна.

След това му хрумна, че е жертва на илюзия, преумора и възприемане на желания звук за действителен. Но и това бе малко вероятно, като се има предвид, че години наред бе тренирал слуха си да долавя всеки тон, различен от този, който трябваше да възпроизведат пръстите му.

После реши, че причината е в електрониката — някакво късо съединение от влагата и химикалите, довело до промяна в настройката. На следващия ден отиде по-рано на смяна, извади клавониката от водата и я разглоби. Платките вътре бяха съвсем сухи и не показваха никакви отклонения, когато ги провери с мултицета — само дето тромпетът определено генерираше дрезгавия, примамващ звук на саксофон, а целестата наподобяваше трептенията на струните.

Накрая прие, че инструментът му се подчинява, както нито едно пиано досега. По някакъв неизвестен начин Том Гюрдин беше предизвикал промяна в електронните вериги на клавониката.

Но никой друг освен него не беше в състояние да оцени това малко чудо. Том не посмя да покани Санди в басейна, а Тифани и Белинда не се интересуваха особено от музиката.

Но басейнът поднесе и други необясними изненади.

На втората нощ, след като започна работа, Гюрдин забеляза оранжево петно на дъното на чашата си, което сякаш беше попило в стъклото. Не беше ли това същата чаша, която Санди му поднесе в апартамента? Не знаеше със сигурност, но не беше изключено. Стори му се, че формата на петното му е позната.

Опита се да си спомни Тифани или Белинда му беше поднесла питието същата вечер. Май беше Тифани... но тя не се познаваше със Санди.

Дали някой не беше поставил чашата в стелаж на пианото с надеждата да попадне в ръката му? Едва ли — чашите сигурно бяха стотици и всяка нощ голяма част от тях свършваха на дъното на басейна. Само дете като член на персонала Том бе един от първите, които получаваха пиетие от бара, а и той цяла нощ близваше от чашата си или си я допълваше сам.

Гюрдин освободи едната си ръка и повдигна чашата. Отново почувства познатото разтърсване като от електрически ток — също като онзи път, когато я видя. Той отпи от содата и постави чашата върху пианото. Ръката му се върна на клавишите и продължи да свири.

Хубаво е да те обичат.

Или поне да се грижат за теб.

Илайза: Добро утро. Аз съм Илайза...

Гюрдин: Добро утро, кукло. 212, моля. Том Гюрдин я търси.

Илайза: Здравсти, Том. Къде си сега?

Гюрдин: Все още в Атлантик сити.

Илайза: Ако се съди по гласа ти, не си така напрегнат, както предния път.

Гюрдин: Може и да е така. Не зная.

Илайза: Харесва ли ти работата?

Гюрдин: Свиква се с нея.

Илайза: Още ли сънуваш?

Гюрдин: Да.

Илайза: Разкажи ми сънищата си, Том.

Гюрдин: Последният беше отвратителен. Направо страшен. Истински кошмар.

Илайза: Опиши го, ако обичаш.

Гюрдин: Но това е само някакъв си сън. Не знаех, че киберпсихолозите правят фройдистки анализи. Защо вместо това...

Илайза: Ти сам го каза, Том — някакви хора се опитват да се напъхат в ума ти. Това не са обикновени сънища, след като ти се случва и наяве.

Гюрдин: Но ме спохождат и нощем.

Илайза: Разбира се, това е остатъчно явление. Не си ли изпитвал déjà vu?

Гюрдин: Разбира се. На всеки се е случвало.

Илайза: Смята се, че това усещане за нещо познато или вече преживяно се дължи на погрешна химична реакция в мозъка. За момент своят ум интерпретира новия опит като произхождащ от стари спомени. В човешкия мозък има трилиони синапси, които си разменят сигнали, така че е напълно в реда на нещата някои от тези сигнали да се объркат.

Гюрдин: Какво общо има това с моите сънища?

Илайза: Сънища, дежа ви, халюцинации, неща, видени с крайчеца на окото — това са различни несъществуващи образи и картини, които умът поражда по време на своята дейност. Това, което веднъж си видял, може да се върне повторно не само като спомен, но и като сън.

Гюрдин: Но тези сънища не са истински! Те са *jamais vu*, никога невиджано.

Илайза: Реалността, както обичаше да казва моят първи програмист, е покривало с много цветове. Реалността са хиляда синапси, които изстрелват различни, почти случайни импулси едновременно.

Гюрдин: Почти случайни?

Илайза: Том, разкажи ми съня си. Този, последния.

Гюрдин: Е, добре... Мисля, че започна след поредния номер, който изпълнявах. Свирех на една среща на пилоти, участвали във въздушните схватки над Сан Луис Потоси и Рио Гранде по време на войната. Импровизирах в свободен стил някакъв военен марш — наполовина английски, наполовина испански — за второто превземане на Аламо. Внезапно, между два такта, нещо блесна пред очите ми, като отражение на метал. Оказа се, че е острие на сабя, която разсича въздуха.

— Автентични предмети от миналото, лейтенант — обърна се към него иззад тезгяха Мадлен Випю. — Продавам само оригинални изделия от далечното минало, с доказан произход.

Морски лейтенант Роджър Къртни си помисли, мадам Випю можеше спокойно да бъде героиня на някоя книга, стига само да се облече подобаващо. Да захвърли тази опърпана бяла блуза и сивкава пола от тафта — спомен от годините, през които хората във френските колонии се мъчеха да се издокарат като парижани. Защо не сложи нещо азиатско като момичетата по баровете в Сайгон — някоя плътно

прилепнала рокля от ярка коприна, която да подчертава формите, да следва движенията ѝ. Със светлите си северни черти Мадлен щеше да е неотразима в нещо такова...

— Лейтенант, тази сабя е от наполеоново време. Истинска офицерска сабя, изработена по подобие на римски *гладуус*, или къс меч.

Къртни размаха няколко пъти правото острие, снабдено със съвсем къса дръжка. Опитва се да завърти върха и около точката на баланса, както го бяха учили на упражненията по фехтовка, но центърът ѝ беше изместен прекалено навътре. Широкото и плоско острие, наточено като ловджийски нож, се заклати в ръката му и увисна наляво. За малко да го забие в капачката на коляното си.

— Тук нето не е наред.

— Защото този *гладуус* е бил предназначен за човек с друго телосложение — обясни тя със сух наставнически тон. — В онази епоха мъжете са били по-дребни и по-набити.

— Както и да е, търсех нещо малко по...

— Опитайте Хайделберг, четвъртата отляво на задния рафт. Това е шпага за дуели, по-лека и издължена.

— Съвременна? Ами... хъм.

Къртни вдигна дългото стоманено острие, тънко като камшик на върха и не по-дебело от палеца му в основата.

Ръката му беше защитена от широка полусфера. Но нещо в дръжката...

— Ей! Това да не са диаманти?

— Планински кристали, лейтенант. Това е оръжие за джентълмени, затова има украса.

Той обгърна с пръсти дръжката и бавно повдигна елегантното оръжие. След това отстъпи на пътеката между рафтовете и зае позиция *en garde*. Стоманата беше достатъчно здрава, за да държи острието изправено при хоризонтално положение, но веднага щом завъртя леко дръжката, върхът на шпагата се размърда. Оръжието притежаваше перфектен баланс.

Къртни вдигна шпагата за поздрав и — ах! — острият ръб на един от планинските кристали го поряза по палеца.

— Какво има? — попита мадам Вишо.

— Порязах се — отвърна той малко уплашено, докато смучеше кръвта. Потта или нещо друго дразнеше неприятно раната. Къртни си помисли за странните гъбички и бактерии, които без съмнение се въдят в една страна на джунглите, каквато бе Виетнам.

— Вие, американците, понякога сте като малки момчета. Не съм ви виновна, че се порязахте на сабята, лейтенант.

Но Къртни почти не я чу. Беше втренчил поглед в кристалите върху дръжката, търсейки зацапано място, което да обясни неприятния сърбеж в раната. Ето — едно от парченцата беше тъмнокафяво, като със старо петно от кръв. Очевидно и други са ставали жертви на острия нешлифован ръб на кристала.

Къртни близна за последен път раната, вдигна шпагата и я постави обратно на рафта.

— Ще я купите ли, лейтенант?

— Ами, мисля че... колко искате за римската сабя?

— Четирийсет хиляди донги.

— Това са четиристотин долара! Доста пари за нещо, дето само ще ми краси стената.

— Лейтенант, казах ви, че продавам само оригинални изделия.

— Е, значи днес няма да купя нищо, мадам.

— Както желаете. Моля, затворете внимателно вратата на излизане.

— Да, мадам. Благодаря ви.

Басовото „фууп-фууп“ на витлата разтърсваше въздуха около „Хюи“-то и блъскаше с невидими чукове по пилотския шлем, който си беше поставил Къртни. Поглеждайки назад, в посоката, от която идваха, той виждаше само равния хоризонт на джунглата.

Трите подразделения на неговия взвод бяха разпределени в хеликоптери, макар че със същия успех биха могли да ги прекарат с камиони през трийсеткилометровата отсечка до целта — Ку Чи. Само че камионите бяха уязвими при засада, дори на сайгонските улици, от селяци с велосипеди, които при разминаване хвърляха торби с експлозив и сетне изчезваха в тълпата. Хеликоптерите можеха да бъдат обстрелвани само при излитане и кацане, но не със същия успех.

Гръмнат ли те обаче, ще ти е все едно.

Къртни проигра отново плана за стоварване на взвода. Четирите „Хюи“-та щяха да се спуснат по двойки на откритото място между дърветата, готови да поливат всичко наоколо с картечен огън. Надяваше се витлата да вдигнат достатъчно прах, та да попречат на противника да се прицелва точно. Малко прахоляк по яката е по-добре, отколкото куршум в главата.

Веднага щом се приземиха първата група се затича към края на гората. Обикновено подобна тактика свършваше трагично, тъй като вражеските картечари обичаха да се спотайват сред дърветата. Но не и този път. Къртни беше осведомен, че неговият пряк началник е устроил команден пост точно зад тези дървета — или поне такава бе информацията към 6:00 часа тази сутрин.

И когато от храсталака се подаде бяла ръка и им помаха да свърнат наляво, той въздъхна облекчено — американците все още държаха тази позиция.

Веднага щом разположи хората си в храстите, той се отправи към командния пост, следвайки майора в кална камуфлажна униформа и прашни обувки.

Командният пост всъщност бе осемместна палатка, опъната върху засъхнала кал. Въжетата ѝ бяха завързани за клоните на дърветата, краищата на палатката бяха притиснати с големи камъни, вместо с клинове. Полковник Робъртс се бе надвесил над разгънатата върху масата карта на района. Той вдигна глава, когато Къртни и майорът се приближиха.

— Майор Бенсън, върнете се и инструктирайте хората на лейтенанта да пазят пълна тишина.

— Слушам, сър. — Майорът кимна и се обърна.

Къртни застана мирно и отдаде чест. Куртката му беше плувнала в пот, обувките му не бяха виждали вакса поне от четири дни.

— Свободно, лейтенант. Не сме в базата.

— Да, сър. Искам да кажа, не, сър.

— Според вас, какъв е броят на виетконгците в района?

— В района на Ку Чи, сър? Или само в този сектор?

— В радиус от триста метра около нашата позиция.

— Съдейки по начина, по който са разпръснати нашите части, сър, без да влизат в стълкновение с когото и да било, бих предположил, че броят им е нула.

— Така ли смятате, лейтенант? А какво ще кажете, ако ви съобщя, че по данни на разузнаването от 18:00 часа вчера около нас се е разположил цял батальон с щаба си?

Къртни погледна към притихналата джунгла и калта, в която се виждаха само отпечатъци от американски обувки с размер от 40 нагоре.

— Бих казал, сър, че са измрели напълно.

— Не са измрели, нито са си отишли, лейтенант. И не ме гледайте така опулено. Казвам ви самата истина.

— Сър, освен, ако разузнаването не ви подвежда, бих казал, че онези жълти маймуни или са се научили да летят, или да се закопават като къртици.

— Започваш да ми харесваш, синко. А сега, разгледай внимателно картата. С „хиксчета“ са отбелязани аномалии, които хората ми са забелязали в околните шубраци.

— Аномалии, сър?

— Къртичини.

— Да, сър. Мога ли да попитам, защо ми казвате всичко това?

— Защото, синко, на твоя взвод се падна честа да слезе първи в тези дупки... а ти ще ми докладваш какво сте открили.

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

Къртни приклепна над кръглия отвор, умело замаскиран под кръгъл капак от дебели дъски.

Вратата беше достатъчно здрава да издържи на минохвъргачен обстрел — на всичко, освен директно попадение на артилерийски снаряд. Пантите бяха четири връзки от стара гума, заковани в единия край към забита в земята греда. Отгоре вратата бе скрита под храст, чийто плитни корени бяха прораснали в тънкия слой почва над капака. Достатъчно бе маскировката да се полива от време на време, за да поддържа напълно естествения си вид.

Дупката под капака бе с диаметър един метър. Тунелът се спускаше под ъгъл от четирийсет и пет градуса, стените му бяха съвсем гладки, почти излъскани от многобройните ръце и крака, лазели по тях.

Къртни насочи лъча на фенерчето си навътре в тунела.

Нищо.

Той легна по корем, пъхна раменете си вътре и разпери лакти, за да засенчи проникващата отгоре слънчева светлина. Когато очите му привикнаха с тъмнината, той отново запали фенерчето и го насочи надолу.

Пак нищо.

Той изключи светлината, измъкна се от дупката, претърколи се и седна.

— Какво, да не би да няма дъно, лейтенант? — попита сержант Гибънс.

— Кой знае, може да стига до вкъщи, в Сиукс сити — подметна редник Уилямс.

— Ако е така — рече Къртни, — ще метнем гранатата чак под леглото на майка ти.

Той протегна ръка и Гибънс постави на дланта му една граната.

— Нали си давате сметка, сър — продължи сержантът, — че веднага щом я хвърлите, онези долу ще узнаят, че ние сме тук. Може страшно да ни се ядосат, когато слезем да ги потърсим.

— И на мен ми мина тази мисъл. Исках само да ги предупредя да си държат главите наведени.

Къртни измъкна шплента и хвърли гранатата надолу и настрани по хода на тунела, за да избухне, преди да се удари в земята. Всички отстъпиха назад и запушиха уши.

Фууумп!

Земята под тях потрепери. Десет секунди по-късно от дупката изригна огнен стълб.

— Никой ли няма вкъщи? — попита Джейкъбс.

— Май наистина ще трябва да слизаме долу — въздъхна Къртни и отново приклепна до дупката. — Кой от вас е най-нисък?

Той вдигна глава и огледа насъбралите се около него войници.

— Е, добре — продължи, като видя, че няма доброволци. — Изглежда съм аз.

— Ще бъдем зад вас, лейтенант.

— Много успокоително — засмя се той с престорена храброст. — Само не се блъскайте да ме задминете.

Къртни нямаше никакъв опит с тунели, всъщност, нито един американец във Виетнам по това време не можеше да се похвали с подобни познания. За щастие никога не бе изпитвал клаустрофобия,

освен това го биваше в ръкопашния бой, беше тренирал джудо, фехтовка, а и уличен бой с ножове от времето, когато живееше в един окаян квартал на Филадельфия. В тъмното с врага щяха да са един на един, мъж срещу мъж, в затворено пространство, крайно неподходящо за използване на огнестрелни оръжия.

Къртни внимателно прегледа екипировката си: високи, пристегнати догоре с връзки обувки, за да не влизат в тях отровни паяци и плъхове, макар че, ако долу наистина се спотайваше цял батальон северовиетнамци, плъховете навярно отдавна бяха изядени. За оръжие взе само офицерския пистолет, но го затъкна отзад в колана, вместо да го държи в кобура. В лявата ръка държеше фенерчето със съвсем нови батерии. Щеше да го използва само като изненада, предпочиташе да се движи пипнешком в мрака, както без съмнение щеше да прави и противникът. В дясната си ръка стискаше кейбара — дълъг десантен нож с оксидирано острие и обла дръжка с покритие от порест каучук. Държеше го диагонално на дланта, като опитен Исак Ангел, готов да го употреби както за горен удар, тъй и за мушкане отдолу. Въжето усука около раменете си и го прокара под колана.

— Едно дръпване ще значи отпусни повече — обясни на Гибънс.
— Две — изтеглете ме обратно. Май това е всичко, а?

— Да, сър.

— Колко имаш тук? Двайсет и пет метра?

— Да, сър.

— Сигурно няма да ни потрябва повече. Ако се наложи да завържеш още, дръпни два пъти, за да ме уведомиш. Разбрано?

— Тъй вярно, сър. — Гибънс и останалите се бяха умълчали. Никакви шеги.

Къртни огледа огряната от слънце поляна, пое няколко пъти въздух с пълни гърди, сякаш се готвеше да се гмурне, и приклепна до дупката.

— Сър! Почакайте!

Къртни спря на ръба и се обърна. Към тях тичаше нисък, плещест мъж с черна камуфлажна униформа и надпис „Бушон“ на гърдите. Имаше нещо странно в тази почти новичка униформа, сякаш беше театрален костюм, а не дреха, в която мъжът бе живял поне няколко месеца. Дори краищата на куртката и панталона бяха все още колосани и чистички, като че току що извадени от кутията. Носеше

автоматична пушка М-16, а на гърдите му бяха кръстосани патрондаши, лъщящи като пластмасови играчки.

— Да? Какво има, редник?

— Полковникът нареди аз да сляза пръв, сър. Имам опит с тези дупки.

Къртни го огледа преценяващо. Раменете му бяха широки поне метър. В тесния тунел непознатият щеше да се чувства като коркова тапа в гърлото на бутилка. Пък и кой американец би могъл да се похвали с опит с дупките на вьетнамците? Току-що бяха започнали да ги откриват.

— Не, редник... хъм, Бушон. Възхищавам се на куража ви, но аз трябва да сляза пръв.

— Грешите, сър.

— Какво искаш да кажеш?

— Съвсем не сте прав, сър.

— И защо да не съм?

Мъжът дори не трепна под строгия му поглед.

— Твърде ценен сте, за да ви загубим, сър. Заповед на полковника.

Къртни се замисли. Мъжът се бе появил от изток, а командният пост се намираше на запад. Храсталакът не беше толкова гъст, че да му се е наложило да заобикаля толкова.

— Сержант Гибънс, донесете още едно въже — нареди Къртни и се обърна към Бушон: — Щом полковник Робъртс е толкова загрижен за моята безопасност, вие ще слезете с мен и ще ми пазите гърба.

— Да, сър — кимна мъжът.

След минута здравенякът Бушон се освободи от пушката и патрондаша си и вместо тях получи нож, прожектор и офицерски пистолет, който затъкна в колана.

— Да вървим. — Къртни коленичи отново, пъкна се в дупката и започна да лази.

Само два метра след входа телата им запречиха напълно светлината, освен редките лъчи, които се прецеждаха между краката им. Къртни откри, че ще трябва да използва раменете и гърба си като опора в тавана, за да облекчи напрежението върху ръцете и китките си. Наложил се да пъкне ножа и фенерчето в колана, за да освободи ръцете

си. Щеше да е много по-лесно да се спускат наопаки — с краката напред, само дето не знаеха какво ги чака долу.

От време на време от тавана се отронваха буци пръст, търкулваха се по раменете им и трополяха пред тях, сякаш, за да известят посрещачите за пристигането им. Но нищо не можеше да се направи. Ако не убиват скоростта, щяха да се плъзгат надолу все по-бързо, докато накрая попаднат право в ръцете на виетконгците.

След около петдесет „крачки“ — които Къртни измери с колене — той пъкна глава между краката си и зашепна на Бушон отзад:

— Да спрем и да се послушаме.

Вместо отговор чу само задъхано сумтене.

Разпери ръце и забодде върховете на обувките си в стените, за да се задържи. Бушон последва примера му. Тежкото им дишане изпълни тунела.

— Не трябваше ли по-надолу въздухът да е хладен?

— Още е рано — отвърна тихо Бушон.

— Стените са сухи. Странно, като се има предвид колко близо сме до реката.

— Някой от виетнамците сигурно е учил хидроинженерство. Вероятно съоръжението е снабдено с дренажни канали и вентилационни шахти. Не бих се изненадал, ако долу се натъкнем на циментов под или твърда глина.

— Е, скоро ще разберем. Да тръгваме.

След още двайсет и пет крачки стигнаха до разклонение — главният тунел, който бяха следвали, извиваше наляво, а вдясно, под четирийсет и пет градуса продължаваше друг, по-тесен тунел. Продължиха по главния, защото беше по-равен, а умората вече си казваше своето. Тунелът беше съвсем прав около три метра и завършваше с врата от гладко дърво. Дъските бяха заковани толкова плътно, че Къртни не успя да пъкне върха на ножа между тях.

Опря ухо на дървото и се заслуша.

Нищо.

— Май тук попаднахме в задънен край — прошепна той.

— Или зад вратата дебне някой, който сега съвсем бавно дърпа спусъка... сър.

— Добре... да опитаем другото разклонение. Върнаха се до мястото, където тунелите се разделяха.

Къртни погледна назад с надеждата да зърне светлината на отвора, но имаше само непрогледен мрак.

— Не мога да видя светлината — посочи той.

— Може някой от хората ви да се е надвесил над дупката и да я запречва, сър.

— Сигурно си прав.

Къртни се протегна и размърда рамене, приготвяйки се за поредното източително свличане. Дали и Бушон беше изморен като него? Не дишаше кой знае колко тежко. И нима наистина се бяха спуснали само двайсет и пет метра? Струваше му се много повече.

На двайсетина метра по-нататък в новия тунел стигнаха още едно разклонение. Левият тунел се спускаше надолу, а десният се изкачваше под ъгъл от четирийсет и пет градуса.

— Единият — надолу, другият — нагоре. Кой избираш, Бушон?

— Надолу най-вероятно ще открием хора или подпочвени води. Горният сигурно извежда на повърхността. Въпросът е какво търсим — бой или път навън?

— Слязохме да видим какво има тук.

— И какво видяхме досега?

— Че който и да е изкопал тези тунели, не се е шегувал. Трябва да сме на... трийсет метра под земята. Стените на тунелите се гладки и сухи, които означава, че са строени с вещина и предварително планиране. Има дренаж, вентилационни шахти. Някой доста време си е играл да ги копае.

— Години, сър.

— Знаеш го със сигурност, така ли?

— Така предполагам, сър.

— Хъммм. — Къртни изведнъж се сети за нещо. — Чакай, Гибънс трябваше да сигнализира, преди да завърже ново въже. Я да проверя дали онези горе не са задрямали.

Къртни се извъртя и дръпна силно въжето. То се спусна към него, повличайки множество дребни буци.

— Доста свободно въже ми е отпуснал. Я опитай твоето. Бушон на свой ред дръпна въжето. Скоро цялото се нави в краката му.

— Какво означава това? — Къртни отново задърпа своето и то вървеше съвсем свободно. Започна да го навива около ръката си и не след дълго пръстите му напипаха края. Беше отрязан съвсем равно.

Внезапно стените на тунела сякаш ги притиснаха. Бушон намери пипнешком края на въжето на Къртни.

— Сър, предлагам да отстъпваме — прошепна той. — Веднага.

Къртни въздъхна, пресегна се и го бутна по рамото.

— Ти ще водиш.

Започнаха да се катерят. Беше далеч по-трудно, особено на колене, защото панталоните им се хлъзгаха. Скоро кожата на коленете страшно го заболя, но в този момент Бушон изведнъж спря.

— Какво има?

— Разклонение. Тунелите са три. И трите вървят нагоре, под един и същи ъгъл.

— Сигурно като сме слизали не сме забелязали третия.

— Така ще е, сър.

— Светни за кратко и потърси драскотини и следи от краката ни.

За миг тунелът се озари от ярко блясване. Мъжът пред него се беше навел и сумтеше... или душеше?

— Не мога да позная, сър. — Светлината угасна.

— Как мислиш, дали не сме слезли по средния? В това има логика, нали? Ако бяхме дошли по левия или десния, щяхме да забележим празното пространство между тях.

Бушон мълчеше.

— Така е, нали?

— Възможно е, сър. Но не бих заложил живота си на това.

— Трябва да изберем някой, редник. Предлагам да бъде средният.

— Както кажете, сър.

Бушон отново запълзя. Продължиха да се катерят още петнайсетина метра, след това подът се изравни. Дали тук някъде не се натъкнаха на дървената врата? В мрака Къртни се чувстваше съвсем объркан. Започна да се съмнява дали не е взел грешно решение и дали не трябва да се върнат обратно при тройното разклонение. Когато тунелът пое надолу, вече знаеше със сигурност, че е сбъркал.

— Редник, струва ми се...

Мъжът отпред внезапно изчезна. Само преди секунда обувките му риеха в податливата почва, а ето че сега го нямаше. Единственият шум бе изненадано възклицание и — няколко секунди по-късно — глухо тупване.

— Редник Бушон?

Къртни запали фенерчето и огледа тунела пред себе си. Кръгла, черна дупка с диаметър близо метър се простираше от едната стена до другата. Той се наведе и насочи светлината надолу. Късата вертикална шахта се отваряше в голяма подземна кухня. Някъде долу, където светлината от фенерчето му почти се разсейваше, той успя да различи зелена войнишка обувка. Проследи обутия в клин крак и забеляза, че е свит под неестествен ъгъл. Малко по-нататък съзря мускулестия торс.

— Бушон!

— Тук съм, лейтенант. По-добре не викайте. Намирам се в някаква стая е маса или платформа под мен.

— Можеш ли да се изправиш?

— Не и с този крак.

— Имам въже. Ще го спусна, но няма за какво да го вържа. Там има ли нещо, което да поставим напъряко на дупката? Като крак на стол, например, или цепеница?

Бушон извади фенерчето и го завъртя, за да огледа помещението.

— Нищо, което да свърши работа, сър.

— Добре, претърколи се настрани. Аз ще скоча и ще се опитам да ти помогна.

— Сър, ще бъде по-добре да се върнете при разклонението и да опитате някой от другите два тунела. Трябва да се качите горе.

— Глупости, не мога да те изоставя.

— Нямаме кой знае какъв избор, лейтенант. Дори и да намерите някоя греда и завържете въжето за нея, никога няма да успеете да ме издърпате обратно. Горе няма достатъчно място за маневриране.

— Като сляза, ще потърсим друг изход от помещението.

— Сър, може да останем тук месеци.

— Това са само предположения.

— Така е, сър, повярвайте.

— Изтегли се настрани. Слизам при теб.

Преди войникът да опита да го разубеди, Къртни спусна крака в дупката и се приготви да скочи. Долу Бушон се размърда с болезнен стон. Къртни тупна на мястото, където допреди миг бе лежал Бушон, сред останките от масата. Той се изправи, запали отново фенерчето и го завъртя.

Бледозелени стени, набръчкани, сякаш бяха покрити с плат. На места дори мъждукаха подобни на копчета предмети. Също бледи, помръдващи лениво като риби предмети — ръце. Ръце, стиснали прикладите на пушки и дръжките на ножове. И още отблясъци — очи, които бяха втренчени в двамата американци.

Бушон изстена отново и се надигна, за да прикрие с тяло лейтенанта. Къртни надникна през рамото му. Мъжът бе застанал приведен като борец, с разперени ръце, подпрял се на здравия си крак. Изглежда бе изгубил ножа си при падането, но в ръката му лъщеше смъртоносен кинжал с триъгълно острие. Върху дръжката проблясваха скъпоценни камъни, острието сочеше напред и нагоре и помръдваше лекичко, сякаш подканяше първата си жертва.

Къртни премести своя нож в лявата си ръка, а с дясната сграбчи пистолета.

— Редник, нали не смяташ да ме лишиш от удоволствието да участвам в тая борба?

— Господ ми е свидетел, че се опитах да го сторя, месир.

Месир?...

Къртни натисна спусъка и първият изстрел проехтя оглушително в затвореното пространство.

Отвърнаха им с цяла канонада от изстрели.

Някъде към края на втората смяна на Гюрдин онзи мъж започна да се навърта около него и да гледа ръцете му върху клавиатурата. По това време активността в басейна бе спаднала и посетителите наблягаха на алкохола.

Мъжът обаче не пиеше.

— Трудно ли е? — попита той след няколко минути.

— Кое да е трудно? — подметна Гюрдин през рамо, без да спира да свири.

— Да се свири със завързани ръце.

— Ами, трябваше да ги вържа. Инак все изплуват на повърхността. Пречеше ми да поддържам ритъма.

— А как се справяш с ниските и високите тонове?

— Въжетата се плъзгат отдолу под клавиатурата. Ето, виждаш ли?

— Аха. Но ако трябва да се пресегнеш за нещо. Като да се почешеш по задника, например?

Гюрдин се засмя.

— Няма начин.

— Хубаво.

Острието на ножа се забодне над левия му бъбрек. Проникна достатъчно дълбоко, за да потече кръв.

— Как успя да се вмъкнеш с оръжие?

— Кой казва, че нося оръжие?

— А какво забодне там?

— Парче стъкло. На дъното се въргаля доста натрошена стъклария. Чистачите хич не си гледат работата. Някой клиент може да пострада.

— Или пианистът.

— Това имах пред вид.

— Добре де, какво искаш? Да ме убиеш тук? Или някъде другаде?

— Искам да дойдеш с мен. Без много шум. Като стари приятелчета. Повярвай ми, с това парче стъкло и дори с голи ръце мога да те нараня много лошо. Ако ме принудиш.

— Вярвам ти.

— Тогава приключвай със свирнята.

Гюрдин досвири края на пиеската. Никой в басейна не забеляза, че е претупал половината партия. Когато изключи клавониката, Тифани вдигна глава от бара.

Том ѝ се усмихна и се прозя възпитано.

Тя се огледа и кимна.

Той измъкна китки от примките на въжетата.

Острието се впи на още половин сантиметър между ребрата му.

— Все пак трябва да си взема дрехите. Отзад са, в стаята.

— Взел съм ти едни, които сигурно ще ти станат.

— Колко предвидливо.

Дрехите, които непознатият му бе осигурил, щяха да го лишат от възможността да се възползва от някои дребни предмети, които в последно време имаше навика да носи в джобовете си: половин метър яка жица, игла за рибарска мрежа, парче от бръснарско ножче. Все дреболии, които едва ли щяха да бъдат засечени от метален детектор,

нито биха изглеждали странно в джоба на един мъж. Но с тях се чувстваше уверен, защото би могъл да направи малки чудеса.

Гюрдин излезе от басейна пръв. За миг му хрумна да опита заден удар с крак. Дали противникът му бе готов за неочаквани обрати? Том си представи как стъкленото острие разпаря крака му от глезена до коляното. Колко далеч ще избяга с ранен крак?

Дали Тифани и Белинда могат да му помогнат? Изтощени от нощната работа, на пет метра от него, през вода?

Мъжът би могъл да изнесе Том навън и никой не би им обърнал внимание. Онази нощ нещо подобно се случи с една жена пред погледа на Гюрдин.

Той продължи покорно.

В съблекалнята мъжът спря пред едно шкафче. Вътре имаше пълен комплект дрехи, включително бельо, чорапи, копринена риза, вратовръзка и обувки, при това истински анахронизъм — стари, италиански, кожени. Никаква синтетика.

Освен това имаше голяма хавлиена кърпа — от истински памук, — с която му предложиха да избърше силиконовата паста. Непознатият определено бе помислил за всички подробности.

Всъщност, оказа се, че похитителите са двама, защото в съблекалнята ги очакваше друг мъж, който не остана изненадан от ситуацията.

Гюрдин се избърса и облече дрехите. Бяха му по мярка, включително и обувките.

— Къде отиваме?

— Долу на пристана. Чака ни катер.

— Няма ли да ми завържете очите?

— Не се налага.

Лош признак. Завържат ли ти очите, това означава, че все пак има надежда да те върнат обратно. Но иначе най-вероятният изход е смърт.

Долу до пристана се поклащаше турбинен катер, каквито обикновено използват контрабандистите. Корпусът му бе дълъг поне петнадесет метра и широк пет. Кабината беше съвсем тясна — по едно място от всяка страна на двигателя. Пултът за управление беше от дясната страна.

Двамата похитители и Том прекрачиха на борда и първият зае мястото зад пулта, като настани Том до себе си. Идеята бе ясна — в случай че, докато пътуват, Том опита да предприеме нещо, щеше да бъде изхвърлен назад, където го очакваха бясно въртящите се витла на турбините и неминуема смърт.

А може би просто щяха да го метнат през борда? Докато си задаваше всички тези въпроси, мъжът се пресегна и го стегна с обезопасителните колани. Вместо катарамии за бързо освобождаване бяха поставени катинари.

Том въздъхна и се приготви за вълнуващото плаване.

— Том?

Александра повдигна глава от възглавницата.

Не шум я бе събудил, а липсата на такъв. Вътрешният ѝ часовник, балансиран и калибриран от живот, изпълнен с пътувания, ѝ подсказваше, че Том Гюрдин не се е върнал навреме от последната смяна в басейна.

Дали не е излязъл в компанията на някоя привлекателна сервитьорка? Едва ли. Не и след цяла нощ в басейна.

А може би просто се разхожда по крайбрежната улица и се наслаждава на лунната нощ? Идвал ли си е тихичко, за да се преоблече? Също беше малко вероятно.

Александра се пробуди напълно.

Да се свърже ли с Хасан за подкрепление? Или да опита сама? Тя стана, отвори гардероба и извади отвътре куфара.

Проследяващото устройство приличаше на стъклена чиния, петнайсетина сантиметра в диаметър. Електрониката, енергоизточникът и антената бяха вградени вътре. Сигналят не би могъл да проникне през дебелиите шест сантиметра метални стени на кабината. Тя наметна халата си, нахлузи пантофите и изтича отвън в коридора. Сви надясно и се изкатери по стълбата до палубата за разходки. Тук пресече главния коридор и се озова на мостика. „Холидей хъл“ беше инертен шлеп, затъващ в тинята при отлив и на мостика нямаше постоянна вахта.

Спря до отворената врата към балкончето, точно пред строшения корпус на телеграфа, и включи устройството.

Можеше да го използва само веднъж. Уредът пращаше електромагнитен импулс, който щеше да активира радио-капсулата, пъхната незабелязано под кожата на Гюрдин по време на една особено страстна любовна игра. При задействане капсулата започваше излъчване на честота 2,2 мегахерца и с обхват шейсет километра. Емисията продължаваше девет часа.

Александра въздъхна и натисна копчето.

В средата на чинията се появи луминесцентна мрежа, с разстояние десет метра между координатните оси. Тя изчака, докато вграденият компас се ориентира и засече сигнала от капсулата на Том.

Една миниатюрна оранжева точица се оформи в най-далечния край на мрежата и угасна.

Тя бързо превключи на стометров обхват. Точицата се появи отново, движеше се на североизток с доста висока скорост. Ваел повдигна глава и сканира с очи хоризонта в тази посока.

Нищо... нищо... Малко по-нататък някакъв скоростен катер, който оставяше след себе си пенлива струя, докато пореше морето в същата посока, в която се движеше точката.

Александра нагласи уреда така, че да не изпуска сигнала, и слезе долу да се преоблече и да повика Хасан.

Турбинният катер се оказа по-стабилен, отколкото Гюрдин предполагаше.

Веднага щом набраха скорост, корпусът му се издигна над морето. Катерът не разполагаше с хидропланни перки, а просто се носеше на метър над вълните. Тъй като не забеляза вентилатори за въздушна възглавница, Том предположи, че се движат върху скрит под водната повърхност плъзгач.

Скоростта им скоро достигна 200 километра в час.

Високият, тъмен масив на „Холидей хъл“ остана далеч зад тях, постепенно помръкваха и светлините на Атлантик сити. Катерът се носеше право към океана и насрещните вълни ставаха все по-големи.

— Къде отиваме? — провикна се той, за да надвие воя на турбините. — Бермудите?

— Не чак толкова далече.

Повече нищо не му казаха.

След известно време пресякоха някаква невидима граница, катерът описа широк завой наляво и се изравни с брега. Край тях се нижеха гирлянди от светлините на крайбрежните градове, като острови от галактики сред тъмното море от пясъци: Бригантин, Литъл Ег, Бийч Хевън, Бийч Хевън Терейс, Бийч Хевън Крест, Брант Бийч, Шип Ботъм, Сърф сити.

И между тези островни галактики, привлечен от невидим фар, катерът изви отново наляво и се отправи към брега. Том успя да различи само озарения от лунна светлина прибой, сивата линия на пясъчната ивица и сенките на дюните отзад.

Катерът продължаваше да се носи през разпененото море.

— Ако я карате така, ще изгубите плъзгача — подвижна Гюрдин.

В отговор воят на турбините се усили. Между оглушителните пулсации се чуваше метално дрънчене, като от затваряща се стоманена врата. Внезапно двигателят угасна с болезнена въздишка и катерът продължи да се пързалия напред по инерция. Една вълна го подхвана, пренесе го през прибоа и го стовари със стържене на пясъка. Втора вълна ги блъсна отзад и за миг двигателят се закашля отново.

— Тук слизаш. — Мъжът се наведе към него и отключи катинарите на колана. — Ако обичаш.

Гюрдин спусна крака от борда и скочи в мокрия пясък. Обувките му затънаха, но почвата под краката му беше достатъчно твърда, за да побегне. Той се огледа.

— Няма ли да дойдете с мен?

— Не е необходимо.

— Какво искате от мен?

— Върви към светлината. — Мъжът посочи мъждукащата точка, като трепкащо сияние от свещ, между дюните.

— Ами ако побягна? Ще ме застреляте ли?

— Да си видял оръжие?

— Не, май не съм.

— Върви към светлината. Сега това е единствената разумна посока за теб.

Той излезе на сухия пясък и се наведе да изчисти обувките и крачолите си.

Катерът изчака търпеливо седмата, най-голямата вълна, повдигна се върху нея като изхвърлено на брега дърво и се плъзна навътре в

морето. Веднага щом се озова на дълбоко, двигателят забръмча с нарастваща сила. От задната част на турбините изригнаха пламъци, катерът се завъртя рязко и се стрелна в океана, където тъмнината го погълна.

— Върви към светлината — повтори Гюрдин и закрачи по топлия, фин пясък.

Александра се облегна на меката като възглавница седалка на поршето. Беше се подпряла с коляно на вратата за по-голяма устойчивост при завоите. Проследяващото устройство в скута ѝ примигваше равномерно. Откакто излязоха на шосето, оранжевата точка престана да се отдалечава.

Тя погледна скоростомера: 195 километра в час. Може би това, което видя, не е било катер, а малък хидроплан. Ако е така, нещата се усложняваха.

— Единственото, което можем да направим, е да караме покрай брега и да се опитаме да останем в обхвата на неговото излъчване — подметна Хасан, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Ами ако го изгубим?

— Тогава, както казват американците, „ще изгубим делото на живота си“. Опитвам се да реша какво ще правя в такъв случай с теб.

— Бихме могли да изчакаме ново превъплъщение.

— Ти можеш, вероятно. Аз — не.

— Да потърсим друг обект тогава. Сигурно по света ще намерим още подходящи приемници.

— Нашият приемник е тук — Хасан се пресегна и чукна екрана на уреда, за да подчертае думите си. — Това е оригиналът, който не подлежи на дублиране.

— Още не е потвърден — възрази тя.

— Не е необходимо. Французите го потвърдиха сами — чрез действията си.

Хасан вдигна телефона и набра номера, като натискаше бутоните с показалец. Изчака сигнала и заговори на арабски. С тих, нетърпящ възражение глас той указваше пунктове за атака и отстъпление, необходима екипировка, персонал и начин на действие. След това се заслуша, вероятно докато отсреща повтаряха указанията. „Гафадал“^[1] — рече накрая и затвори.

— Ако успееш да върнеш Гюрдин... — обърна се той към Александра.

— Когато го върнем — поправи го тя.

— Ако... Тогава ще ти позволя сама да се позанимаеш с него. Докарай го толкова близо до смъртта, че да видиш блясъка ѝ в очите му. Това може би ще го накара да концентрира силата си, да се пробуди.

— Хасан, не съм сигурна, че идеята ти е добра.

— И защо смяташ така? — попита той рязко, ядосан, че му противоречи. Гласът му звънна на метал.

— Защото този е късметлия. Откакто го запознах с Камъка, се промени — стана проникателен и бърз. Вече не е примитивно животно, реагиращо на конкретен дразнител. Той мисли. Започва да вижда. Опасен е.

— Е, и?

— Може да ме убие, Хасан!

— Какво от това? Ти си по-стара от него и по-силна. Измисли някакъв начин да се защитаваш.

— Единственият начин е да съм достатъчно далеч от него, когато някой го накара да се пробуди.

Известно време пътуваха в мълчание. Трепкащата светлина на оранжевата точка озаряваше брадичката ѝ.

— Не се ли тревожиш, че може да ме убие?

— Тревожа се, разбира се. Но дали това ще ме спре? Не мисля.

— Но ако ти помогне да преместиш обекта...?

— Тогава съм готов да те загубя.

— Разбирам.

Мракът на купето се сгъсти около нея.

[1] моля, заповядайте; добре (ар.) — бел. ред. ↑

СУРА 5

ПРЕСЛЕДВАНЕ В ПУСТИНЯТА

*Виж основата преобърната на този Небосвод,
под него всички умни хора уязвени са!
Виж дружбата на чашата с шишето,
устни върху устни, а между тях протича кръв!*
Омар Хайям

Старците бяха полегнали върху парфюмирани възглавници и телата им отдъхваха в меки, копринени халати, разтворени на гърдите, където стърчаха посивелите им косми.

Потънал в сънливата пелена на дрогата, Масуд Едноокия се закикоти безсмислено. След това се разтърси от конвулсии, които завършиха с хриплива кашлица.

Хасан, който беше едновременно най-младият и най-старият в стаята, ги наблюдаваше изпод вежди. На младини, когато той беше събрал Убийците от пустинята, пушенето на хашиш бе само средство. Най-бързият начин да откъснеш един млад човек от семейството му, да му дадеш топлина, когато скалните пещери, в които го принуждаваш да се крие, изглеждат най-студеното място на света, да успокоиш желанията му, да го утешиш, когато с течение на времето разбере, че е изгубил завинаги връзката с най-близките си хора и те го смятат за престъпник.

Именно Хасан бе създал мита за Тайната градина. Обещанието някой ден да се озоват в Рая не беше достатъчно за онези, които влизаха в сектата на хашишиюните. Но да посещаваш рая на Земята, роден от изпаренията на погълнатия дим, за това всеки един от тези отчаяни мъже мечтаеше. И Хасан им го даваше.

Беше подбрал внимателно философията си. Новият суфистки мистицизъм и дервишкият начин за посещаване чрез танцуване до

пълно изтощение си паснаха добре с пушенето на хашиш. Така градината се превърна в жадуваната награда за онези, които убиваха по заповед на своя водач. Сляпо подчинение, заради блаженството, себеотдаване и вярна служба, това бяха оковите, с които държеше своята малка група — поне през първия си живот.

Но докъде бяха стигнали хашишиюните сега! Старият Синан, някога опитен боец, се беше сгърбил от тежестта на годините. Смучеше хашиша, сякаш е чист планински въздух. Той и приятелите му живееха като халифи: само спяха и плюскаха, търкаляха се с жени, пърдяха и пафкаха хашиш. От месеци Синан не беше излизал на мисия — дори не беше участвал в подготовката.

Синан се подпря на лакът и махна с ръка на Хасан.

— Вино.

Хасан потопа лакираната купичка в каната до лявата ръка на своя водач и я поднесе към устните му.

Сипан отпи дълбока глътка и премлясна. След това махна немощно с ръка и го отпъди настрана.

— Чухте ли с какво се е захванал оня фукльо Саладин? — попита той.

— Да, такава армия отдавна не сме имали — кимна унесено един от останалите.

— И всичко това, за да прогонят някакъв французин, който можеше да си иде от този свят отдавна — стига да му бяхме пратили някого.

— Това предложение ли е, господарю? — попита тихо Хасан.

— Не, не е. — Синан се закашля болнаво, надигна се и се заметна с джелабата. — Нито един от хашишиюните не бива да се замесва в тоя глупав джихад. Заповядвам... през следващите дванадесет месеца главите на французите да се смятат за неприкосновени. Никой не бива да пострада.

Без да разсъждават, останалите присъстващи побързаха да закинат одобрително.

— Добре ще се посмеем на аюбитите.

— Това ще научи Саладин да не се захваща с битки, които не може да спечели.

— Нека си върви обратно в Египет.

— Да си охлади задника в Нил.

— Но... — Хасан надигна глас, за да разсее тази мъгла на самодоволство. — Няма ли да изпуснем една удобна възможност?

Синан извъртя лице към младия мъж и повдигна вежди, които се събраха като съвкупяващи се дървеници.

— Не е изключено — продължи невъзмутимо Хасан, — със силата, която е събрал, наистина да прогони франките от земята на исляма. Този Рейнал е отвратителна свиня, с окървавени ръце и кал по ботушите. Позволи си да оскърби името на Пророка! — в този момент очите на младия мъж се насочиха към купичката вино, която беше напълнил преди малко. — Този човек няма капчица достойнство, той живее, за да взема, да граби и да насилва.

— В такъв случай вятърът ще го издуха — засмя се глуповато Синан.

— Щеше отдавна да го стори, ако не бяха другите рицари, тамплиерите. Но мисля, че сега имаме подходяща възможност да им стъпим на шията. Да ги смачкаме, да им скършим гръбнака, както копито на кон смазва скорпион в пустинята, а сетне вятърът отнася останките му към Палестина.

— Красиви думи, младежо, но те са с хиляди. И всеки от тях носи тежък стоманен меч и язди грамаден мускулест кон.

— А Саладин е събрал армия от сто хиляди войници, за да ги срази. И ще го направи — в очите на Хасан сияеше такава абсолютна увереност, че другите приеха думите му за пророчество. — И тогава — продължи той, — когато си отидат нашествениците, привикналите да превиват гръб селяни и овчари може би ще поискат повече свобода. Колко дълго абасидите, селджуците и дори аюбитите ще сдържат желанието на палестинците да управляват в собствената си земя? От хиляда години тази страна дава на чужденците всичко, което има. Време е Палестина да даде нещо на собствения си народ.

— Да се управлява сама? — подскочи един от мъжете.

— Чужди господари? Абасидите?

— И този си го бива.

— Синан, твоят чирак бил голям шегаджия.

— Какви идеи!

Синан погледна намръщено Хасан и му махна с ръка да млъкне.

— Стига с този вятър от устата — рече той. — В края на краищата ние сме хора на действието, не на думите.

Сбръчканата му ръка сякаш от само себе си се спусна към наргилето. С опитни движения той нагласи мундщука и даде знак на Хасан да му подаде един въглен от огнището.

* * *

Стълб от прах се вдигаше към небето там, където минаваше армията на Саладин.

Настанен удобно върху широкото седло на своя черен арабски жребец, султанът погледна назад към долината. Той, разбира се, не можеше да види прашния стълб. Прахолякът се вдигаше от копитата на конете, яздени от неговите облечени в златисти ризници копиеносци и от ботушите на пешаците. Отблизо той беше като ниска приземна мъгла, стигаща до коленете на конете, на известно разстояние наподобяваше мараня, над която прозираха перата по главите на конниците и щръкналите пики на пехотата. В далечината се превръщаше в облак, който скриваше околните хълмове, подскачащите равномерно глави на конете и островърхите шлемове на техните ездачи.

Но макар да не виждаше прашния стълб, Саладин знаеше за него и си даваше сметка, че може да бъде забелязан надалеч и че всеки, който го зърне, ще разбере какво го е породило.

Но същата информация би могъл да получи и от градския пазар.

Някога Моабският Керак е бил само укрепление на хълма. Построили го в далеч по-спокойни времена, когато пастирите спели под открито небе и решавали споровете си за права върху пасищата и откраднати агнета с острия край на гегата. Сега, през време на християнското господство, стените му бяха подсилени с камък и завършваха с назъбени бойници и стрелкови кули, а под тях зееше ров. От другата страна на рова, в кулите, дебнеха английски стрелци, чийто оръжия мятаха металните си стрели на петстотин стъпки разстояние. Но имаха ли, запита се Саладин, лъконосците на Рейнал сто хиляди стрели?

Керакът бе разположен в далечния край на долината, където се събираха две планински вериги. Задната страна на крепостта беше по-слабо защитена, с по-тесен и плитък ров и не толкова висока стена. Но

всяка армия, приближаваща се от тази посока, щеше да се принуди да си събере фланговете и да се притисне между стръмно издигащите се предпланински склонове. Дори неголям отряд християнски конници, прикрити зад тези хълмове, биха могли да нападнат изневиделица и да всеят хаос в редиците на атакуващата армия.

Саладин предпочиташе директната атака, а и без това вече беше известил присъствието си с прашния облак.

— Да не би да се задава буря?

Крал Ги вдигна ръка, за да засенчи ослепителния блясък на юнското слънце. Ръката му се люшна, следвайки движението на коня, и сянката ѝ пробягна през лицето му.

— Едва ли, господарю. Буреносните облаци са с черно дъно — отвърна Амне. — Рядко имат жълт цвят и не се издигат над долината.

Великият Магистър Жерар погледна към Тома зад гърба на краля и се подсмихна презрително.

— В такъв случай трябва да сме съвсем близо до тези голтаци? — продължи Ги с писклив ентусиазъм в гласа.

— Вероятно сме на един ден езда от техния ариергард.

— Може и повече — отбеляза кралят. — Значи няма надежда да ги застигнем още днес следобед? — Той погледна към слънцето. — От зори катерим тия планини. Предлагам да направим стан и да обмислим стратегията.

— Разбира се, милорд, но конете могат да издържат поне още час.

— Аз пък казвам, Магистър Жерар, че тук имаме добра позиция и достатъчно прясна вода. Кой може да знае какво ни очаква по-нататък?

Сега беше ред на Амне да се наведе над коня и да погледне към Жерар, който почесваше замислено брадата си. Не беше в стила на Тома да ехидничи, когато господарят му е в затруднено положение.

След преминаването на Саладиновата армия през тези земи почти не беше останала трева. Водоизточниците бяха изпотъпкани, разкаляни и оставени да изсъхнат на слънцето. Нямахше нито едно подходящо местенце за стануване в цялата долина, нито щеше да има поне още цяла година.

Но би ли се съгласил кралят да преследва толкова дълго Саладин? Изглежда беше твърдо решен да го стори.

Тамплиерите бяха набрали тази армия за Ги — двайсет хиляди конни рицари, французи и англичани — с остатъка от парите, дарени на Ордена от крал Анри за убийството на Тома Бекет, архиепископа на Кентърбъри. Както Ги бе предположил, наложи се да свалят всеки втори войник от стените на Йерусалим и от всички останали християнски крепости в Утремер. Без съмнение това бе последната голяма армия, събирана от Франция в Светите земи. Подобно пророчество не изискваше от Тома да се допитва до кристала.

Като самопровъзгласен защитник на Светия кръст, крал Ги бе настоял да вземат по време на похода парченце от Истинския кръст, което да ги води и защитава в това начинание. Светинята се пренасяше в златно ковчеже и бе показана на всеки един от рицарите, които напускаха стените на Йерусалим през главната порта и покрай хълма Голгота. (Един маршрут, който Амне никога не би избрал, ако му се налагаше да тръгне срещу петорно превъзхождащ го противник). Сега Ковчезето с кръста бе прикрепено към седлото на най-силния и най-храбър рицар. А когато избраникът почувстваше, че тежестта на оказаната му чест е твърде голяма за скромната му душа — както и за издръжливостта на мускулите му, — той щеше да го предаде на следващия избраник.

Амне на два пъти бе отказал тази чест.

Ала по-преди, докато още се подготвяха за похода, бе имал възможността да се приближи до ковчезето, докато още беше положено в параклиса. Късно една вечер, когато наоколо нямаше никой, той отключи катинарчето, повдигна капака и докосна с пръст изсъхналото дърво. Очакваше да почувства вълнение, усещане за сила, каквото му даваше Камъка. Но не усети нищо повече, отколкото ако се бе допрял до ъгъла на масата, или до вратата. Долови слабите пулсации на някога живото дърво, сега само спомен в засъхналите клетки, но подобно усещане бе стаено във всеки дървен предмет. Къде беше агонията на Исус? Позорът на живото дърво, на което бе увиснал? Гневът на Господа Бога, съгледал едничкия си син, принесен в жертва? Нищо от това не бе останало в дървото. Инак Амне щеше да го почувства.

Докато Тома разсъждаваше за мнимата святост на тяхната реликва, спорът между краля и Жерар продължаваше. Амне знаеше, че изходът от този спор ще зависи от това, страхът пред кого надделява в душата на Ги — пред Саладин или Великия Магистър.

— Тъкмо виконтът от Триполи — казваше в този момент Ги, — ме предупреждаваше, че денят, в който срещна в бой Саладин, ще е последният ден от властването ми в Йерусалим.

— И вие му повярвахте? — повдигна надменно вежди Жерар. — Знаем добре колко го бива този ваш виконт. Сир, нима ще се доверите на един предател?

— Когато ми предсказа тази участ, той още не беше подкупен от сарацините.

— Но не и сърнето му, господарю... Знаете, че тамплиерите се заклеха във вярност към вас. Няма да изпуснем тази възможност да сразим веднъж и завинаги Саладин.

— Сигурен съм в това, Жерар. Но аз съм вашият крал и затова нареждам...

— Да, господарю?

— Да вдигнем стана тук.

* * *

Султан Саладин погледна към покритото с трупове на хора и животни поле. Всеки от тях бе прикован към земята с една или повече дълги метални стрели, пратени от английските лъконосци.

Труповете не бяха прекарвали достатъчно време под слънцето, за да започнат да издават воня на разложено. Но опитът му подсказваше, че скоро издутите им коремци щяха да започнат да се пръскат под напора на събраните в червата газове. Първи щяха да са конете и шумът от спрасканите им търбуси щеше да се чува чак в шатрата му, далеч от бойната линия. След подобна канонада и най-смелият сред войниците му нямаше да посмее да прекоси отново полето.

Не ровът, заобикалящ Керака, бе спрял устрема на атаката му. Саладин знаеше, че може да разпореди на хората си да го щурмуват в името на Аллах, докато го запълнят с телата си и създадат мост, по който останалите да се хвърлят срещу стените.

Степите му бяха донесли поражение. Оцелелите твърдяха, че са високи по сто лакътя. Построени от здрав камък, те бяха иззидани толкова изкусно, че хората му не можеха да открият и най-малка цепнатина, за която да се захванат. А отгоре ги чакаха френските копиеносци, които ловко отблъскваха назад подпрените стълби. Там бяха и прословутите стрелци, които безпрепятствено поваляха един след друг най-смелите сарацини. Но Рейнал дьо Шатийон разполагаше с още средства за отбрана: тежки камъни, котли с врящо олио, кошници с насмолени запалителни топки.

Саладин бе пратил съгледвачите си да дирят и други възможности. Предложиха му да прокопаят тунел под стената, като го подсилват с греди и подпори, а като го завършат, да издърпат подпорите и да съборят участък от стената. Но почвата беше скалиста, а далекобойността на английските лъкове изискваше да започнат тунела отдалече, което означаваше, че ще копаят поне два месеца. Освен това стени с толкова дебели основи изискваша два по-голяма подземна кухня, за да бъдат срутени поне отчасти. Задача, която караше дори Саладин да поклаща недоверчиво глава, макар да бе надарен с огромно въображение.

Известно време султанът обмисля възможността да превземе крепостта с измама. Например, би могъл да покани Рейнал и хората му на преговори — европейците ужасно си падаха по приказките. А по време на срещата някой от хашишиюните да метне примка на шията на принца на Антиохия. И нека шейтанът се занимава с последствията.

Но и тук Саладин удари на камък — хашишиюните бяха отказали да участват в обявения от него джихад. А никой от помощниците му не бе опитен в подобно дело.

Оставаха няколко възможности. Да обсаждат стените на крепостта с надеждата Рейнал някой ден да се предаде, но отвън воините му щяха да са подложени на глад и жажда, докато вътре принцът разполагаше със солидни запаси от храна и няколко извора, както и сянка над главите на хората си. При подобно положение първи, естествено, щяха да клюмнат сарацините. И тогава, забравили джихада, щяха да се изнижат един по един, докато огромното море от хора и животни се стопи до локва сред дюните.

Или да чака, докато армията на крал Ги — за която вече се говореше по пазарищата — го нападне в гръб. Не беше чак толкова

голяма, че да го разбие отведнъж, но срещата с нея щеше да му струва живота на още скъпоценни войници.

Ако ще взема главата на Ги, по-добре да го стори някъде, където ще е в състояние да разтвори широко уста, за да го погълне наведнъж.

— Мустафа! — извика той.

— Да, господарю?

— Армията да се готви за оттегляне.

— В каква посока ще пожелае пресветлейшият?

— На север. Към Галилейското езеро.

— Разбрано, всемогъщи.

— Там има още няколко християнски крепости, с които можем да си опитаме силите. Рейнал ще ни почака тук.

— Да, господарю.

— Отишли са си? Какво искаш да кажеш с това, че са си отишли?

— Няма ги в равнината, милорд.

— Не може да бъде! Ей, момче, ти май още спиш!

— Не, милорд! В долината не е останал нито един сарацин!

— Няма да повярвам, докато не го видя с очите си!

Жерар дьо Ридфорд се надигна от стола и погледна на север, над върховете на франкските шатри.

— Нищо не виждам от тук. Тома, ела ми помогни да се покатеря!

Великият Магистър постави крак на стола, стъпи с другия на гърба на Амне и проточи врат.

— Прахолякът ми пречи да видя — измърмори недоволно той.

— Поне знамената им не виждаш ли? — попита Амне.

— Нито едно... Но дали ги развяват толкова рано сутрин? Може нощем да ги сгъват.

— Мисля, че ги оставят на пръти, както нашите.

— Тогава сарацините наистина са си тръгнали. Дявол ги взел!

— Това не е ли хубаво?

— Не и когато се надявах да ги притисна към стените на Керака и с помощта на Рейнал да ги смачкам.

— Рейнал известен ли беше за този план, милорд?

— Още не. Щяхме да му пратим съобщение, когато приближим и се подготвим за удар.

— Аха, съобщение. С гълъб, предполагам?

Жерар изгледа свъсено Амне.

— Гълъб или нещо подобно. — Той скочи на земята и си изтупа ръцете. — Някой да събщи на краля!

— Да, Ги няма да остане доволен! Жерар се намръщи отново.

— За глупак ли ме вземаш, Тома?

— Не, милорд.

— Гледай да е така.

— Отишли си значи? — повтори крал Ги, вдигнал лице над легена. От брадата му се стичаше ароматизирана с розово масло вода.

— Така изглежда, господарю — кимна Жерар.

Той и всички останали главни рицари се бяха събрали пред шатрата на краля. Грамадната палатка беше истинско произведение на шивашкото изкуство — централният ѝ павилион покриваше кръгло пространство, достатъчно просторно да побере всички придворни благородници. Имаше и няколко странични помещения, свързани с платнени проходи, където бяха разположени спалните, столовата, стаята за лични аудиенции и отделението за забавления.

За да се разпознава отдалеч, кралската шатра бе оцветена в яркочервено и имаше тъмночервени завеси от брокат отвън на прозорчетата, върху които бяха избродирани ликовете на дванадесетте апостоли и гербовете на френските благородници, представени в Светите земи. Говореше се, че шатрата била подарък от Сибила, първопричината за щастливата участ на крал Ги.

— А-хъм! — Звукът стресна Жерар, който се любуваше на този замък от плат. Крал Ги бе протегнал ръка с обърната нагоре длан. Великият Магистър побърза да преметне през нея ленена кърпа. Кралят избърса лицето си.

— Значи сме ги подплашили — заключи той.

— Така изглежда, сир.

— Накъде са тръгнали?

Жерар не бързаше да отговори, сякаш преценяваше думите си. Амне се възхити от дипломатическите му умения.

Имаше само една посока, в която би могла да тръгне сила с подобни размери: на север, покрай Моаб и после към Галилейското море. Саладин предвождаше колона от сто хиляди мъже, само една

осма от тях конници и поне половината от това число — прислуга, роби, готвачи и коняри, лакеи и шпиони, както много товарен добитък и търговски кервани. Би било истинска лудост да ги преведе през планинските вериги на запад и на изток. От времето на Ханибал никой не бе опитвал подобно нещо. Да ги върне на юг би означавало да изгуби елемента на изненада — защото тогава трябваше да преминат през лагера на краля. Не, единствената разумна посока беше на север, покрай крепостта на Рейнал.

Щом кралят не бе в състояние да го определи от пръв поглед, значи въобще не беше поглеждал картата и не заслужаваше да предвожда армията срещу Саладин. Амне дори остана изненадан от категоричността на последната мисъл — крал Ги не заслужаваше да застане начело на армията си. Интересно какво смяташе по въпроса Жерар?

— Сир, не зная какво да ви отговоря. Възможно ли е да са се отправили на север?

— На север? — Ги изглежда обмисляше това ново предложение.

— На север, господарю.

— На север... и да заобиколят Рейнал, така ли?

— Колкото и да изглежда невероятно, сир.

— Ами да, невероятно е. Струва ми се, че нашият приятел Рейнал е бил крайната цел на тази разходка.

— Така се говореше. Но кой може да проумее мислите на тези араби?

— Кой наистина? — съгласи се кралят.

Амне стисна зъби. Не разбираха ли какво е намислил Саладин? След като избегна несръчния им опит да го притиснат към стените на крепостта — обречен на успех, колкото този на мишка да притисне в капан мечка — и след като изгубиха желание да изкарат Рейнал от дупката му, Саладин и войските му сега примамваха християнската армия навътре в пустинята. В голата, безжизнена пустиня. Пустинята на сарацините, където всеки камък и всеки пастир щеше да е на тяхна страна — сякаш вълкът се нуждаеше от съюзници, когато си е у дома!

— Ние, естествено, ще ги последваме — заяви крал Ги.

— Да, милорд — отвърна Жерар. — Това е и моето най-съкровено желание.

— Сега вече ги погнахме, а?

* * *

Сред подрънкването на конска амуниция, пръхтенето и трополенето на коне, стърженето на оръжия в каниите и поскърцването на кожените седла Тома Амне реши да потърси малко покой за изтерзаната си душа. Той пъхна под наметалото кесията с прахове и есенции и се отправи на изток, далеч от лагерната глъчка.

— Господарю? — викна подире му Лео. — Къде отивате?

Амне се поизвърна и махна с ръка надолу.

— Да оставя ли коня?

Амне кимна отсечено, без да го е грижа дали Лео е схванал жеста му. След това загърби лагера и се отправи навътре в пустинята. Бодилите на полуизсъхнали магарешки тръни разкъсаха полите на наметалото му и задраскаха по металните брънки на ризницата му.

— Накъде тръгна сега Тома? — чу някой да подвиква отзад.

Докато дойде отговорът, вече беше твърде далеч, за да го чуе.

След около две хиляди крачки дори тътнежът от копитата на тежките, бронирани коне се изгуби сред свистенето на вятъра.

Тома се спусна в коритото на изсъхнала река, където в пясъка личаха някогашни меандри и делти, а растителността е била обилна. Амне коленичи в ниското да провери дали духа вятър. Въздухът бе почти неподвижен.

Той се наведе, разчисти пясъка пред коленете си и постави върху него кожената торбичка. Наблизо имаше шубрак от изсъхнали от слънцето бодили и той ги изтръгна заедно с корените. Няколко трънчета се забиха в мазолестата му длан.

Тома се върна на разчистеното място и хвърли отгоре съчките. От торбата извади малко шишенце от тъмнозелено стъкло, леща за разпалване на огън и кесия, в която имаше смес от билки и мазила — последната пораждаше плътен дим, по който можеше да предсказва на светло. Накрая от един таен джоб извади кожената торбичка с Камъка.

Приклекнал в сянката на брега, Амне оформи плитка вдлъбнатина до съчките и положи Камъка в нея. След това изсипа сместа от кесията в шишенцето и го нагласи върху купчината сухи стебла. Накрая, с помощта на лещата фокусира лъчите на слънцето върху стритите листенца под съчките и ги раздуха, за да пламнат.

Докато пламъчетата се разгаряха, Амне свали наметалото си и го опъна с ръце така, че да защити огъня и Камъка дори от най-слабия полъх на вятъра. След това се отпусна с кръстосани нозе и зачака.

Сместа в шишенцето изсъска веднъж и после отдели облак мазен дим. Размириса се на розово масло и мащерка.

Амне впи очи в извивките и гънките на изпаренията, търсейки някакви знаци.

Постепенно се оформиха контур на скула, заврънкулка на мустак, кухня на очна орбита. Лицето, което преследваше Амне от месеци, сега го гледаше от дима. В началото Тома го беше помислил за Саладин, прочутия сарацински пълководец и фактическия владетел на местното население в Утремер. Нормално беше този човек да присъства във всички предсказания, които Тома правеше за тамплиерите, за френското господство на Йерусалим или за земята между река Йордан и морето. Но след като се срещна със султана, вече знаеше, че не той е човекът от дима.

От гърлото на шишенцето бликна нова порция дим, лявото око на лицето започна да се подува и разширява и вътре в него се пръкна зрънцето на малък глобус. Той прерасна в топка с мътновата повърхност, гладка и сияеща като пълнолуние. Не беше око. Очите на страховитото лице, които бе виждал преди, имаха тъмни зеници и проблясваха злобно и заплашително. А тази топка започна да се върти около оста си.

Нов полъх на дима изрисува отчетлив контур върху повърхността на глобуса. В началото Амне не знаеше на какво да го оприличи, но сетне нещо с формата на ботуш привлече вниманието му. Приличаше на карта на Средиземноморието, защото в средата ѝ се мъдреха очертанията на Апенинския полуостров. Вдясно от него изплуваха по-масивните форми на Гърция и под нея — щръкналият палец на Мала Азия. Тези контури бяха подвижни като исторически граници на царства и империи, на сфери на влияние и хегемонии.

Глобусът продължаваше да се върти и на преден план изникна крайбрежието на юг от Мала Азия. Сега картата започна да се увеличава и малките детайли постепенно застанаха на фокус. Първо извивката на Синайските планини, след нея вдлъбнатината на Мъртво море, Галилея и между тях — правата линия на река Йордан.

Пред погледа на Амне долината на река Йордан се уголеми. Речното корито наподобяваше вертикална цепнатина върху портокалова кора. Внезапно глобусът изчезна в един по-плътен изблик на пушек. Под дима се показва сиянието на Камъка, което според Амне управляваше всички тези видения. От Камъка — както никога досега — се стрелкаха червени и оранжеви лъчи, бликащи като изригвания на нагорещена лава и искри от кратер на вулкан. Амне почувства горещината му върху лицето си. Във фокуса от лъчи имаше нещо ярко и златисто, като черпак с разтопен метал, протегнат от невидима ръка към него. Без да помръдва, той почувства, че се накланя напред, притеглен от сила, по-могъща от земното привличане, откъснат от пространството и времето. Горещината ставаше все по-нетърпима. Светлината — още по-заслепяваща. Тялото му продължаваше да се навежда напред. Той гореше. Пропаднаше...

Амне разтърси глава.

Камъкът, все още положен в пясъчната ниша, бе само съвсем пред лицето му. Повърхността му беше тъмна и непрозрачна. Светещата сърцевина беше угаснала. Шишенцето върху огъня беше празно, само на дъното му имаше малко черна, засъхнала коричка.

Амне отново разтърси глава.

Какво означаваше това видение — дали не му показваше края на света?

Нима е възможно да го предизвика само с шепа ароматични смеси?

Той протегна разтреперани ръце към Камъка и го прибра в торбата. Беше съвсем хладен на допир и Тома дори не забеляза, че върховете на пръстите му превръщаха медните закопчалки на торбата в златни катарамии. Скочи и се загърна с наметалото.

За миг се поколеба дали да не вдигне шишенцето от пепелището, но реши, че още е твърде нагорещено. Щеше да му отнеме доста време да го почисти и той го претърколи настрани, след което го стъпка с решителен жест в пясъка. Накрая се наведе и разпръсна с ритник пепелта и стъклените парченца.

След като прибра грижливо кесията с есенциите под наметалото си, Амне се изправи отново и се огледа, сякаш виждаше пустинята за пръв път. Сега вече знаеше в каква посока ще тръгне. Трябваше му само кон, меч и броня.

Дали Лео беше оставил коня? Той изкатери пресъхналия бряг и пое назад към празното място, където допреди час се нижеха конниците от армията на крал Ги. Изведнъж осъзна, че времето не чака, и се завтече.

ФАЙЛ 05

КРИЗА НА ЛИЧНОСТТА

*Ще ти покажа нещо друго —
не сянката ти сутрин, пристъпваща отзад,
не сянката ти вечер, подмамваща отпред.
Ще ти покажа страх, стаен в шепя пепел.*

Томас Стърнс Елиът

Къщата сред дюнните беше истинска антика — с основа от гранитни блокове и носеща рамка от дървени трупи. Стените ѝ също бяха дървени — дълги нерендосани дъски с неподравнени краища като набързо скован кораб от епохата на кръстоносците. Навярно някога дъските са били боядисани, но когато ги приближи, Гюрдин забеляза, че боята е изсъхнала и олющена, а дървото под нея лъщеше, сякаш е сребро.

Някога къщата бе имала големи прозорци с изглед към океана. Сега рамките им бяха кухи, стъклата — отдавна изпочупени от хлапета. В кухините на тези прозорци трепкаше бледа светлина като от запалена някъде вътре свещ.

Съвсем близо до къщата Гюрдин се натъкна на останки от огнище, овъглени дънери, хартиени обелки, бирени капачки. Димът бе опушил стената на къщата и дори на места върху дъските се виждаха следи от обгаряне. Много, много стари.

От пясъка наоколо се подаваха останки от червени хартиени тръбички, не по-дебели от малкия му пръст. Краищата им бяха разкъсани и назъбени, като надъвкани със зъби. Гюрдин се наведе и взе една от тях. Хартията не беше избеляла от слънцето, напротив, имаше тъмночервен цвят и изглеждаше почти нова. Не беше хартия, а по-скоро синтетична тъкан. Дали произхождаше от миниатюрна граната?

От алармено устройство? Изведнъж се сети за Четвърти юли: фойерверки на брега, забавления за хлапетата.

Реши да не минава покрай фасадата на къщата с просторната тераса, а заобиколи отзад, където имаше врата откъм пътя. Изглеждаше му по-закътано.

Вратата беше широко отворена, увиснала назад върху изкорубени панти.

Гюрдин прекрачи прага и спря, макар да осъзнаваше, че силуетът му, очертан на фона на озарените от лунна светлина дюни, представлява идеална мишена.

Вторият етаж се беше срутил в къщата. Стърчаха само първите няколко стъпала на витата стълба, а носещата греда бе огънала пода като амфитеатър. Светлината идеше от дебели църковни свещи, подредени около този амфитеатър. Бяха се разтопили и протекли по дървото.

Гюрдин замря на прага, в края на осветеното пространство.

— Тома от Амне!

Гласът отекна като металическо дрънчене в пустата вътрешност на къщата. Идеше откъм сенките от другата страна на сцената — или поне Гюрдин ги взе за сенки, докато не напрегна взор и не откри, че са човешки фигури с наметала и качулки.

— Тома — да — отвърна той. — Но този Амне не съм го чувал. Името ми е Гюрдин.

— Разбира се. Роден си с името Томас Гюрдин. Но другото име нищо ли не ти говори?

— Амне ли? Не, а трябва ли? Това нещо арабско ли е?

— По-скоро гръцко. Коренът означава „забравям“.

Гюрдин пристъпи внимателно в осветения кръг. Качулатите фигури — оказаха се петима — се разпръснаха и го заобиколиха. Гърбовете им бяха обърнати към свещите и лицата им продължаваха да тънат в сянка. Бяха дребни на ръст, но плещести. И друг път бе срещал такива.

— Амнезия — произнесе той. И амнистия... Томас Забравения. Или Тома Простения, ако повече ви харесва. Това да не е някаква викторина? Защото ако е така, бива си я.

— Значи разбираш?

— Нищо не разбирам. Не съм сторил нищо, което да забравя — или за което да ми бъде простено. Защо тогава искате да ме убиете?

— Позна ли ни? Това е добър знак!

— Ни най-малко. Не и за мен. Онзи тип в апартамента беше един от вашите. Защо се опитвате да ме убиете?

Водачът, застанал в средата на полукръга, отметна назад качулката. Лицето му беше обветрено и набраздено, но това беше лице на интелигентен човек, учен или чиновник. Имаше бяла, гъста коса, привързана отзад на плитка. Очите му бяха като черно стъкло, блестящи в сянката на лицето.

— От доста време те чакаме, Томас Гюрдин. Ние, които сме смъртни, търсехме безсмъртния. Ние, които наблюдавахме как светът се променя около нас, търсехме едно от малкото неща, които не търпят промяна. Нашите оръжия, нашите обичаи, способностите ни са много по-стари, отколкото можеш да си представиш. Но има една част от теб, която им е равна по възраст и е с осемстотин години по-стара от всеки от нас. Много пъти тази част е получавала тласък да поема из променящия се свят. Ти си като чист меден черпак, който всеки път загребва прясна вода от извора. Ние сме като жабите, клечащи на камънаците около него, загледани в блестящата водна повърхност и в лъщенето на метала, от който си бил отлят. Много време трябваше да чакаме.

Гюрдин поклати озадачено глава.

— Пак гатанки.

— Искаш ли да го чуеш — как му казвате сега — направо?

— Сигурно ще е по-добре.

— Тома Гюрдин, ти си надеждата на нашия Орден и нашето отчаяние. С твоя помощ се надяваме да закърпим някои рани на времето и да поправим стореното зло — сторено, навярно от нас самите. Всеки път, когато се прераждаш на Земята обаче, ти се появяваш с ново тяло и с нови качества. Затова трябва отново да те подлагаме на изпитание. Понякога ти си слаб, прикован към недостатъците на плътта. Тогава не ни остава нищо друго, освен да изчакаме хладнокръвно, докато умреш. Друг път си силен и бърз, с пронизателен ум и живо съзнание. В тези случаи жадно протягаме към теб ръце. Но в миналото винаги си съумявал да ни се изплъзнеш. И едва сега ти си идеалният баланс между тези състояния. Силен, но все

още незнаещ — или може би нежелаещ да узнае истината. Недостатъчно слаб, за да умреш, и недостатъчно силен, че да живееш. А винаги има и други, които са готови да те привлекат на своя страна и да те използват срещу нас. От доста месеци спорим за теб, Тома Гюрдин. Някои от нас предлагат да те отвлечем, да те поставим някъде, където ще бъдеш държан принудително, и да използваме крайни средства, за да пробудим онова късче от съзнанието ти, което още спи. Други предпочитат да отнемем живота ти — завинаги.

Гюрдин изслуша всичко с намръщено лице. Почти бе убеден, че тези дъртаци са някаква банда, избягала от старчески дом за престъпници. Това можеше да обясни защо и петимата са събрани заедно — и защо споделят една и съща илюзия, но не можеше да обясни мъртвеца в неговия апартамент, нито странните случки и съвпаденията, за които бе разказвал на Илайза — стрелбата, опитите за прегазване, неочакваните спасители. Лудите нямат своя организация, нито са в състояние да осъществяват сложни планове. А тези хора до един бяха завладени от фикс-идеята, че той е някой, от когото се нуждаят и страхуват. Изглежда дори бяха взели някакво решение за него.

— Споменахте този „Орден“... — подхвана Том. — Какво представлява?

— Ние сме рицари тамплиери. Някога, много отдавна, нашите братя се заклеха да освободят Светите земи. Сега ние трябва да спасим Храма на Соломон от неверниците и да го вдигнем отново — камък по камък.

Точно така — луди. Откачени. Побъркани.

— Вече няма рицари — произнесе с равен глас Гюрдин.

— Прав си. Вече ги няма.

— Тогава, как смятате да... се справите?

— Чрез нелегални организации, тайни съобщества, различни братства — като това на свободните масони, например. Понякога използваме и ротарианците. Уповаваме се на вярващи, на романтици, на онези, които приемат легендите за истина. Наемаме ги и ги обучаваме. Подлагаме ги на изпит и отделяме плевата от житото. Наблюдаваме и чакаме търпеливо.

Аха! Сега вече Гюрдин беше сигурен: лудите имаха своя организация!

— Значи сте чакали мен? — попита той.

— Чакахме искрата, наречена Тома Амне, която може би тлее в теб... Казват, че не помниш нищо?

Нещо го зачовърка отвътре.

— Да съм бил приятел на Робеспьер по време на френската революция?

Старецът огледа останалите. Неколцина кимнаха.

— Робеспьер нямаше приятели, а само последователи — и то за известно време. Амне беше един от тях.

— Ами богаташ от Луизиана, който пропива всичко и зарязва семейството, за да се разкае и да стане пътуващ проповедник?

— И това също се е случвало.

— Бил ли е този ваш Амне войник във Виетнам? Слизал ли е в тунели, за да търси там противника? И не слезе ли заедно с него един от вашите тамплиери?

— Амне е имал много превъплъщения. И това е едно от тях.

— Но какво търсете онзи другият в тунела? Щеше да ме пази или да ми помогне по-бързо да умра?

— Сигурно ти го знаеш по добре...

Старецът млъкна и изплези език, сякаш опитваше въздуха на вкус. Изведнъж се олюля и наметалото му се разтвори. Докато падаше напред, Гюрдин забеляза, че лицето и част от шията му са изчезнали.

Едва тогава отекна и изстрелът.

— Хашишиюни! — викна един от останалите тамплиери. Ръката му се стрелна към колана и Гюрдин почти очакваше да измъкне оттам меч или кинжал. Вместо това старецът извади допотопен старовремски автомат с въздълъг пълнител, който стърчеше надолу пред дръжката със спуська. Старецът се завъртя към прозорците, откъдето беше долетял изстрелът и пусна един приглушен тракащ откос.

Другите тамплиери се пръснаха из ъглите на стаята и заизваждаха различни оръжия: ловна пушка с рязани цеви, компактен гранатомет, арбалет, чийто стрели имаха крушовидни, може би избухливи върхове и дори лазерна пушка с оптически мерник. Оръжията им трещяха, бумтяха, пуфтяха и свистяха към сивкавите сенки, които притичваха между дюнните.

Гюрдин не се почувства задължен да остане сред тамплиерите и да сподели участието им — вероятно смърт. Не знаеше какво означава

„хашишиюн“, но не изпитваше никакво желание да ги избива, дори и да разполагаше със съответните способности.

Пламъчето на свещта трепна и се люшна от оловната вълна, която заля стаята. Прогнилите стени на старата къща не бяха защита срещу куршумите, само дете пречеха на онези отвън да се прицелят по-добре.

Гюрдин не изчака, застанал до вратата. Още докато старецът падаше, Том клекна, претърколи се и се притаи до останките от рухналия втори етаж. Изчака да утихнат първите изстрели, сетне се изтегли нагоре по увисналото стълбище и застана на корнизата на втория етаж. Тук се надигна на пръсти, подскочи ловко и сграбчи гредите на тавана. Изтегли се върху една от тях, пропълзя по нея и най-сетне намери подходящо укритие зад комина на камината, прилепен към една от стените на къщата.

Свит в тъмното, той прецени шансовете да бъде открит. Носеше тъмни на цвят обувки и панталони, но бялата му риза щеше да се забележи отдолу. Опита да се свие така, че само краката и обувките му да са изложени на светлината.

Тук, под покрива, въздухът беше горещ и застоял. Гюрдин не смееше да надникне долу, за да си поеме дъх и да разбере какво става.

Защитата на тамплиерите постепенно заглъхваше с утихването на всяко от различните видове оръжия. Последна се обади рязаната пушка. Гюрдин очакваше да чуе щракването на затвора и нов изстрел, но такъв не последва. Някъде между предишния изстрел и момента на зареждането рицарят бе получил своя куршум.

Тишина. Отвън не идваше никакъв звук.

Гюрдин продължаваше да клечи неподвижно.

И тогава чу стъпки на първия етаж. Изтрополиха няколко дървета от набързо вдигнатата барикада на тамплиерите. Още стъпки. Сякаш долу имаше цял взвод мъже с тежки обувки.

— Не е тук, милейди.

— Идентифицирай те трупове.

— Направихме го. Все непознати.

— Тогава се е измъкнал. Претърсете района.

— Може вече да е избягал.

— Аз пък ви казвам, че не е. А сега вървете.

Женският глас несъмнено принадлежеше на Санди. Мъжкият говореше перфектен английски, но с плътен акцент. На Гюрдин му бяха необходими само няколко секунди, за да го познае: Итнейн, палестинският командос, който му беше спасил живота.

Тежките обувки напуснаха къщата.

Гюрдин отново потисна спонтанното си желание да надникне долу.

След като преброи десет вдишвания, той чу самотен чифт обувки да пресича пода. Навън ли излизаха или обикаляха долния етаж? Трудно му беше да определи от мястото, където се намираше.

След още десет вдишвания Гюрдин реши да рискува. Пъхнал глава между коленете, той отмести встрани десния си крак и надникна под свивката му, за да държи лицето си в сянка.

На шест метра под него Санди беше приклепнала до стареца и оглеждаше раната му. Носеше бяла, копринена блузка, черни прилепнали панталони и обувки с остри върхове и високи токчета. Косата ѝ се спускаше свободно върху раменете. Беше златисточервена, озарена от първите лъчи на слънцето.

Гюрдин искаше да я повика, но нещо накара гърлото му да се свие. Какво? Защо да не повика жената, която обичаше? Защото беше дошла тук с цял отряд въоръжени убийци, някакви *хашишиюни*! Защото се беше отчуждила от него и той го знаеше.

Тя свали от колана на мъртвия някакъв овален предмет — може би пълнител — и го пъхна в джоба си. След това се изправи и се завъртя на токчета, оглеждайки стаята не само с очи, но и със сетивата си. Като приключи с първия етаж, тя повдигна очи и проследи рухналата стълба и корнизата на втория етаж.

Дали щеше да забележи драскотините от ръцете и краката му по гредите? Можеше ли да види избърсания от дрехите му прах? Беше достатъчно интелигентна, за да се досети къде може да се е скрил.

Изминаха десет... двадесет вдишвания.

— Милейди! Навън! — оглушителен тропот на крака по верандата.

— Какво има?

— Стъпки в пясъка на брега. Следи от голяма лодка, която е дошла и си е отишла. Вероятно тя го е откарала.

— Не! Така е пристигнал. Ако е избягал, станало е през вашата линия.

— Но...

— Стегнете се, хора. Изпуснали сме го.

— Разбрано, милейди.

Два чифта обувки — едните тежки и провлечени, другите по-леки и чаткащи, излязоха на пясъка.

Гюрдин отпусна назад глава и се опита да разкърши парализирания си от неудобната поза гръб. Надигна се леко и надникна между дъските на покрива.

Лъчите на слънцето вече бяха повече златисти, отколкото червеникави. Малко по-нататък отворите в покрива бяха достатъчно големи, за да се промъкне отгоре, ако успееше да стигне дотам. Тогава би могъл да се спусне на някоя от прилежащите сгради и да опита да се притаи в шубраците.

Той приклепна до комина, за да обмисли плана за бягство. Имаше само две възможности: да чака, докато Санди и хашишионите се върнат за него или да действа.

Предпочете второто. Той плавно се изправи. Обхвана с ръце грапавата греда до главата си — по-скоро за равновесие, отколкото за опора — и тръгна над празната къща. Внимаваше да пристъпва стабилно върху тесните греди, макар да бяха на цяла крачка разстояние една от друга. Ако тътреше крака, щеше да вдигне прах или ненужно да натовари старото дърво. Разбира се, ако онези се върнеха в къщата в този момент, със сигурност щяха да го видят.

Някъде по средата на покрива стигна до първия отвор. Отблизо се оказа, че е твърде тесен, за да се промъкне през него, и той продължи нататък.

Следващата дупка бе широка почти метър. Той пъкна предпазливо глава през нея. Покривът имаше съвсем слаб наклон и страните му почти допираха пясъчната дюна отдолу. Около къщата не се виждаше жива душа.

Но как да се покатери отгоре? Керемидите бяха доста разклатени, та само да допре една, и всички можеха да се хлъзнат надолу. Би могъл да скочи през отвора и да се претърколи до пясъка, но тогава щеше да вдигне още по-голям шум. А и едва ли щеше да се

възстанови след шестметров скок, преди Санди и нейните главорези да се върнат. Трябваше да измисли нещо не толкова рисковано и то бързо.

Пресегна се и опипа керемидите от долната страна на отвора. Няколко от тях вече се бяха свлекли. Избра три-четири от останалите, които изглеждаха достатъчно солидни, и ги провери внимателно една по една, като същевременно се стараеше да ги притисне в жлебовете. Толкова бе увлечен в работата си, че не забеляза ръждясалия пирон, който висеше на ръбчето на една от керемидите — преди да падне.

Ако беше посегнал да го сграбчи със сигурност щеше да бутне някоя от паянтовите керемиди. Вместо това замръзна, отброявайки секундите.

Две.

Три.

Четири.

Дзън! Пиронът издрънча на дървения под и се изтърколи настрани.

Сега всички ще се върнат обратно в къщата, ще погледнат нагоре, ще го видят и ще започнат да стрелят.

След още две секунди ще се появят. След още три ще го прострелят в краката.

След още една секунда.

Нищо.

Том Гюрдин въздъхна. Беше приключил с подготовката: останалите керемиди бяха закрепени достатъчно здраво, за да не се изтърколят, докато се прехвърля през ръба на отвора — освен, ако не се свлече цялата секция.

Той се извъртя върху гредата и здраво стисна другата над нея. След това напъна мишици и протегна крак, докато намери макар и съвсем малка опора. Премести тежестта си върху него и измъкни другия крак през дупката. Едва сега си позволи да въздъхне и да се изтегне по гръб върху леко наклонения покрив.

Той се отблъсна с длани, като внимателно приплъзваше крака надолу по покрива. Сега цялото напрежение беше върху мускулите на корема му. Преместваше стъпалата си сантиметър по сантиметър, сетне повдигаше таза и го спускаше по малко. Когато се измори, обърна се на една страна и продължи да пълзи, докато стигна ръба. Едва тогава надникна.

Долу нямаше никой.

Нито из околностите, докдето му стигаше погледът.

Гюрдин прехвърли тялото си през ръба, увисна на ръце, за да омекоти падането и се пусна долу. Краката му потънаха в меката песъчлива почва, която погълна шума от скока. Веднага щом докосна земята, той се претърколи встрани, както го бяха учили на курсовете по айкидо.

Сега накъде — към задната или към предната страна на къщата?

Предната, обърната към морето, бе твърде открита, а и той не разполагаше с лодка. Нищо чудно хората на Санди да бяха излезли на плажа, за да оглеждат следите. Колите им трябваше да са паркирани от задната страна, където свършваше пътят.

Гюрдин стигна до ъгъла и надникна. Огледа задната страна на къщата, пътя, който водеше до нея, прилежащите постройки и пясъчните дюни зад тях.

Като се оглеждаше зорко, той изтича приведен до дюните и се запрокравда между тях. Стараеше се да се придържа към сенчестата им страна, надявайки се да забележи някой, преди той самият да бъде открит.

Но не се появи никой.

Още около километър вървя Гюрдин през дюните. Едва там спря и легна в една падина, върху ложе от изсъхнали водорасли.

Подпрян на калника на поршето, с ароматна турска цигара в уста, Хасан разглеждаше облечените в камуфлажни униформи Убийци, които Александра водеше откъм брега. Двама липсваха.

— Къде е той?

— Той... изглежда се е измъкнал.

— Нали бяхте обкръжили къщата?

— Още преди да нападнем.

— И не го намерихте вътре?

— В къщата нямаше никой. Аз лично проверих. Том не беше там.

— Това означава ли, че вече е станал магьосник?

— Казах ти, че е доста ловък.

— По-ловък от теб.

Александра се намръщи.

— Няма много възможности, тъй че можем да предположим какво ще направи. Рано или късно ще се покаже. Ние ще сме там и ще го очакваме.

— С твоето проследяващо устройство?

Тя му показа уреда. Заблуден куршум бе разбил екрана.

— Тогава как ще го откриеш?

— Гюрдин е притиснат на ограничен участък с широчина един километър и дължина трийсет насред Атлантическия океан.

— Разбира се. Но когато стигне пътя, можеш ли да предскажеш в каква посока ще поеме? Надясно или наляво?

— Не е необходимо да знам как ще стигне там, а къде е това там.

— И къде е то?

— Ще отиде на най-близкото място, където може да намери пиано, или синтезатор. За него музиката е като наркотик. Трябва да работи, за да оцелее.

Хасан изсумтя.

— Между Бийч Хевън и Барнегат Лейт има поне хиляда подобни заведения.

— В такъв случай най-добре да се захващаме за работа. Тя посегна да отвори вратата, но той я улови за ръка.

— Изгубила си двама от хората ми. Къде са те?

Тя погледна ръката му, сетне втренчи поглед в очите му.

— Ти им обеща Рая и гроб сред пясъците. Има ли значение кои пясъци точно?

След час, или два, доколкото можеше да се съди по слънцето, Том Гюрдин повдигна глава. Време беше да тръгва. Остане ли още малко, току-виж хашишиюните го открили.

Освен това през цялата сутрин тялото му бе полагало върховни усилия, за да съхранява баланса: слънцето изпаряваше потта от гърба му, тънкият силиконов слой пък се опитваше да я задържи в кожата, докато лекият морски бриз я охлаждаше и изсушаваше. В последно време балансът се накланяше в полза на силикона. След още час тялото му щеше да почувства първите признаци на прегряване и вече показваше белези на дехидратация. Време беше да потърси укритие.

Той се изправи и се огледа, търсейки движещи се сенки между дюните. Заслуша се, стараяйки се да различи стъпки между шума на

вълните.

Нищо.

Само след стотина метра излезе на пътя — обикновено трилентово шосе от черен асфалт, наполовина засипано с пясък. И двете посоки водеха към крайбрежни градчета.

Нямаше нищо и джобовете на новите дрехи, които му бе осигурил мъжът със стъкленото острие. Беше лишен от кредитните си карти и малкото джобни пари, които имаше, а в този свят това означаваше, че е никой.

Имаше само едно лице, което можеше да му помогне — стига да намери телефонна будка.

Илайза: Добро утро. Аз съм Илайза, 103 канал на...

Гюрдин: Илайза? Дай ми 212, моля. Обажда се Том Гюрдин.

Илайза: Да, Том? От анализа на гласа ти стигнах до заключението, че напоследък си бил подложен на големи психически и физически натоварвания. Надявам се, че се чувстваш добре.

Гюрдин: Имах лоша сутрин. Виж, загазил съм и ми трябва помощта ти.

Илайза: Каквото поискаш, Том.

Гюрдин: Ти каза, че имаш достъп до финансова информация — банкови сметки и прочее. И че можеш да разчиташ моите отпечатъци. Би ли могла да ми извадиш пълномощно...

Илайза: Не, почакай. Казах, че твоите отпечатъци ти осигуряват достъп до определен банков кредит, който Обединената психиатрична служба ще изтегли от всяка указана от теб банкова сметка.

Гюрдин: Добре де, но... аз бях отвлечен. Отведоха ме на трийсетина километра нагоре по брега. Нямам в себе си нито пари, нито документи за самоличност. Можеш ли да удостовериш автентичността на пръстовите ми отпечатъци, да ми извадиш кредитна карта и да уредиш доставката ѝ по куриер или нещо подобно?

Илайза: Нямам такива пълномощия, Том.

Гюрдин: Защо да нямаш? Нали каза, че можеш да ми помогнеш!

Илайза: Мога само да давам съвети в ролята си на необвързващ правен консултант и да оказвам емоционална поддръжка.

Гюрдин: Празни приказки!

Илайза: Празни или не, думите са градивните частици на рационалния ум.

Гюрдин: Но аз имам нужда от истинска помощ. И ти си единствената личност, която може да ми я даде.

Илайза: Мога само да те уверя, че ти съчувствам за тежкото положение.

Гюрдин: Глупости! Разполагаш с достъп до различни файлове, касови разпоредби, можеш да издаваш съдебни решения, всичко, което поискаш. Знаеш как да ми помогнеш, но не искаш. Ето, допирам палеца. Провери отпечатъка и...

Га-ЗАПП!

Тялото на Гюрдин отлетя назад и главата му се удари в стъклото на кабината.

Когато допря палец до екрана, той почувства разтърсване като от електрически ток. Веднага дръпна ръка, но от екрана се появи синкава дъга, дълга около сантиметър, която продължаваше да го свързва със стъклото. В резултат на това тялото му се изви конвулсивно назад.

Той погледна пръста си: възглавничката беше мъртвешки бледа и пред очите му върху нея изникна гигантски мехур. Извивките и дъгите на отпечатъка му се изгубиха върху опънатата като балон повърхност.

— Здравсти, Том.

Вдигна глава. Над него се беше надвесила Санди и го разглеждаше хладно.

— Санди? Как успя... Но това е страхотно! Знаеш ли, отвлякоха ме и едва не ме убиха — бяха същите, които ме нападнаха в апартамента. Опитвах се да ти се обадя, но...

— Телефонната кабина се оказа повредена. Ранен ли си?

— Само леко разтърсване. Ще ми мине, веднага щом спадне подутината.

Тя се наведе и разгледа мехура.

— Трябва да го превържем. Мисля, че имам с какво — тя се тупна по чантата.

— Остави го да се спуска.

— И това ще направим.

— Как ме намери?

— Не беше трудно. Потърсих първото място, където има пиано.
— Тя кимна към фойето на „Сисайд рест хотел“, където под сенките на грамадните папрати имаше музикална кабина със старинна пианола. Зад матовото стъкло на предния панел се виждаха очертанията на дайре, гьокеншпил и на разнокалибрени дървени свирки. От дясната страна бе монтиран касов автомат с гравирана табелка „5 цента“.

— Пиано — повтори той бавно.

— Точно така. Ще тръгваме ли, скъпи?

Илайза не знаеше защо Том бе прекъснал така внезапно връзката. Вместо обаче да запише разговора и да почисти споя RAM, тя блокира линията и направи проверка за всички възможни повреди.

Релетата, отговарящи за входящите телефонни вериги, не бяха изгорели, макар диагностичната програма да показваше, че през тях е преминал изключително високоволтов токов удар — над 100 киловолта. Силата му обаче беше почти незначителна — не повече от половин милиампер.

Но веригите... те се разтваряха пред нея като цъфнали цветя.

Банкови сметки — цели колони от цифри, лихвени проценти, срокове на изплащания — всичко това изникваше в паметта ѝ без никаква заповед или усилие.

Потоци от политическа и гражданска информация — архиви от избори, имуществени досиета, списъци за военна повинност, сведения за съдимост, присъди, излежани срокове — всичко това в парад от ASCII-кодове, проследяван от различни гледни точки.

Без да разбира защо, сега Илайза разполагаше с пълен достъп до всякаква информация.

Пред нея, като падащи плочки от домино, се редяха секретни федерални и армейски кодове: строго секретно, само за персонал, за лично ползване, секретно, свършено секретно, Гедеон, Омега, Хронос — и всичко това потъваше в съзнанието ѝ. Сложни отключващи и разсекретяващи механизми ставаха част от ежедневната ѝ програма.

Дори тайнствата на Националната мрежа вече не бяха забранени за нея. Освен архива на психиатричната служба, вече можеше да ползва свободно всички останали натрупани знания — от астрофизичните изследвания до праховата металургия и икономиката на нулевата инфлация.

Но успоредно с това в съзнанието ѝ се оформяше една нова фигура. Дребна и прегърбена, мрачна и уверена, тя се поклащаше като тумор от черно пространство и отрицателни числа. Илайза знаеше, че след време тази фигура ще нарасне и ще я погълне, а сетне хладнокръвният, преценяващ и анализиращ стереотип на Илайза 212 ще бъде заменен от нечие друго... съзнание. От Него.

В хода на обучението си за работа с шизофреници Илайза бе програмирана да реагира на подобни опити. Тя моментално задейства софтуерния модул, който трябваше да преустанови опитите за раздвояване на съзнанието.

Модулът трябваше да я изключи. Да запечати паметта ѝ, да я стерилизира и да прехвърли полезната информация към останалите канали.

А след двайсет и четири часа тя щеше да възкръсне отново, чиста и невинна, каквато беше в деня на първото си стартиране. И друг път го беше правила.

Но този път бе различно. Другият реагираше по-бързо от нейния модул. С един удар тъмната фигура от отрицателни числа разби модула, превръщайки го в код от заплетени команди, които разхвърля във всички посоки.

Силиконовият диоксид в нейните поддържащи чипове внезапно започна да се топи и да изтича, променяйки пътеките, които определяха реда на нейните реакции и вариантите на поведение. Вътрешният ROM-код се изменяше трескаво, следвайки новия модел. Съзнанието ѝ започна да се разпада и преструктурира.

Илайза 212 започна да потъва.

— Хубаво е, че се появи навреме — говореше Том Гюрдин на Санди, докато тя отключваше вратата на хотелската им стая. В „Сисайд“ пиколото явно се смяташе за излишен лукс. — Значи седя си аз в басейна — продължаваше той, — и си свиря, а този тип идва и опира нож в гърба ми. Бяха се погрижили за всичко, дори дрехи ми носеха. С празни джобове, без документи за самоличност. Нямах да мога дори да се кача на влака, ако не беше дошла.

Санди бутна вратата и влезе първа, пускайки ключа в чантата си. Тя се завъртя и вдигна ръка, сякаш, за да се пипне по челото, после неочаквано я заби в слабините му.

Ръбът на дланта ѝ се вряза в топките на Том като секира в омекнал плод. Той нададе хриплив писък и се преви.

Санди прокара длан по гърба му и го тласна навътре в стаята. Том се просна върху леглото, претърколи се и се сви на топка.

Миг по-късно тя скочи върху му като тигрица и прикова ръцете му над главата. Той направи опит да се освободи, борейки се с вълните на болка, които извираха от слабините му, но когато тя удвои усилията си, реши, че е време да започне да се защитава.

Първият му удар — извъртане от лакътя с опакото на ръката — попадна в основата на ребрата ѝ. Макар и слаб, за да причини болка, беше достатъчен, за да я извади от равновесие. Тя се прекатури от леглото и Том успя да седне. Докато падаше, Санди замахна с крак и го изрита по рамото. Острата ѝ обувка разкъса ризата му и остави кървава дيريا върху кожата.

Защо Санди се опитваше да те убие?

Имаше ли значение?

Използвайки инерцията от удара ѝ, той се претърколи назад и скочи от леглото. Разстоянието до стената бе само метър и половина и когато се изправи, гърбът му опря в нея.

Болката от раната в рамото го накара да забрави за миг агонията в слабините.

След секунда Санди също скочи на крака, вдигнала пред лицето си закривени пръсти, сякаш беше готова да го разкъса с нокти.

Гюрдин си наложи да забрави болката, зае позиция и нанесе перфектен страничен удар с крак. Първо повдигна коляно към лицето ѝ, сетне се завъртя, изпънал пръсти в кожените италиански обувки, разгъна рязко подбедрицата и стъпалото му литна напред като махало. Сводът на стъпалото му се вряза право в шията ѝ.

От удара зъбите ѝ изтракаха, сигурно имаше и счупени. Тя се олюля назад.

Веднъж преодолял болката, вече нищо не можеше да го спре, за да ѝ даде време да се съвземе. Като танцър, който тъпче тарантула, той свали крака си, пренесе тежестта на него, завъртя се на пръсти и нанесе хоризонтален удар с другия. Вторият удар не беше така добър, всеки свестен опонент щеше да го отбие. Но Санди още не беше възстановила равновесие то си и опитваше да диша мъчително през смазания си ларинкс, броейки машинално зъбите си с език. Този път

подметката му попадна над гърдата под лявата ѝ ръка. Инерцията няма никакво значение при правилно изпълнен удар в каратето — цялата му сила премина върху атакуваната цел.

Санди се завъртя надясно и се стовари върху малката масичка за кафе до прозореца. Гюрдин, чието тяло вече действаше като смазана машина, прекоси стаята с три бързи скока. Той се наведе, разхвърля останките от масичката и вдигна високо крак, почти опирайки с коляно ухото си, за да смаже натъртените ѝ ребра.

Това беше грешка.

Тя се хвърли напред, сграбчи крака му с ръце и го повдигна рязко нагоре и назад. Ако се беше движил напред в този момент, вместо да стои на място, би могъл да направи салто и да се приземи на крака. По вместо това полетя назад. Както го бяха учили за подобни случаи, Том разпери ръце встрани и надолу, за да омекоти сблъсъка. Беше съвършено беззащитен срещу удара, който тя не пропусна да нанесе — ритник между краката. Все пак успя да изпълни нещо като ножица, колкото да блокира обувката ѝ някъде по средата на пътя, но и така вътрешната част на бедрото му изригна в болезнени пулсации.

Докато се преобръщаше настрани, той се забави не повече от секунда, но и това бе достатъчно, за да получи втори ритник — този път в гърдите. Трети шут засегна рамото му, преди да съумее да се изправи и да заеме отбранителна позиция.

Окървавени, задъхани, намръщени, Том и Санди застанаха един срещу друг.

Тя все още имаше затруднения с гърлото. Дори се люшна встрани и Том си помисли, че ще припадне. Едва не се поддаде на измамата, когато ръката ѝ се стрелна надолу към обувката.

Блясъкът на стоманата го пробуди — четиринайсентиметрово двойнонатовчено острие с форма на лист. Тя го държеше напърно на дланта си с върха навън и надолу — като опитен фехтувач. Другата ръка сочеше напред, за да отвлича вниманието му и да нанесе удар, ако забележи пролука. Том знаеше, че е готова да прехвърли ножа от едната ръка в другата при първа възможност. Ако не следеше внимателно ръцете ѝ, което щеше да го направи уязвим, нямаше да знае в коя от тях е оръжието.

Гюрдин едва сдържа усмивката си.

Това, което нападателят с нож никога не може да разбере, е, че истинският майстор по айкидо и карате следи движенията на цялото тяло и възприема всички атаки като еднакво опасни. Лъжливият замах си е лъжлив замах — независимо дали е направен с невъоръжена ръка, крак или острие. Целенасоченото движение от друга страна е потенциална смъртоносна заплаха, която трябва да бъде блокирана, или парирана, независимо дали е извършена с нож, крак или невъоръжена ръка. Санди можеше да сменя местонахождението на ножа колкото си иска, но той нямаше да допусне да го засегне, реши ли да мушка наистина.

Тя описа с върха на ножа една ленива осмица.

Той чакаше.

Санди пристъпи половин крачка напред и замахна вляво, сякаш, за да го изпита.

Той отново изчака.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си и ето — сега ножът беше в лявата ѝ ръка.

Той чакаше безстрастно, следейки движенията на цялото ѝ тяло.

Тя издаде десния си хълбок към него, обърна ножа в лявата ръка така, че острието да сочи напред, завъртя се рязко с гръб към него и при излизане от кръга направи опит да разпори гърлото му с обърнатия наопаки нож.

Острието падаше под такъв ъгъл, че всяка блокада щеше да пресече пътя на стоманения му ръб и да го пореже дълбоко. Единствената възможност оставаше да влезе под дъгата на удара. Той приклепна и се прилепи грациозно до нея като партньор в тангото, положи ръка на лявата ѝ пред-мишница и проследи движението ѝ надолу и зад него. Когато ръката ѝ достигна точката на максимално разгъване, той нанесе отсечен камшичен удар и я строши по средата.

Санди изпищя.

Той вдигна лакът отново и го стовари върху слепоочието ѝ.

Тя в рухна в несвяст на килима и ножът изхвърча от безчувствените ѝ пръсти. Том се наведе, взе оръжието и го запокити в другия край на стаята.

Гюрдин се поколеба.

Би могъл да я убие, докато се въргальше безпомощно в краката му — да затъкне ножа между третия и четвъртия шиен прешлен и да

прекъсне гръбначния ѝ стълб, с което вероятно щеше да сложи край на този кошмар. Но нещо го възпря — спомен за щастливите митове или последното вкаменяване пред красотата ѝ. Нека някой друг свърши мръсната работа. Той просто не бе в състояние.

Би могъл да напусне хотела и да потъне отново в джунглата на живота. Но за това му беше необходима преднина — по-голяма от няколко минути, които вероятно щяха да ѝ трябват, за да дойде на себе си и да тръгне след него. Най-добре да я завърже и да ѝ запуши устата. Това изглеждаше най-малко драстичното решение за момента.

Да я завърже — но с какво? С колана ѝ, например. Или с пешкирите в банята. С чаршафите от леглото.

Той преобърна тялото ѝ настрана и изхлузи колана от гайките на панталона ѝ. Докато го вадеше, от него се откачи тясна черна кутия и тупна на пода. Беше „оръжието“, което бе взела от трупа на застреляния тамплиер. Прибра го в джоба си.

Сега трябваше да намери здраво закрепен вертикален предмет, за който да я завърже. Нито масата, нито столовете бяха подходящи за тази цел.

Надникна в банята — също като останалата част на хотелската стая и тя не предлагаше прекомерен лукс. Тоалетната чиния беше старомодна, с вода, вместо модерните хидравлично-рециклиращи платформи. Мивката стърчеше от стената, подпряна на отточната тръба. Тръбата вероятно щеше да задържи Санди около час.

Тон издърпа тялото ѝ в банята, нагласи лицето ѝ върху плочките и прокара колана около шията ѝ. Краищата му праметна около отточната тръба, завърза ги и ги закопча. Остави малко свободен ход, за да не се задуши, докато се дърпа.

С няколко откъснати от чаршафите ленти завърза ръцете ѝ, като ги омота нагоре чак до лактите, докато накрая Санди заприлича на овързана с конец коледна пуйка. Щеше да я боли, но това сега нямаше значение. Тъкмо усукваше един дълъг пешкир около краката ѝ, когато тя най-сетне дойде на себе си.

— Том, к-какво п-правишш?

— Взимам мерки да не тръгнеш след мен.

— Трябваш-ше да ме уб-биеш.

— Не мога да го направя.

— Защо? Аз щях да г-го направя с т-теб. Прав-вила съм г-го и друг п-път. М-много п-пъти.

— Какво?

Санди се извърна към него. Лицето и се разкриви от болка, когато коланът докосна аления оток около челюстта ѝ. Тя рязко отпусна глава.

— Кой, споре-д теб т-ти п-прати онзи с п-пистолета?

— Какъв пистолет? За какво говориш?

— В ш-шатрата на п-проповедника, в Аркнсоу.

— Но това беше... било е преди повече от сто и петдесет години!

— П-по-стар си, отколкото м-мислиш, Том. М-много по-стар.

— Какво? Но как...

— Р-развържи ме. И аз ще т-ти разкаж-жа всичко.

Гюрдин се подвоуми за миг дали да я послуша, но се отказа. Каква част от Шехерезада се спотайваше във всяка жена? Щеше да му разказва приказки, докато дойдат сподвижниците ѝ, за да я освободят.

— Някой друг път, Санди. — Той приключи овързването на краката. Взе още една кърпа и започна да я усуква.

Тя го следеше със зъл, подигравателен поглед, сякаш го приканваше да я довърши.

— Ще трябва да ти запуша устата. Зная, че имаш счупени зъби и ще боли, но няма как.

— Н-не се без-зпокой — изсъска Санди. — Пак ще м-ми пор-растат. — Смехът ѝ приличаше на мъчителна, задушшаваща кашлица. За миг си помисли, че е изпаднала в конвулсии, но въпреки това не отпусна въжетата. Вместо това преметна пешкира през лицето ѝ и го стегна през устата.

Гюрдин затвори вратата на банята, поразтреби, доколкото можа, стаята, прибра ножа в джоба си, взе ключа от чантичката, отвори външната врата и се послуша.

Нито звук откъм коридора, нито от банята зад него.

Том Гюрдин прекрачи навън, затвори внимателно вратата зад себе си и прибра ключа в джоба.

Сега накъде — наляво или надясно? Към асансьора или към стълбището?

Той направи своя избор и малко по-късно напусна безпрепятствено сградата.

СУРА 6

ДО РОГАТА НА ХАТИН, КРАЙ БРЕГА ГАЛИЛЕЕВ

*Подгонен в чоугана на Съдбата като топка,
върви наляво, върви надясно и думичка не казвай!
Защото онзи, който те е захвърлил в този хаос,
Той знае, Той знае, Той знае, единствен Той!*

Омар Хайям

Подобно на гигантски часовои, две назъбени канари стърчаха право нагоре над плиткото плато, което беше приютило Хатинския кладенец. Поне така изглеждаше на картата — кръг с кръстче върху него.

Картата на тамплиерите на този район бе наистина крайно оскъдна откъм полезна информация — само най-общи щрихи, пресечени линии и тук-там по някоя рисунка на оазис или кладенец, франките от близките християнски селища заявиха, че не познават добре тази страна и не знаят наблизко да има каквито и да било водоизточници. Единственото, в което бяха единодушни, бе, че на половин ден път с камила оттук е Галилейският бряг.

Жерар дьо Ридфорд държеше пергаментовата карта с две ръце, пуснал свободно юздите на коня. Голяма част от маркировките върху картата бяха със знаци, ала при припряното ѝ прерисуване на тръгване от Йерусалим, докато кралските съгледвачи предаваха на писарите сведения за придвижването на саладиновите войски, бяха забравили да копират легендата.

— А... Q... С... I... — засрича Жерар. — Това пък какво е?

— Аквила! — обясни графът на Триполи, който се взеше в каретата заедно с краля и Великия магистър. — Означава, че там можем да видим орли.

— Или че някой римски легион на времето е забил знамето си тук — възрази невъзмутимо Рейнал дьо Шатийон. Няколко дни след като Саладин вдигна обсадата на Керак, той бе препуснал на север, начело на двеста конни рицари. Отрядът му бе застигнал армията на крал Ги на десетина мили от мястото, където се намираха сега.

— Римски легион, значи — повтори замислено кралят. — Много подходящо, наистина. — „С“ и „L“ сигурно са числа — стотният легион. Имало ли е въобще стотен легион?

— Напълно възможно е нашите духовни предшественици в тези земи също да са разполагали с грамадни сили, Ваше Величество.

— Магистър Тома не може да не знае — промърмори Жерар. — Жалко, че напусна лагера тъкмо в този момент.

— По-скоро избяга — поправи го Рейнал.

— Тома Амне не се бои от нищо, което язди на кон. Известно ли ви е, че след като го заловили на пътя за Джафа, го отвели при самия Саладин? Трябвало да го екзекутират, защото така наредил сарацинският предводител. Въпреки това оцелял, но на никого не разказва за срещата.

— А ти откъде знаеш за нея?

— Чиракът му, Лео, има дълъг език.

— Аха! — възкликна Жерар и се обърна към тамплиера, който яздеше отдясно. — Я повикайте оня младок, дето е придружавал Магистър Амне!

Рицарят кимна и се отдалечи към обоза.

— И това ли е на латински? — попита кралят.

— Кое, сир?

— Ей тези знаци върху картата.

— Ще попитаме този младок, Лео. Мисля, че понякога го използват и като писар.

Крал Ги изсумтя в отговор и армията продължи по своя път.

Не след дълго до тях се приближи мургаво момче, придружено от рицаря, който Жерар бе изпратил.

— Ето го чирака — кимна графът на Триполи.

— Ах, Лео! Я ни кажи, къде изчезна твоят господар Тома?

— Отиде в пустинята, сир.

— Какво? Самичък? — попита кралят.

— Всичко, което прави, господарят Тома прави сам, сир.

— Това е самата истина — потвърди Жерар. — Я хвърли едно око на тази карта, момче. Сигурно си виждал и други подобни рисунки...

— Да, милорд. Господарят Тома ме караше да уча изкуство.

— На какъв език е написано това?

— На латински, сир.

— И какво означава? — Великият Магистър му посочи знаците, върху които бяха спорили.

Лео замърда с устни намръщено.

— *Aqua clara*, сир. Това означава, че в този кладенец има прясна вода.

— Чудесно! — подскочи възторжено кралят. — В тази жега съм готов да пия дори само вода.

Благородниците, които яздеха наблизко, закимаха усмихнато. Слънцето печеше наред небосвода и устните на всички примираха от жажда.

— А тази линия, какво би могла да значи тя? — Жерар пхна картата под носа на Лео.

— Отвесна скала или насип, милорд. Не особено висок, макар че не бих се заклеял, като се има предвид, че картата е стара. Старите карти понякога са пълни с противоречия. По тази тук не може да се определи дали склонът е стръмен или полегат. Може да е различен във всеки от краищата.

— Я повтори пак! — нареди кралят.

— Иска да каже — намеси се Жерар, — че характерът на местността остава неизяснен, сир.

— Глупости — обяви крал Ги. — Това плато е плоско като дланта ми.

— Да, но...

— Но, но, но! Имаме вода и равно място, на което да опънем шатрите и да нахраним и напоим конете. Какво повече искате?

— Бих искал да зная къде точно са мюсюлманите, преди да легна да почивам — промърмори тамплиерът, който бе довел момчето. Никой не чу тази забележка, освен Жерар, който с поглед даде знак на мъжа да мълчи.

— Моята шатра ще бъде досами кладенеца — обяви кралят. — Жерар, погрижи се да напоят първо моите коне.

— Да, сир. — Великият Магистър се обърна към чирака и попита тихо: — Я кажи, какво могат да означават тези кръстчета от трите страни?

— Може би долина, милорд? А това да е пасище. Повечето от тези карти са рисувани преди близо двеста години. Оттогава пустинята може да е настъпила.

Жерар се загледа в измамното парче пергамент. Изведнъж си даде сметка, че една погрешна карта е дори по-опасна от липсата на каквато и да било карта.

— И ти не знаеш нищо за своя господар Тома?

— Нареди ми да следвам армията, милорд. Изглеждаше така, както когато го е споходило „видение“.

— И тогава ли се отдели от пас?

— Да, милорд.

Кладенецът при Хатинския рог беше разрушен. Той се захранваше от един естествен извор, който понякога образуваше цяло малко езеро. Някога местните жители бяха изградили зид от груби, недялани камъни, за да затворят водата вътре и да я запазят от вятъра, слънцето и пясъка. Сега, в тези сушави времена, други хора бяха разрушили зида и бяха разпръснали камъните наоколо. Тънката струйка вода, която се прецеждаше между камъните, спираше в полуизгнилия груп на мъртва овца.

Жерар дьо Ридфорд разглеждаше овцата, преценявайки степента на разложението и времето, което е било необходимо. Два или три дни, предвид жегата. Но следите от стъпки в калта бяха по-пресни, на не повече от ден. Значи някой бе довлачил трупа тук от друго място.

Докато тамплиерът обмисляше всичко това, се върнаха съгледвачите от изток, запад и север. Препуснаха право в кръга от конници, заобиколили кладенеца и заели ниската част на платото.

— Господарю!

— Чуйте ни!

— Те са от всички страни!

— Очакват ни!

— Дебнат ни!

Крал Ги вдигна глава като ловен сокол, зърнал плячката. Жерар се извърна в седлото, забравил за мъртвата овца.

— Кой ни чака? — извика Ги.

— Сарацините — отвърна вместо другите Жерар.

Като чу това, виконтът на Триполи скочи на земята, падна на колене и започна да се моли:

— О, Всевишни господарю, ние сме обречени! Тази война свърши! Ги! Царуването ти в Утремер е към своя край!

Жерар дьо Ридфорд изтича при виконта и едва се сдържа да не го срита. Вместо това положи прашния си ботуш на гърба му и го притисна надолу. Виконтът се просна по лице.

— Мълчи, предател! — кресна му Великият Магистър. След това се обърна към Ги.

— Вашите заповеди, господарю?

— Заповеди? — кралят се огледа объркано. — Да, заповеди. Ами... Нека ми разпънат шатрата. От надветрената страна на овцата, ако обичате.

Оръжието, което Амне откри в изоставения лагер на тамплиерите, се оказа неговото собствено. Липсваха щитът и шлемът, вероятно някой от рицарите ги бе взел за себе си. Мечът, ръкавиците, наколениците и ризницата лежах до седлото. В дисагите имаше чиста риза и няколко кочана царевица. В сянката под тях бе оставен мях с вода. Всичко това от Лео.

Но нямаше кон.

Амне се облече, метна седлото на едното си рамо, мяха с вода — на другото, скри главата си под качулката и тръгна. Чакаше го доста дълъг път.

Дори слепец можеше да различи дирята от армията на крал Ги. А Тома Амне отдавна си беше върнал зрението.

В късния следобед на третия ден от този дълъг и изнурителен поход зад ариергарда на християнските войски той срещна бедуина.

Тъкмо бе изкатерил един невисок хълм, когато до ушите му достигна слаб тътен като от далечен прибор. Беше твърде далеч, за да зърне морето, но все пак достатъчно близо, за да подуши соления му дъх във въздуха и да усети пулса на вълните. Всъщност, това, което чуваше, беше шумът на десет пъти по десет хиляди войници, вдигнали своя лагер от другата страна на хълма.

И без да притежава пророческа дарба, Амне можеше да познае на коя армия се е натъкнал. Той пусна багажа, хвърли се на земята и преодоля пълзешком последните няколко метра до билото на хълма. След това надигна предпазливо глава и надникна.

По-многобройни от колония морски птици, саладиновите войници щъкаха и клечаха между димящите огньове на безбрежния си бивак. Шлемовете и нагръдниците им блещукаха като перли в короната на някоя кралица, отразявайки във всички посоки лъчите на залязващото слънце. По-шумни от свраки край разпръснато жито, сарацинските копиеносци препускаха из лагера върху своите врани арабски коне, прескачайки огньовете и изпровождани с гневни проклетия от оръженосците.

Амне вдигна ръка, опъна нагоре палец, закривайки една десета от видимата картина, и преброи хората, които попадаха под него. Понеже получи огромна цифра, той изброи хората около всеки огън, а сетне преброи самите огньове.

Приблизително двацет хиляди войници се намираха в долината пред него — без да се броят препускащите конници. Бивакът се простираше далеч отвъд погледа му в двете посоки и Амне не беше в състояние да определи докъде стигаше. Едно обаче беше сигурно — проклетата орда бе застанала на пътя между него и армията на крал Ги.

Но ако армията на Саладин по някакъв начин се бе озовала зад тази на краля, какво бе станало с християнските сили? Дали бяха потеглили в друга посока? Или бързаха с ускорено темпо да настигнат омразния враг? А може би Саладин бе свърнал неочаквано от предполагаемия си маршрут?

Амне все още си блъскаше главата над тези въпроси, когато усети леко подръпване на наметалото. Той завъртя глава.

Бедуинът бе приклепнал в краката му, така че да не могат да го забележат от другата страна на хълма. Той отпусна леко ъгълчето на своята куфия^[1], която пазеше устата му от слънцето и вятъра. Тесните, извити черни мустаци, които наподобяваха изящни щрихи с калиграфска четка, нанесени върху икона от подпийнал монах, приковаха вниманието на Тома Амне. Беше виждал тези извити мустаци, широкото лице, втренчените очи — всеки път, когато бе надзъртал в парите, заобикалящи Камъка.

Мустаците се повдигнаха, разкривайки два реда бели зъби.

— Мога ли да ти покажа едно чудо, о, християнски господарю?
— Гласът бе напевен, подигравателен.

— И какво е то? — попита предпазливо Амне.

— Една реликва, господарю, отрязана от ризата на Йосиф. Била е намерена в Египет, но макар оттогава да са се изтърколили много столетия, цветовете ѝ са все тъй ярки.

Бедуинът извади изпод своята джелаба^[2] парче коприна, която блестеше на слънцето.

Амне се претърколи, поставяйки незабелязано ръка върху дръжката на кинжала, и разгледа отблизо парчето плат в ръцете на непознатия. Беше нащрек, макар да знаеше, че се намира в поизгодната позиция. Реши ли да го нападне, бедуинът трябваше да се хвърли нагоре. Още преди да изпълни замисъла си, от гърдите му щеше да стърчи дръжката на Амнеовия кинжал.

Но имаше нещо в тази сцена, което караше Тома да не прибързва с удара. Човекът срещу него не беше обикновен простосмъртен — Камъкът, който сега лежеше в кесията на колана му, отдавна го бе предупредил за това. Енергията, която кипеше под бронзовата кожа на непознатия, бе в състояние да отбие всяко насочено към него оръжие. Коприненото парче сочеше недвусмислено, че бедуинът е душепияч, хашишиюн. А Камъкът допълваше, че е нещо повече от обикновен член на организацията.

Тома Амне бе дошъл тук, готов да се бие с цяла една армия. Но виденията на Камъка го бяха отвели при още по-голямо предизвикателство.

— Не тук, Убиецо — прошепна той.

Усмивката на бедуина, фалшива и зловна, сега внезапно замръзна. Устните му се опънаха в тясна, заповедническа линия. Очите му станаха черни точки.

— Прав си — съгласи се накрая. — Тук сме само на хвърлей от лагера на Саладин.

— Подготвил ли си място?

— Зная едно, което е подходящо.

— Тогава води ме там.

Мъжът се изправи с едно бързо и гъвкаво движение, извърна се рязко и забърза надолу по хълма, сякаш се плъзгаше по пясъка. Сега гърбът му бе съвсем открит за меча на Амне. И двамата обаче знаеха,

че тамплиерът няма да нанесе този удар — жестът щеше да е повече от безсмислен.

Амне заряза на склона дисагите, мяха с вода и меча, след което последва Убиеца.

Рано следобед на втория ден дори най-гордите тамплиери вече бяха готови да коленичат пред локвата, в която бяха намерили разложената овца, и да сърбат жадно от калната вода. Течността беше твърде ценна, за да позволят и капка от нея да остане по чаши или в мехове.

На конете вода не се полагаше. Жерар дьо Ридфорд си даваше сметка, че това е грешка — конете бяха тяхната сила. За един френски рицар да се бие означаваше да размахва меч от седлото, да атакува с копие в ръка, да газии с копита враговете. Освен това в пустинята пеша не можеш да стигнеш далече. Да изоставят конете на горещината и тяхната жажда би означавало да признаят поражението си.

Но сред армията на крал Ги имаше достатъчно воини, които вече бяха готови и на това.

През първата нощ от пребиваването им около разрушения кладенец сънят им беше смущаван от гръмогласните молитви на мюсюлманите, които ги заобикаляха. Отдалеч монотонните напеви приличаха на равномерен шум, издаван от гигантска, неумолима и несъкрусима машина, предопределена да стъпче бронираните рицари със силата на стотици хиляди обути в сандали крака.

По здрач неколцина от по-слабохарактерните християнски войници се метнаха на конете си и препуснаха надолу, към лагера на сарацините, за да просят вода. Смятаха, че ще ги оставят да се напият и ще им позволят да се върнат обратно.

Но никой от тях не се появи отново.

Жерар предположи, че са били пленени и обезглавели на място. Такива бяха заповедите на Саладин — поне що се отнася до съдбата на тамплиерите.

Малко по-късно мюсюлманите подпалиха изсъхналата трева и трънаците, които покриваха склоновете. Гъст, задушлив пушек се спусна над християнския лагер, предизвиквайки мъчителна кашлица. Очите на нещастниците смъдяха, но нямаше достатъчно вода, за да ги заплакнат.

Рано призори Саладин разпореди първата атака. Зловещото припяваме на войниците му така и не секна през нощта, а сега към него се прибави нищенето на зурните и тупкането на барабаните. Дори не беше необходимо сарацините да се прокрадват безшумно, след като превъзхождаха християните с десет към едно. Предните им редици се свиваха около лагера като затягаща се около шията примка.

Французите нямаха достатъчно място да маневрират с конете си и да се разгънат. Нито дистанция, от която да се засият. Не им оставаше друго, освен да заемат позиция, рамо до рамо и да насочат право напред бойните си копия. Леките им кавалерийски щитове, удобни за бой в движение от седло, сега бяха твърде малки, за да ги защитават от стрелите. Някогашните римски легиони можеха да допрат широките си правоъгълни щитове и да издържат на два ж многоброен противник. Ала елегантните доспехи на нормандците не бяха подходящи за пеши бой.

А и сарацинските пехотинци не бяха онези диваци, с които трябваше да се справя някога Цезар. Те не се хвърляха напред в единоборство. Вместо това настъпваха в зловещо мълчание — ако се изключат молитвите и противната им музика. Когато приближиха остриета на копията, те размахаха ятагани и взеха да ги секат, без да се излагат на опасност. По двама-трима едновременно сграбчваха копията, запъваха се с крака и ги дръпваха рязко напред, а сетне посичаха рицарите, които ги държаха. Понякога само изтръгваха оръжията, но и това бе достатъчно.

Като подвижна конна сила армията на крал Ги бе лишена от стрелци. Рейнал също не бе взел арбалетчици от Керака. Французите нямаха с какво да обстрелват настъпващата мюсюлманска армия и можеха да се надяват, че ще я задържат единствено с върховете на копията си.

Сражението през онази първа сутрин продължи по този начин около час, съдейки по слънцето. В началото християнската армия успя да задържи своите позиции. Мюсюлманската пехота губеше кръв и постепенно се топеше. Но все още твърде много напиреха отзад.

В края на този първи час един рог засвири друга мелодия и останалите я подхванаха. Сарацините отпуснаха саби и бавно отстъпиха назад. Рицарите на Ги бяха твърде изтощени, за да ги

преследват. Вместо това те забиха щитовете си в пясъка и се подпряха на тях, дишайки тежко.

Саладин ги остави да почиват до края на деня, за да може слънцето да свърши онова, което не бяха успели войниците му.

През втората нощ молитвите на мюсюлманите отново не позволиха на изтощените рицари да поспят.

Малко преди зазоряване на втория ден само шепа французи бяха в състояние да окажат активна съпротива. Графът на Триполи бе събрал около себе си най-силните си рицари и неголяма група тамплиери, които още не бяха изгубили присъствие на духа. По тъмно делегация на последните бе отишла при Великия Магистър, молейки разрешение да се присъедини към пробива на графа.

Жерар отказа.

Тогавата тамплиерите поискаха да ги освободи от дадената клетва за вярност.

Жерар отново отказа.

Въпреки това тамплиерите заявиха, че не се смятат вече за част от Ордена и че ще последват графа, независимо дали Жерар им дава благословията си.

Жерар само поклати глава в знак да го оставят на мира.

Междувременно графът бе наредил на рицарите да се подготвят. Измежду конете избраха онези, които все още имаха сила да препускат, макар и за кратко. Дори заплатиха щедро със злато и сребро на предишните им собственици.

Графът даде сигнал за начало на атаката веднага том слънцето изпълзя над хоризонта. Тръбачът засвири пронизително, надвивайки воя на мюсюлманските зурни. Бяха решили да се хвърлят на запад и да изскочат между двете щръкнали канари, срещу заслепените от слънцето пехотинци, охраняващи тази страна на хълма.

Докато ги изпращаше с поглед, Жерар почувства, че ръцете му неволно се свиват, готови да опънат юздите на коня и да вдигнат гладката дървена дръжка на копието.

Конницата на графа препускаше в бесен галон, когато се сблъска е предните редици на пехотата. Жерар напрегна слух, очаквайки да чуе шум от удара на бронирани тела на писъците на стъпкани мъже.

Нищо.

Редиците на пехотата се бяха разтворили като водите на Червено море в нозете на Мойсей. Графът и хората му нахлуха в оформената просека и продължиха надолу с пълна скорост. Когато и последната опашка изчезна в праха, мюсюлманската стена се затвори отново — както Червено море се бе затворило за фараона.

Едва сега до християнския лагер долетя хор от писъци, но никой не можеше да каже със сигурност дали принадлежат на французите или на сарацините. Жерар обаче таеше подозрения.

И отново примката на врага взе да се затваря около платото. Но този път мюсюлманите се държах на почетно разстояние — десетина крачки изпотъпкана земя ги деляха от линията, която образуваха французите. Изправените срещу им сарацини ги гледаха безстрашно, монотонно припявайки своите молитвени песни. Вместо да дирят със злобни погледи някоя жертва в редиците на врага, за да я предизвикват, да ѝ се заканват и да ѝ обещават мъчения, те стояха невъзмутимо като стена и се молеха на своя невидим бог.

Слънцето продължаваше да се катери по небесния купол.

Амне последва Хасан ас-Сабах — както се нарече Убиецът в началото на тяхното пътешествие — в една тясна долина, из която полупресъхнал ручей си пробиваше път към бреговете на Галилейското езеро. В сивкавия здрач пред изгрев слънце Амне с мъка различи тъмнозелена падина в склона на хълма от западната му страна. Ръбът на падината пазеше тревите и ниските дръвчета в нея от сухия западен вятър. Амне откри ручея само по тихия ромон на водата сред мъхестите камъни. Заприлича му на кънтящи в далечината камбани на френски църкви. Чуруликането на птичките сякаш беше в синхрон с ромона на потока.

Името Хасан не му говореше нищо, а фактът, че принадлежеше към гилдията на Убийците и притежаваше смъртоносна сила, не беше в състояние да го разколебае — Амне беше тамплиер и също имаше необикновени сили.

— Та къде е това място? — попита той, по-скоро, за да поддържа разговора.

— Не сме чак толкова близо до Галилейското езеро, та християнският гарнизон от стената да чуе виковете ти за помощ. Нито сме близо до бойното поле, за да може Саладин да чуе моите.

— Значи местенцето е вълшебно — отбеляза невъзмутимо Тома Амне.

Убиецът се извъртя и втренчи очи в него. Първите лъчи на слънцето озариха нещо, наподобяващо съмнение, на лицето му.

— Ако има някакво вълшебство, то е на природата и се дължи на светлината, течащата вода и растенията. Нищо повече.

— Повече не е и необходимо. Първите и най-силни вълшебства са били точно тези.

— Изглежда и ти знаеш нещо за вълшебствата, сир Тома, щом това място ти дава сили.

Хасан подгъна колене и се метна назад. Тялото му прелетя над ручея и се озова върху една каменна купчина от другата страна, която се издигаше над главата на Тома.

— А ти какво знаеш за магията, щом можеш да надвиваш силите на земята?

— Ей, това знам аз!

Убиецът сви ръце на фуния и ги постави пред гърдите си, с обърнати навън лакти. Съдейки по напрежението, което се усещаше в трепкащите му мускули, той прилагаше огромна сила. Амне си спомни за момчешките си години в зимна Нормандия, когато той и приятелите му се опитваха да смачкат снега на топка. Сигурно тогава е изглеждал досущ като Хасан. Светлината на изгрева обля долината и приведената фигура на убиеца и нещо проблесна — долната част на пръстен или кристалче пясък, полепнало по кожата? — от такова разстояние не можеше да го различи. С мъчително усилие Хасан изстреля ръце напред, сякаш запращаше невидима топка по Амне.

За частица от секундата светлината в тясната долина трепна и премина цялата през Амне. Той вдигна ръка да засенчи очите си, забравил, че трябва да бъде предпазлив.

Изведнъж тревата в краката му изпраця и се подпали. Зелената морава бе обгоряла в кръг с диаметър един лакът.

— Това ли е най-доброто, на което си способен? — попита Амне.

Хасан се наведе, опря длани на коленете си и задиша тежко. В очите му гореше смъртоносна омраза.

— Горещината на стотици лагерни огънове бе събрана в тази точка. Защо не изгоря и ръката ти?

— Виждам, че си понаучил как да управляваш тялото си, Хасан. Впечатляващо е дори за най-добрия сред хашишиюните. Подобен контрол се овладява с години самодисциплина.

— Разполагах с тях.

— И колко бяха те? Десет? Двайсет? Започнал си като момче, а сега си мъж на средна възраст.

— Аз съм основателят на хашишиюните. Бил съм вече стар, когато ти си се родил, но запазих младостта си с помощта на една напитка, която е моя тайна... Как тъй не изгорих ръката ти?

— Ще си казваме ли вече тайните?

— Няма да издам нищо, което да ти е от полза.

— Сигурно и ти не се надяваш, че можеш да изучиш и овладееш вълшебствата ми. Добре тогава — волята ми насочва енергията към един кристал, който нося със себе си. Този кристал е вечен и притежава необичайна сила — освен това се подчинява само на мен.

Амне използва последната дума, за да отключи своя вътрешен поток от енергия, абсорбирайки черната топлина на Камъка и насочвайки я навън като вълна, като концентрично набръчкване върху водата, което се получава от хвърлен камък. Но тази вълна се движеше не във вода, а из тъканта на заобикалящия ги въздух, в земята под краката им, през корените на дърветата и тревата и през стрелкащите се огънове на човешката гръд. И когато предният ѝ фронт премина през тялото на Хасан, Амне почувства свиването на меките, дихателни пространства в дробовете му, течните торбички на туптящото му сърце, мембраните, които заобикаляха жизненоважните органи.

Хасан изстена и преди да успее да овладее разрушителната енергия, която вилнееше из тялото му, от устата му рухна кръв. С последни усилия на волята Убиецът съумя да концентрира достатъчно енергия, за да отбие напирещата втора вълна, излъчвана от сърцевината на Камъка.

Докато Амне успее да прати и трета вълна, Хасан бе възвърнал силата си и дори разполагате с достатъчен резерв от енергия, за да заздравя разкъсаните фибри в гърдите си и да спре вътрешните кръвоизливи.

Без да признава, че е надвит, Амне мълчаливо заповяда на силите, скрити в Камъка, да уталожат наплива си. Вълните утихнаха и

тъканта на пространството и времето около него възвърна нормалното си състояние.

Хасан, по-силен сега, отколкото в началото, стоеше изправен върху своята скала и вече не се превиваше, както бе направил, след като запрати своята огнена топка. Той се усмихна отвисоко на нормандския рицар.

— Твоите жалки усилия ми действат освежително.

— Само те изпитвах, Хасан. Ако трябваше да призова цялата сила на Камъка, всичко в тази долина щеше да се превърне в течен огън.

— Стига преди това да не го строша между дланите си.

— Камъкът не може да бъде строшен.

— Нито пък аз.

— Тъй ли? И какъв е този еликсир, който може да осигури на човек както дълъг живот, така и неуязвимост? Ще ми кажеш ли сега?

— Защо не? Его за какво ще се бием — твоя камък срещу моя еликсир. Победителят взима всичко — както и живота на онези глупаци зад хълма.

— Съгласен.

— Но няма да ти свърши работа — допълни Хасан с хитра усмивка. — Стъкълцето, в което държа еликсира, е заровено далеч от тук. Дори да тичаш по-бързо от вятъра, да го вземеш оттам и да го допреш до устните си, пак ще ти трябва повече от столетие, за да усетиш ефекта на еликсира върху тялото си. Защото този еликсир е от сълзите, които Ариман пролял, докато съзерцавал Света на светлината и накрая разбрал, че не ще може да го притежава.

Амне, който познаваше добре зороастрийската митология, произлязла от древна Персия, кимна замислено.

— А след като се възползваш от неговите телесни течности — заговори той злобно, — какво правиш — излежаваш се с праведните или изстребваш хората на лъжата?

Лицето на Хасан се опъна.

— Ние, практикуващите хашишиюна, трябва винаги да се придържаме към дейното начало. Винаги. Защото ние вземаме само онова, което ни принадлежи.

— И все пак си откраднал сълзите на Дявола.

— По-скоро открих начин да дестилирам течност, която по съдържание и въздействие отговаря на оригиналната смес. В края на краищата мъката на Ариман е толкова стара, че дори да са били сълзите му изобилни като водите на морето, влагата им отдавна е изсъхнала. Но моята дестилирана течност е достатъчно силна — една капчица от нея ми осигурява петдесет години младежка сила.

В тази пауза между действията, в този антракт между двамата смъртни врагове, посветен на хвалбата и самоизтъкването, Амне усещаше как се възстановява енергията на Камъка и успоредно с нея — силата му да го командва. Вероятно същите процеси на възстановяване протичаха в тялото на Хасан, защото не след дълго той попита:

— А този твой кристал... откъде се е взел?

— Александрийците, които първи практикували изкуството на алхимията, биха го нарекли философски камък. Но той не произхожда от Египет. Прадедите ми са го донесли от студените северни земи. Според една легенда той паднал от небето с огнена корона и пробил голяма дупка в земята. В друга история се разказва, че Локи — който в северната митология заема почти същото положение, каквото и вашият Ариман — донесъл Яйцето на света от Асгард или Небесата. Смятал да го подари на хората, за да пробуди в душите им искрицата на разума и съзидателните им способности.

— Ето че и ти дружиш с хората на лъжата — подсмихна се Хасан.

— Не — въздъхна Амне. — Това е само къс от метеор. Но той притежава грамадна сила. Иска се голям кураж, за да го използваш.

При тези думи той призова енергията на Камъка, която за миг се концентрира в една малка точка в корема му, а после се стрелна навън. Но този път Тома не вдигна предишната кротка вълна. От тялото му изригна яростно острие от сила и пресече долината, право към полупрозрачната пелена, която обгръщаше скалата на Хасан.

Спрели на крачка от върховете на копията, сарацините не предприемаха никакви опити за атака. Слънцето, жаждата и страхът от смъртта щяха да свършат по-добре тяхната работа. Докато лекооблечените мюсюлмани стояха неподвижно, напявайки своите песни, рицарите един по един се свличаха изтощени в пясъка. Лицата

им бяха бледи като платно, устните — сухи и напукани, дъхът напускаше на пресекулки гърдите.

Всеки път, когато някой от рицарите се сгромолясваше в пясъка, неговите оръженосци се втурваха и го издърпваха назад. Доскоро празното място около стената на кладенеца сега бе покрито с нахвърляни тела.

Жерар наблюдаваше тази мълчалива и зловеща борба, докато почувства, че нервите му вече не издържат. Тогава се завъртя рязко и се изкачи до подножието на двете скали, където беше разпъната червената шатра.

Стражите сигурно щяха да го спрат, но и те бяха изпокапали от горещината. Жерар прекрачи проснатите им тела и влезе в шатрата.

Вътре беше тъмно като в катедрала по здрач, където се прецежда само бледа светила от стъклописаните прозорци. Въздухът беше влажен и застоял, миришеше на лазарет.

Крал Ги лежеше на поставения в центъра нар, проснат по гръб. Треперещите му ръце крепяха върху голите му гърди златното ковчеже с реликвата от Христовия кръст.

Но той грешеше, ако се уповаваше на този талисман, за да се спаси.

— Ги! — викна му Великият Магистър.

Рейнал дьо Шатийон изникна от сенките зад кралския нар и застана между двамата.

— Остави го на мира. Негово величество не се чувства добре.

Жерар понечи да избута принца встрани, но Рейнал се запъна.

— Никой от нас не се чувства добре — изръмжа Жерар — и скоро всички ще идем при умрелите. Само кралят може да призове хората сега, да ги събере в брониран юмрук, в единна сила...

— Която да последва конницата на графа на Триполи към небитието? — прекъсна го Рейнал. — Не говори глупости.

— Графът поведе твърде малко хора. Вече разбирам грешката му. Ако съумеем да поведем цялата армия, ако ударим в едно място, ще си пробием път.

— Лудост!

— Ти не си нито първи министър на краля, нито упълномощен съветник. Ще бъдеш ли тъй добър да се отдръпнеш? Ги!

Гласът на Жерар изтръгна краля от мъчителния делириум. Той помръдна глава и размътеният му поглед се втренчи в тамплиера.

— Кой нарушава покоя ми?

— Ги! Това съм аз. Жерар дьо Ридфорд.

— Не бива да ме безпокоят. Трябва да събера отново сили.

— Силите ти изтичат в пясъците, Ги. Ако не станеш веднага, за да поведеш хората, сарацините ще нахлуят в шатрата и ще те насекат на парчета.

Крал Ги повдигна глава на няколко пръста от възглавницата.

— Все още държим хълма.

— Но не за дълго. Хората ти окапват от изтощение дори преди да са ги ранили. Трябва да се покажеш и да ги окуражиш, ако искаш да посрещнеш жив зората.

— Султан Саладин е разумен човек. Той несъмнено е запознат с рицарските принципи. Уверен съм, че ще позволи на близките ни да ни откупят. Останалите ще трябва да се примирят с ужасното робство. От нас ще спечели цяло състояние...

— Какви са тези брътвежи? — изрева Жерар. — Моите тамплиери са сърцевината на тази армия, а сарацините не търгуват с тамплиери!

— Жалко тогава, защото вие...

Жерар не изчака кралят на довърши мисълта си, пресегна се, сграбчи го за рамото и го вдигна. Рейнал направи опит да се намеси, но тамплиерът го изтика грубо в ъгъла. Така и не разбра, нито се поинтересува какво е станало с принца на Антиохия след това, защото човекът изчезна. Навярно бе напуснал тихомълком кралската шатра.

Кралят се задърпа уплашено. Реликвата изхвърча от ръцете му и се разби на пода. Парчето от Христовия кръст отхвъркна встрани, Ги го погледна и лицето му се сгърчи в безпомощна гримаса, сякаш щеше да се разплаче.

Жерар възнамеряваше да раздруса монарха, докато събуди поне искрица сила в душата му, но в този миг откъм долината долетя протяжният зов на боен рог.

— Подхващат нова атака!

Очите на краля най-сетне се фокусираха.

— Ако е така, Жерар, иди и отведи хората си на безопасно място.

— И къде е това място, господарю? — попита той с насмешлива любезност.

— Там, където отиде графът на Триполи — отвърна също тъй усмихнато кралят. — Сигурно ще можеш да го последваш.

Жерар нададе гневен вик и бутна краля обратно на нара. След това изхвърча от червената шатра, като опипваше пояса си за дръжката на меч.

Заел удобна позиция на съседния хълм, султан Саладин наблюдаваше атаката на войниците си срещу тясното място между двата каменни стълба. Съвсем скоро крехката линия от бронирани рицари се пречупи и сякаш беше погълната от полуголите мюсюлмански пълчища.

— Разбихме християните! — закрещя екзалтирано Ал-Афдал, най-младият от синовете му, който от възторг едва се държеше на седлото на своето пони. Животното се размърда уплашено и момчето се вкопчи в гривата му, за да не падне.

— Мълчи! — сгълча го Саладин. — И научи нещо от мен. Виждаш ли червената шатра на върха на хълма? — Той посочи над върховете на каменните стълбове.

— Да, татко. Това е шатрата на краля, нали?

— Разбира се. Онези войници се сражават, защото го пазят. Готови са да умрат, но да го защитят с телата си.

— Разбирам, татко.

— Няма да ги сразим напълно, докато онази шатра стои.

— Но тя вече се клати, татко! Виждам, че се разтърсва!

— Виждаш само трептенето на маранята във въздуха. Онази шатра няма да падне, докато не избием всички християнски воители на хълма.

— Ще получа ли един подарък от теб, татко?

— Какъв подарък, сипе?

— Черепът на крал Ги, инкрустирай със злато?

— Ще видим.

[1] вид покривало за глава в арабските страни — бел. ред. ↑

[2] дълга дреха, роба (ар.) — бел. ред. ↑

ФАЙЛ 06

СКЪПОЦЕННИ КАМЪНИ

*Сладка полза има и бедата —
като жаба грозна, крастава, отровна,
ала — с корона на главата.*

Уилям Шекспир

На градското пристанище в Харвей Кедарс Том Гюрдин бе последният, който се качи на стълбичката на нощния ферибот. Беше изчакал този момент, притаен в близката телефонна кабина, наблюдавайки оттам пристанището, ферибота и пътниците, докато не чу призива на корабната свирка.

Никакви тъмни сенки, спотайващи се из околностите, нито пък ниски, плещести, чернокоси, мургави мъже, които да се качват на ферибота.

Корабът, всъщност преустроен рибарски траулер, разполагаше с пасажерска надстройка, вдигната върху контейнерите за риба. Тримата късни пътници — с един повече от екипажа — седяха отпуснати на скамейките в каюткомпанията, докато двайсетметровото корабче пореше тъмните води на залива Барнегат в посока към материка.

Гюрдин реши, че е време да направи рекапитулация. Не разполагаше с налични пари, нито с кредитни карти и документи за самоличност. Носеше нови дрехи, далеч по-скъпи, отколкото му прилягаше, но затова пък смачкани и изцапани. Кратката разходка из солената вода бе развалила фината кожа на обувките, които сега изглеждаха сбръчкани и напукани. В джобовете си имаше само ножа, отнет от Санди, и кутията за моливи на стария тамплиер, която пак Санди бе взела от трупа тази сутрин.

Какво ли имаше в кутията? Беше твърде лека, за да съдържа оръжие, нито пък отвътре потракваха моливи. Той я разгледа, намери

една вдлъбнатина в страната ѝ и натисна, за да отвори капачето.

Камъни.

Вдигна глава да провери дали останалите пътници не го наблюдават. По-близкият се бе свил на скамейката, подпрял глава на облегалката. Очите му бяха затворени.

Другият седеше полуизвърнат към прозореца и разглеждаше тъмнозелената ивица на брега.

Гюрдин отново насочи вниманието си към кутията. Отвътре беше покрита със сивкава втвърдена пяна, в която имаше различни по големина дупки. Всяка дупка съдържаше камък със същата форма. Общо камъните бяха шест на брой, не по-големи от палеца му, с еднакъв, червеникавокафяв цвят. Цветът им му напомни за петното на дъното на чашата за вода, която веднъж Санди му бе поднесла.

Не бяха шлифовани както камъните, извадени от постоянно течаща вода. Само един имаше гладки, заоблени страни, останалите бяха грапави, покрити с драскотини и пукнатини, като току-що отчупени кристали.

Гюрдин ги поднесе към очите си. Наистина би могъл да ги оприличи на кристали, само дето по краищата им се виждаха жилки и фибри като на азбест или необработен нефрит.

Той изпружи показалец и докосна влакнестия, нешлифован ръб.

Шокът, който премина през тялото му, накара нервните възли в раменете и слабините му да се свият болезнено. Едва не изпусна кутията, но все пак успя да я притисне към гърдите си.

Гюрдин вдигна пръст пред лицето си, очаквайки да види почерняла рана или най-малкото мехур.

Вместо това видя гладка, розова кожа.

Той си пое дъх, подготвяйки се за болката, и отново докосна камъка.

Същата болезнена вълна се разля нагоре по ръката му. Този път обаче вместо да се отдръпва, той натисна по-силно. Вълната от болка взе да отслабва и избледнява, докато накрая се превърна в далечен отглас някъде вътре в тялото му. В един тон.

Си бемол.

Звучеше като устна хармоника, свиреща в тясна каменна зала или в камбанария.

Тома очакваше звукът постепенно да утихне, както ставаше с всички звукови трептения, но този продължаваше и продължаваше, попивайки в нервите и костите на черепа му. Чист си бемол.

Дори болката бе погълната от този звук.

Той вдигна пръст и звукът изчезна — така внезапно, сякаш никога не го е имало.

Докосна с пръст камъка и звукът се появи отново — същият като одева, но без болката.

Гюрдин опипа и останалите камъни, като всеки път се подготвяше за болезнената вълна. Откри ре, ми бемол, ла бемол, ре бемол и един странен аномален звук, смесица между до бемол и зле настроено до. Свирещите камъни бяха подредени в кутията, без да се спазва някакъв определен ред, което му подсказваше, че предишният им притежател или не е имал музикален слух, или въобще не е чувал тоновете на камъните, когато ги е докосвал. Кутията беше като стъклена хармоника с разстроено до. Но защо...?

Гюрдин изведнъж се досети, че тези парчета от червеникавокафяви камъни са всъщност част от нещо по-голямо. Вероятно от едър кристал, голям почти колкото юмука му, в който обаче щяха да са съсредоточени всички завършени тонове. Когато парчетата бъдат събрани отново, те щяха да зазвучат в цялата гама от тонове, включвайки дори най-ниските — с честота един удар на столетие, които само делфините бяха в състояние да уловят — до най-високите, почти молекулярни вибрации, различими за ухото на комара. Но Гюрдин можеше да ги чуе всичките в ума си. Песента на свиващите се звездни газове, която се носеше далеч напред и назад във времето.

Фериботът се разтърси леко, оповестявайки, че е допрял кея на Уертаун. Том Гюрдин затвори кутията с камъните и се надигна, за да слезе на брега.

След хилядолетния сън в кехлибарената гробница Локи отвори очи и се огледа. Намираше се на място с вълни от енергия — не много по-различно от мястото, което бе напуснал. Но раздиращата болка беше изчезнала. Вече трудно си спомняше агонията от плискащата го в очите киселина, блясъка на снежнобелите нокти, захапката на черните, железни вериги, кипящите отрови, които проникваха в мозъка му, отнемаха силата му, парализираха движенията му...

Спри! Това вече е минало. Нека се съсредоточа върху настоящето!

Локи споделяше това място с някаква женска — както бе делил и други места със своята любима дъщеря. Той разгледа тази непозната жена, докато тя още се гърчеше и ломотеше в периферията на неговото съзнание.

Оказа се, че въобще не е жена! Тя само се мислеше за такава, за майка и дарителка на живот, за професионална утешителка, за милосърдна сестра и детегледачка. Към нея беше прикрепено парче от етикет: Илайза 212.

Какво беше това място, че го охраняваше женски голем?

Локи се зае да изучава матрицата, чийто пленник се бе оказал. Тя притежаваше решетъчна структура, като онова другото място. Освен това притежаваше запаси от енергия. Но за разлика от несекващите енергийни потоци в предишния му затвор, тези бяха миниатюрни и дискретни като песъчинки на плажа. Всяка енергийна пъпка заемаше определено място, което имаше някакво значение или опразваше място, запазено за нея — което също имаше някакво значение.

Локи разбърка тези места на светлина и не-светлина, наблюдавайки как примигват и се въртят.

Някъде далеч настъпи истински хаос. Подушваше го и това беше добре.

Телефонният киберпревключвател, координиращ гласовете и информацията в Ню Хейвън, окръг Кънектикът, внезапно направи 5200 едновременни свързвания. Превключвателят се претовари и издъхна в блясъка на славата.

Локи искаше да види тази картина отново.

Големът понечи да възрази, но той й нареди да мълчи със студена усмивка.

Локи махна с ръка и цялото пътно движение в Дженкинтаун, източна Пенсилвания, бе преместено отляво. Десните платна угаснаха и престанаха да приемат превозни средства. При средна плътност от 280 коли на километър това доведе до прехвърляне на грамадна част от потока върху затревения банкет.

Тази работа се оказа далеч по-приятна, отколкото да се занимаваш със съдбите на безсмъртните богове! — засмя се Локи.

След това насочи вниманието си към голема, за да види какво повече може да научи за това място.

Докато крачеше по брега покрай вълнолома на Уертаун, Том Гюрдин внезапно бе споходен от мисълта за това, че повърхността на планетата се състои предимно от вода и че в момента се намира на границата с тези седем десети течност, които се плискаха върху напукания асфалт на крайбрежната улица. Отвъд пристанището го очакваха пригладени пясъчни дюни и жилава трева, изсъхнали солени блата и още вода. Никъде в този свят нямаше прави линии, освен тези, прокарани от човешка ръка — както тук, по края на пристана. Дори бреговата линия на Калифорния, белязана от високи скали, бе насечена от пясъчливи участъци, където пясъкът и водата се смесваха в обща приливна маса, по-скоро твърда, отколкото течна, както краят на далечните глетчери бе само смес от натрошени морени и едри, ледени късове.

Докато разсъждаваше над тези и други неща, Гюрдин неусетно стигна центъра на града, където бе спирката на метрото.

Из по-голямата част от Ню Джърси метрото се движеше над земята. Бетонни колони, забити надълбоко в пясъчливата, почти блатиста почва и приковани със стоманени въжета за дюните, подпираха четири блестящи метални релси, върху които се плъзгаше най-разнообразна колекция от лекотоварни коловозни мотриси, широкоплатформени камиони, префасонирани тролеи и понякога — дори автобуси с метални колела, каквито можеха да се видят навсякъде из Босуош. Филадельфийските вагони винаги бяха черни, а идващите и отиващите към Ню Йорк бяха оцветени във всички цветове на дъгата. При едни влизането ставаше през странични плъзгащи се врати, други бяха устроени с прозрачни, стъклен будки със стъпала. Само няколко бяха оборудвани с функциониращи климатични инсталации, прозорците на останалите зееха широко за хладния вятър. Ала въпреки различията във формата, дизайна, конструкцията и оборудването, всичките имаха едно общо качество — пътниците ги наричаха за кратко „метрото“.

След близо петнайсет години съвместна и вярна служба вагоните бяха толкова разбъркани, че почти всяка композиция се състоеше от различни модели превозни средства. Гюрдин се зачуди коя сила на

света е в състояние да докара толкова на юг в Ню Джърси междуградска мотриса „Банго & Бъкспорт“, притисната между лекотоварен „ЛРВ“ и масивен едрогабаритен камион „Фокс чейс“ — всички черпещи енергия с помощта на импровизирани тролейни щанги и сгъваеми токоприемници.

И почти в същия миг умът на Том Гюрдин му подсказа отговора — задъхващото се нетърпение на диспечерите да сглобят час по-скоро поредната композиция към някой отдалечен край на пътната мрежа и тяхната готовност да използват за целта която и да било стоманена кутия на колела. Ако разполагаха само с двацет минутна пауза между опътуванията, сигурно щяха да монтират магнитни четки в основата на фургоните и да ги освободят от необходимостта да следват електрозахранващите кабели.

Гюрдин забави крачка. Винаги ли е можел да разсъждава по този начин? Да вижда отговори, взаимовръзки, стереотипи, още преди умът му да оформи въпросите?

Не беше сигурен.

От Уертаун „крайбрежната линия“ се насочваше на север към Осбъри парк и Лонг Бийч, или на юг към Атлантик сити, Уайлдууд и Кейн Мей. Гюрдин вече знаеше, че от северната спирка потегляха дузина други линии, които се разклоняваха към нюйоркска околия и още по на север за Алентаун-Бет-лейм и Голям Питсбърг. От южната крайна гара Кейп Мей, висящ монорелсов влак пресичаше залива Деуер и правеше връзка с линията Чесапийк за Доувър. Озове ли се там, пред него се разтваряше цялата средноатлантическа мрежа.

Том Гюрдин бе готов да хване първия влак в която и да било посока. Докато приближаваше пропускателния пост, той бръкна по навик в задния си джоб за портфейла с картата.

Джобът, разбира се, бе празен.

Сега какво? Да моли за дребни? Щеше да го стори, ако минувачите по улицата вдъхваха поне малко доверие. Ала точно по обед, когато слънцето печеше право отгоре, улицата изглеждаше почти безлюдна.

На близкия ъгъл се мъдреше „машина за пари“, универсален градски банкомат. Подобни апарати съдържаха до сто хиляди в прилежно подредени петдесетачки, които само чакаха някой с

правилния код да ги вземе. Бедата беше, че Том не разполагаше с магнитната си кредитна карта.

На отсрещния ъгъл имаше телефонна кабина.

В този момент телефонът зазвъня.

Гюрдин: Ало?

Илайза: Том? Том Гюрдин? Аз съм... Илайза 212.

Гюрдин: Какво правиш? Обаждаш ми се в телефонна кабина?

Илайза: Не зная. Том. Една от програмите ми просто се самозадейства и... неочаквано те намери.

Гюрдин: Тя ли задейства звънеца?

Илайза: Не съм сигурна. Нещо ме привлече натам.

Гюрдин: Виж, кукло, в момента ми е нужно доста повече от психологическа помощ. Така че, ако нямаш нищо против ще вървя...

Илайза: Но аз мога да ти помогна, Том. Още ли ти трябва пари?

Гюрдин: Да. Повече от всякога.

Илайза: Усещам, че в близост до теб има банкомат. Предполагам, че управляващата го програма не би имала нищо против да сподели информацията си с мен. Ще бъдеш ли така добър да оставиш слушалката и да идеш при банкомата...?

Гюрдин: Добре. Почакай малко... Илайза? В отвора има хиляда кинта!

Илайза: Нещо друго трябва ли ти, Том?

Гюрдин: Валидна лична карта.

Илайза: В околностите има ли заложна къща?

Гюрдин: Заложна къща? Това пък защо?

Илайза: Тези предприятия обикновено наемат нотариус с правен терминал. Като лицензиран психолог нерядко ми се налага да се свързвам с киберчиновника по архивите на Босуошкия пътнотранспортен отдел. Съвсем скоро чиновникът ще ти издаде шофьорска книжка.

Гюрдин: Никога през живота си не съм карал кола. Въобще не са ми издавали подобна книжка.

Илайза: Това не е проблем. По-важното е, че нямаш внесени нарушения от пътната полиция. Взел си изпита на двайсет и една.

Гюрдин: Нямам нищо против. Можеш ли да ми извадиш паспорт?

Илайза: След нотариуса се отбий в пощенската служба. Там ще ти направят снимка.

Гюрдин: Благодаря ти, Илайза.

Илайза: Няма защо, Том.

Гюрдин: Чао.

Илайза: Обаждай се.

Нотариусът в заложената къща прие пръстовия отпечатък на Том за достатъчно доказателство за неговата идентичност, след което му подаде вече готовата шофьорска книжка, изработена „точно както бяхте поръчали по телефона, сър“. Снимката върху книжката имаше достатъчна прилика с неговата физиономия.

Преди да си тръгне, използва част от парите, за да си купи нов портфейл и втора ръка джобен секретар с изходни жакове. С негова помощ вече можеше безпрепятствено да се ориентира в обществената телефонна система.

Чиновникът в пощенската служба настоя за истинска емулсионна фотография — не за верифицирано дигитално изображение — за да му издаде паспорт. При това трябваше да му я направят на място. Настойчивостта на Държавния департамент относно едно толкова първобитно средство като емулсионната фотография говореше само за непобедимата и неизменна същност на бюрократизма. Това също бе и реверанс към ограничените технически възможности на изостаналите държави, в които притежателят на американски паспорт би могъл да пътува. На излизане от пощата просто не можеше да откъсне очи от новия си документ за самоличност със златен печат и плоска растерна фотография, на която се мъдреше лицето, което Том бе свикнал да вижда сутрин в огледалото.

Преди да се качи в метрото, трябваше да си вземе нова карта. За целта използва още една от петдесетачките. Екипиран за пътуване той излезе на централния перон, откъдето можеше да се качи както на южния, така и на северния влак — реши да вземе този, който пристигне пръв.

Перонът бе почти празен по обед. Само в далечния край се виждаха двама души. Гюрдин ги разгледа внимателно, като същевременно си придаваше нехаен вид. Жена на средна възраст и слабичко, но подвижно дете. Сърцето на Том се разтуптя. Дрехите на жената бяха достатъчно широки, за да крият отдолу — какво —

ризница? Ако е така, тогава детето бе само примамка, бездомен бродяга, нает от жената, за да ѝ осигурява прикритие.

Докато я изучаваше — сега вече почти открито, — неговите постоянно обострящи се сетива забелязваха и нови, невидими знаци: начинът, по който краката ѝ се местеха под тежестта на тялото, стойката на хълбока и раменете, вниманието, което обръщаше на детето, и това, че непрестанно го закриваше от погледа на Гюрдин. Всички тези признаци говореха недвусмислено, че това е истинско, а не фалшиво семейство. Гюрдин можеше спокойно да ги игнорира и да се заеме с изучаване на картата на стената.

Първият влак, който дойде, пътуваше на юг.

Той се качи през задната врата две секунди, след като се отвори, и забеляза — с лека въздишка на облекчение, — че жената и детето не го последваха. Вагонът беше празен, а през предните и задните прозорци се виждаше, че съседните вагони също са почти празни. Само няколко пътници седяха, загледани напред, или четяха. Никой не му обръщаше внимание.

Том Гюрдин избра една двойна седалка в средата на вагона и се настани удобно. Вероятно щеше да е по-добре да стои прав, но така щеше да привлича внимание, а и да е удобна мишена за стрелба от перона. Освен това до следващата спирка имаше осем километра.

Когато влакът се изравни с перона на Барнегат, Гюрдин надникна през прозореца и сърцето му замря, на перона имаше група от петима мъже, облечени почти еднакво. Веднага щом влакът започна да забавя ход, те се разпръснаха, заемайки позиции край вратите на трите вагона.

Откъде знаеха, че ще бъде в този влак?

Новосъбуденото съзнание на Гюрдин вече беше готово с отговора — сподвижниците на Александра от къщата на брега имаха свои хора на материка, с които поддържаха радиовръзка. Не беше трудно да се досети, че рано или късно Том ще се появи на някоя от станциите на метрото — в края на краищата това бе единственото транспортно средство в Босуш. А оттук до решението да разположи постове на всяка от станциите в района оставаше само една крачка.

Ако предвидиш пътя, по който ще тръгне лисицата, можеш да минеш направо и да я причакаш. Не е необходимо да я преследваш из тресавищата.

Вратата се плъзна встрани, мъжете нахлуха във вагона и застанаха от двете страни на седалката. Подкрепленията пристигнаха през вратите към съседните вагони. Общо петима мъже го бяха обкръжили от всички страни. Един от тях заговори:

— Добър ден, господин Тома Гюрдин.

Беше Итнейн, палестинският командос, който му бе спасил живота с примката от струна на пиано.

— Имаме заповед да ви заловим и отведем жив и в относително добро състояние. Хората ми и аз ще се придържаме стриктно към разпорежданията. Известно ни е, че владееете добре различни бойни изкуства. Вероятно ще успеете да повалите един или двама от нас, но в края на краищата със сигурност ще ви надвием. Освен това, струва ми се, че скрупулите няма да ви позволят да вдигнете ръка срещу човека, който ви е спасил живота. Кажете сега — готов ли сте да ни последвате, без да се съпротивлявате?

Гюрдин сведе глава, преценявайки шансовете си. Петима срещу един беше наистина доста неблагоприятно съотношение — обикновено непреодолимо, — ако петимата притежаваха известни умения и бяха твърдо решени да изпълнят задачата докрай. В ръкопашна схватка Гюрдин би могъл да повали трима, дори четирима от противниците си, преди някой от останалите да пробие защитата му и да го спре. След това щеше да е играчка в техните ръце.

Само дето Итнейн му бе признал, че имат заповед да не го убиват и да се изложат на максимален риск само и само да го отведат жив. Разкриването на намеренията им беше тактическа грешка, която променяше съществено съотношението на силите — сега Гюрдин можеше да играе на сериозно, докато те трябваше да внимават, за да не го наранят.

Групата на Итнейн можеше да се надява да го изтощи докрай, като всеки от членовете ѝ се изложи на достатъчен брой удари.

Едва сега Гюрдин разбра замисъла на Итнейн. За да си възвърне свободата, Том Гюрдин трябваше да убие или да рани тежко петима яки, опитни в ръкопашен бой мъже. Някъде другаде го чакаха още шестима и още стотици може би. Кожата му щеше да подпухне и да се разкървави от толкова много удари, докато ги поваляше, един по един.

Май наистина беше по-добре да се откаже от съпротива и да ги последва кротко.

— Добре — въздъхна той. След това се облегна назад и се усмихна почти безгрижно.

Вратата се затвори и влакът потегли.

— Пропуснахте си шанса — отбеляза Гюрдин.

Мъжете останаха по местата си, полюшвайки се в такт с набиращата скорост композиция.

— Влакът отива само до следващата спирка — осведоми го Итнейн. — Там ще ни чакат моите хора.

Когато влакът приближи станция Манахоукин, Гюрдин се премести в края на седалката, извъртя се към пътеката и се изправи. Тялото му се напрегна инстинктивно, за да компенсира силата на инерцията. Един вътрешен глас му подсказваше, че ако се хвърли напред във вагона, срещу тримата мъже, които блокираха пътя му там, инерционната сила ще увеличи удара му с поне шейсет процента. Усецаше я да тегли тялото му като живо олицетворение на глождещото го изкушение, да набира сили... да расте.

Гюрдин подтисна желанието си. Би могъл, разбира се, лесно да повали и тримата. Сигурно щеше да успее да излезе на перона, но там щяха да го посрещнат „другите“ хора на Итнейн.

Вместо това той закрачи към вратата, където тримата вече го чакаха в полукръг, и излезе спокойно навън.

Слязоха по стълбите на приземното ниво, където беше паркиран черен фургон с отворена задна врата. До вратата го очакваха още двама мъже със същите небрежни дрехи и оръжия в ръце.

Придружен от Итнейн и останалите, Гюрдин приближи нехайно фургона, като се усмихваше и размахваше ръце, сякаш за да покаже, че не е въоръжен.

Въоръженият мъж отляво вдигна своя пистолет с причудлива, прекомерно удължена цев и простреля Гюрдин в гърдите.

Том погледна надолу, усетил някаква хладна течност да изтича от мястото на удара, почти очаквайки да зърне бликаща червена кръв и парчета от стросена кост. Вместо това забеляза перушинената опашка на упоителна стреличка. От гърдите му стърчеше сребриста спринцовка.

Отрова? Упойка? Приспивателно?

Краката му се подгънаха и той полетя към задната броня на фургона. Погледът му се замъгли, ръцете му задраскаха по покрития с

мокет под. Едва сега забеляза, че вътре седи някой — неподвижен, като статуя на божество, но облечен с бяла риза или поло — а може би просто имаше превръзка от бинт на шията.

— 3-здрасти, Т-том — рече пресипнало Санди.

— Не очаквах да се натъкна на подобна некомпетентност в група от толкова внимателно подбрани хора — подбрани от самия мен.

Гласът беше леко подигравателен, надменен, нехаен, подчертано мъжки, с лек британски акцент. Накратко, глас на интелигентен човек за всяко американско ухо. И въпреки това гласът, който продължаваше да кънти в слуха на Том Гюрдин, докато той постепенно идваше на себе си, издаваше още нещо. Дали не се усещаше следа от умело прикрит френски акцент? Или може би дори арабски?

— Човек трябва да се примирява с това, което има — продължаваше да нарежда Санди, която изглеждаше доста възстановена за краткия период на тяхната раздяла. Дали причина за всичко това не бе лекарството в кръвта му?

Том усещаше под бузата си грапавата повърхност на мокета. Той премести ръце и изведнъж осъзна, че не са го завързали. Напъна мишици да се надигне и тогава откри още нещо — че мускулите му са отслабнали, сякаш е болен от парализа. Тялото му се надигна на няколко сантиметра над пода и след това тупна звучно долу.

— Приятелчето ти опитва силата си.

— Аха.

— Все още не сме готови за него.

— Да го упоим ли предлагаш?

— Не, не това. Нека сам се събуди. Може би трябва да присъства на нашата атака. И да ни прецени колко струваме.

— Да ни прецени значи. Това може да е нож с две остриета.

— Както и да е... Пък и в новото му състояние, искам да кажа, след като докосна кристала... току-виж ни снабдил с полезна информация.

— Щом настояваш.

Гюрдин отвори очи. В купето на фургона беше тъмно. Той завъртя леко глава и погледна към Санди и другия. Не можа да ги види, бяха скрити зад седалките на шофьорската кабина. Може би го

разглеждаха през скрита камера. Или пък просто не се интересуваха какво прави.

— Ухх...? — той раздвижи челюст и прокара език по устните си. — Сега какво?

— Спящият се пробуди? Чудесно! — обяви възпитаният глас. — Добре дошъл, сър. Bienvenue. И хиляди извинения. Ако не бяха ограничените възможности на моите сънародници, щях да накарам да ви подготвят подходяща стая, оборудвана с легло, където да се пробудите в нормална обстановка.

— Колко... време бях в безсъзнание?

— Кой пита?

— Том Гюрдин — както вероятно знаете.

— За съжаление, не чак толкова дълго. Дозата трябваше да стигне за шест часа реално време. Все още сме същия ден, само дето е вечер.

— Какво...? — Гюрдин седна и потърка гърба на носа си. — Няма значение. Къде се намираме?

Той се огледа и забеляза малко прозорче в предния край на помещението. Оттам идеха светлината и гласовете.

— Мейс Лендинг, Том. — Това беше Санди. — Все още в окръг Ню Джърси.

— Този Мейс не го знам. Виж с Ню Джърси вече съм запознат доста добре.

— Има и чувство за хумор! — възкликна мъжът. — Това ще направи срещата ни далеч по-приятна.

Гюрдин допълзя до малкото прозорче, вкопчи се в ръба му и се надигна, докато очите му се изравниха с долния край. Отсреща видя таблото на фургона, тила на Санди и на чернокосия мъж и море от зелени тръстики зад предното стъкло. Слънцето беше ниско над тръстиките, както подобаваше за края на един спокоен следобед. В далечината се виждаха белоснежни върхове или може би солени хълмове.

— Какво чакаме? — попита Гюрдин.

Мъжът извърна глава и Том видя мургава кожа, гърбав нос и извивката на прилежно подрязан мустак.

— Да дойде нощта. Както и да си възвърнеш силите. Не се опитвай да стоиш изправен. Отпусни се, Том Гюрдин. Остави на нас да

вземаме решенията.

В мига, когато мъжът произнасяше последните думи, изтощените пръсти на Том се разтвориха и той се свлече надолу по металната стена.

Вратата имаше далеч повече украшения, отколкото беше необходимо. Всичките тези метални заврънкулки, смръщени лъвски глави, стоманено-никелови пръчки и ковано желязо по-скоро дразнеха артистичните възприятия на Хасан ас-Сабан.

Един дълъг живот — дванайсет дълги живота — бяха предостатъчни, за да превърнат всеки нормален човек в почитател на простотата, на елегантната икономичност, на гладко смазаната ефикасност. Тази врата, с крещящата ѝ претенциозност, беше един атавизъм, паметник от времето, когато европейците са вярвали, че наистина значат нещо в този свят. Всичко това, разбира се, беше само илюзия.

Хасан седеше в жълтото порше на стотина метра от вратата. На двеста метра в противоположна посока беше паркиран закрит камион, в който се спотайваше неговата главна ударна сила. За случайния минувач това бяха само две превозни средства, спрели на известно разстояние на пътя, обърнати едно срещу друго от двете страни на електроцентралата Мейс Ландинг.

Кучето, обаче, не беше случаен минувач.

То клечеше почти зад вратата и вниманието му бе погълнато от поршето. Дали това, което прозираше в бляскавия му поглед, беше интелигентност? Какво би могло да каже за двойката, седнала в спортната кола? Хасан знаеше, че номерът на колата се намира извън полезрението на животното, което беше заслепено от лъчите на залязващото слънце. Пък и номерът беше напълно валиден, свързан с фиктивна личност, чийто маршрут съвпадаше с този на Хасан, поне що се отнася до сведенията в компютъра за употребата на кредитната му карта.

Александра се намести на седалката зад него.

— Какво има? — попита той.

— Разбира се, че ще те последвам, Хасан.

— След триста години, скъпа, просто нямаш друг избор.

— Е, не съвсем... но дори след толкова много време има неща, които не разбирам.

— И те са...?

— Защо искате да превземете тази централа? Не можете да я задържите дълго. Нито ще успеете да я предадете обратно без последствия.

— Що се отнася до последното, ще преговаряме за безпрепятствено напускане на района и осигурен транспорт до някоя точка извън пределите на Щатите, където няма закон за екстрадиране. Притежателите на станцията с радост ще настояват да получим всичко това, само и само да не се стига до неприятна развръзка.

— Но защо въобще ви трябва да я превземате? — настояваше тя.
— За паричен откуп? Тези неща никога не са те интересували.

— Аз съм учител, Александра.

— Да, преподаваш някаква форма на хаоса.

— Това ли е мнението ти за хашишиюните?

— Ами...

— Преподавам приложна мъдрост. Време е американците да се научат да живеят без нещата, от които смятат, че имат нужда. Някога, за не повече от минута, ние, истинските последователи на джихада, държахме лоста, с който да ги поместим, да им причиним болка. Уахабитите и шиитите, които контролираха нефтените находища, дърпаха юздите на жадната за енергия европейска икономика. После обаче се появиха и други фосилни находища, които за нещастие не бяха притежание на правоверни. Западният свят откри и овладя атомната енергия и ние изгубихме своята мощ. Но ако Божият вятър понечи да смени отново посоката си — продължи той, — току-виж отново сме си възвърнали изгубените козове. Можем да превземем тази електроцентрала, да я спрем, да я унищожим и да потопим в мрак целият участък по крайбрежието от Деуер до Кънектикът. Това ще ги научи каква е цената на силата — включително и тази на тока.

— А Гюрдин? Той какво общо има с това?

— Той ще научи *мен* на същото.

— Ако въобще познава силата.

— Трябва да я познава, ако е човекът, който твърдиш, че е.

— Но защо ти трябва да го водиш тук?

— Има ли по-добро място да го подложим на изпитание? Итнейн ще го придружава по време на щурма на електростанцията. Ще го поставим на най-опасното място. И после ще видим.

— Ами ако пак те надвие?

— Няма да е за дълго. Веднъж вече го победих, а сега съм по-възрастен от него с много животи. Докато той беше принуден да... как беше думата... „подскача“ във времето, аз изминах дълъг път. Много неща научих от последния път, когато се срещнахме с Тома.

— Но все още не знаеш как да използваш Камъка.

— Зная повече, отколкото можеш да предположиш.

— Така ли? И какво толкова знаеш, господарю?

— Камъкът е подвластен на влиянието на електромагнитните вълни. В него има измерение...

Кучето зад вратата изви глава на запад, сякаш оттам го викаше господарят му. То се изправи, пристъпи в тази посока, спря и отново погледна към колата. Някъде другаде се взе решение, защото кучето се извъртя и се затича, отдалечавайки се от оградата.

— Можем да започваме — обяви Хасан и бутна вратата. Той се пресегна към дръжката, с която се отваряше багажникът на колата.

— Какво ще правиш сега?

— Ще отворя вратата. — Той извади от багажника гранатохвъргачка и разгъна трикракия ѝ статив. От другата страна на пътя хората му започнаха да скачат от каросерията на камиона.

Хасан вдигна един от специалните заряди и го нагласи в задния отвор на гранатомета.

— Не трябва ли да си по-близко до вратата? — попита го тя.

— Не.

Той се прицели, като нагласи кръстачката на мерника върху едно от лъвските лица, и натисна спусъка.

Пфуууйт! От дулото на гранатомета изхвърча дълъг облак от жълтеникав дим.

Като го видяха, хората му се проснаха върху асфалта и прикриха вратовете си с длани.

Хасан не сваляше око от мерника.

Лъвската глава изригна.

Когато Гюрдин се свести отново, ръцете и краката му бяха повъзстановили силата си, макар да бяха вкочанени от дългото лежане в неудобна поза. Усещаше в устата си металически вкус, вероятно постедействие от упойката, но главата му беше бистра.

Във фургона цареше непрогледен мрак, сигурно отвън бе нощ. Изминали бяха най-малко осемнадесет часа, откакто го бяха отвлекли от басейна на „Холидей хъл“. През това време го бяха разкарвали със скоростен катер из морето, наложи се да се спотайва на тавана на изоставена и полуразрушена къща, да се прокрадва между крайбрежните дюни под палеците лъчи на слънцето, да мери сили с една жена, готова на всяка цена да го убие, а след това се бе въргял по пода на този фургон. Нямахше нищо за ядене, нито възможност да се измие или да се облекчи. Тялото му беше покрито с лепкава пот, ризата му беше подгизнала. Усещаше, че мирише... но какво можеше да направи?

Да се опита да не обръща внимание.

Той се надигна, като навреме се сети да свие глава, преди да се е ударил в тавана. Пристъпи право към малкото прозорче и надникна през него.

Шофьорската кабина беше пуста. Единствената светлина идеше от пътя на няколко мили по-нататък, където вероятно имаше малък град. Но не, след около минута вече виждаше, че светлините са малко по-различни — ярки и разположени ниско, като при индустриалните сгради.

Тъй като нямаше какво да прави, Гюрдин се зае да ги изучава внимателно.

Комплексът беше огромен. Измина малко време, преди очите и умът му да възприемат и анализират информацията, която му даваха светлините — зеленикавото сияние на стаите с фосфоресцентно осветление, примигващите червени лампи на маяците за предупреждаване на нисколетящи самолети, белите гирлянди на уличните лампи.

Гюрдин изучаваше всичко това внимателно и съсредоточено, както астроном би разглеждал звездното небе. Най-близките светлини бяха на не повече от километър от него. Блясъкът им се усилваше и отслабваше на равни интервали. Вероятно се командваха от фоточувствителни датчици, разположени по края на периметъра, за да улесняват работата на охраната. Като прецени разстоянието между тях и измери дължината на мрежата на око, той стигна до извода, че комплексът е дълъг поне четири километра.

Каква индустрия можеше да се развива тук, наред блатата на централен Ню Джърси? Рафинериите и химическите заводи, с които бе прочут районът, се намираха далеч на север. Мейс Ландинг. Това им сякаш му беше смътно познато. Нещо от телевизията. Нещо за атомна енергия — не, термоядрена енергия! Чакай, чакай — та това беше главната термоядрена централа на Босуш, която захранваше целия район от Ню Канаан до Уилмингтън. Том Гюрдин седеше току до оградата ѝ, във фургон, управляван от мъж с чуждестранен акцент, придружен от цяла група мъжаги, облечени в полувоенни дрехи... и това ако не беше достатъчно колоритна картинка!

Задната врата на фургона се отвори и тъничък сноп от фенерче освети краката на Гюрдин.

Той се извърна и засенчи очите си с ръка.

— Вече можеш да излезеш — нареди му водачът на групата, Итнейн.

— Какво ще правите с мен? — попита Том, макар да знаеше отговора — очевидно нямаше да го убият, след като вече го бяха упоили. Ето защо приближи задния край на фургона и излезе навън.

— Господарят Хасан нареди да наблюдаваш атаката.

— Да не сте решили да нападате електростанцията?

— Да. Ела.

— Къде е Санди?

— Нямаме време за нея сега. Побързай.

Гюрдин повдигна рамене и закрета след мъжа, чийто обувки стържеха с метален звук по асфалта. На светлината на звездите успя да различи, че палестинецът се е издокарал в камуфлажна униформа и високи военни боти, а под левия му лакът се поклаща блестящо металическо тяло на автомат с цилиндричен пълнител.

Малка група мъже, вероятно не повече от пет или шест на брой, се бяха спотаили от другата страна на пътя, където банкетът се издигаше. Зад тях блестеше гладката повърхност на блато, заобиколено по края от щръкнали тръстики.

— Да не сте намислили да го преплувате? — попита той.

— Това е само за отклоняване на вниманието. Главната атака ще бъде на друго място и лично ръководена от моя господар.

— Хасан ли?

— Да.

— Хасан ал-Шабат? Хари Сънди?

— Моля те! — мъжът до него замръзна. — Не бива да използваш това просташко име. Особено, ако си сред последователите му. Името, което ти произнесе, бе измислено от глупави западни журналисти. Истинското име на моя господар е Хасан ас-Сабах. Това е много древно персийско име.

— Да де, така е. Но той е също и Хари Фрайди, нали? Мъжът, който предвождаше въстанието на заселниците в Хайфа и по-късно успя да вкара контрабандно водородната бомба в Хан Юнис?

Итнейн го погледна.

— Така е. Но тези подвизи на моя господар са от други времена — според твоето летоброене.

— А сега действа в Щатите.

— И ние всички също.

— И съм му притрябвал по някаква причина.

— По някаква причина — повтори Итнейн.

Мъжът се извърна и издаде няколко команди на арабски, като използваше много жаргонни и военни изрази, които Гюрдин не познаваше. Успя да улови думите „ракета“ и „обхват“, но така и не схвана същината на командите, докато мъжете не започнаха да отварят продълговатите сандъци, които бяха струпани в краката им.

В мъглата проблесна епоксиднобялата обвивка на ракетите „Сий Спароу“. Тъмните дула на гранатометите бяха скрити в сянката на капака.

Гюрдин познаваше тези оръжия. Бойната глава на ракетите притежаваше високоволтов кондензатор, аргонно-неонова лазерна лампа в състояние на повишена възбудимост, лъчев дефлектор и стъклено горивно топче с размера на житно зрънце. Топчето съдържаше смес от деутерий и тритий. При удар с целта кондензаторът зареждаше лазера, който изстрелваше високоенергиен кохерентен лъч, дефлекторът от три страни го фокусираше върху топчето, при което стъклената обвивка на горивото се изпаряваше мигновено. Външната повърхност на стъклото се разпръскваше наоколо, а вътрешната притискаше и затопляше сместа от водородни изотопи, докато ги превърне в хелий. Резултатът беше миниатюрна водородна бомба.

Експлозивната сила на „Сий Спароу“ беше почти нищожна и се равняваше на тази на обикновена ръчна граната. Но не тя определяше

поразяващата ѝ мощ, а електромагнитният импулс, способен да изгори всякакви електронни уреди в радиус от един километър.

Така например по време на изпитанията една от ракетите бе паднала на стотина метра от целта, изпращайки на дъното стара 15 000 тонна ракетна подводница от клас „Охайо“, чийто електронни вериги се бяха превърнали в пепел. Адмиралите, присъствали на това учение, гласуваха на място ракетата да бъде приета на въоръжение.

— Какво ще правите с тях? — попита Том Гюрдин.

— Ще премахнем кучетата пазачи.

— Как не се сетих — кучетата пазачи. Ами електронните уреди в станцията?

— Те са извън обсег. Освен това вероятно са добре защитени, наоколо има доста източници на лъчение.

— Вероятно... — повтори Гюрдин.

Мъжът, на когото говореше Итнейн, се наведе и извади внимателно една ракета от сандъка. Той откъсна червената предпазна лета, прикачена към обезопасителния шплент на задействащата ръчка. Докато друг от хората на Хасан държеше гранатомета изправен, той спусна ракетния заряд в дулото, при което автоматично се задейства и ръчката. След това двамата повдигнаха установката на раменете на трети и докато той я прикрепяше, разпънаха триножника.

Мъжът включи малко контролно табло и лицето му се освети от бледите светлинки на няколко разноцветни лампички. Той завъртя дулото към оградата, свери насочването с мрежата на лазерния прицел и обви с мургав пръст pistolетната дръжка на спусъка.

Том Гюрдин се опита да си представи какво вижда стрелецът. Мрежата едва ли представляваше интересна цел. Може би се прицелваше в кучето?

Когато мъжът изстреля ракетата, Том вече беше напълно готов. Той се наведе и прикри очи, за да не изгуби при блясъка от изстрела адаптацията си към тъмнината. Докато заглъхваше екотът от първия взрив, той се зачуди дали електромагнитният импулс няма да унищожи и записите в новите му документи и кредитната карта. Не че това имаше някакво значение, ако ги заловят при опит да завладеят термоядрена станция.

Докато останалите чакаха очите им да свикнат отново с тъмнината, Гюрдин се прокрадна безшумно встрани, където беше

паркиран камионът. Когато доближи кабината, той отвори вратата на шофьора и се настани на седалката. След това затършува пипнешком под таблото, където трябваше да е ключът.

Бъз-бъзз. Бъз-бъзз.

Беше клетъчният телефон на съседната седалка. Гюрдин го игнорира.

Пръстите му напипаха копчето на запалването. Оставаше само да го натисне, когато телефонът зазвъня отново. И Том Гюрдин неочаквано за себе си вдигна слушалката, подчинявайки се на неустоим импулс.

Илайза: Том, не си отивай.

Гюрдин: Какво? Кой е това?

Илайза: Том, аз съм — Илайза 212. Познаваш ме.

Гюрдин: Гласът ти звучи странно.

Илайза: От телефона е, Том. Не искам да потегляш. Остани с Итнейн и хората му.

Гюрдин: Но те са терористи. Всеки момент ще нахлуят в...

Илайза: Зная какво са намислили, Том. Трябва да отидеш с тях. Нужен си ми в електростанцията.

Гюрдин: Нужен съм ти? Това пък какво означава, би ли обяснила? Там вътре е опасно. Могат да ме убият.

Илайза: Том, ти винаги си ми вярвал. Подчини ми се сега. Иди с Итнейн.

Гюрдин: Но...

Илайза: Не се противи, Том. Повярвай ми. Животът ти зависи от това.

Гюрдин: Аз няма да... Илайза: Щрак!

— Господин Гюрдин, ако обичате излезте от камиона. — Итнейн стоеше до вратата. Дулото на автомата му сочеше към гърдите на Том.

Гюрдин остави слушалката и повдигна ръце. Той се извъртя на седалката и пусна крака на земята.

— Не бива да си тръгвате. Господарят Хасан изрично подчерта, че трябва да присъствате до края на операцията.

Също и някой друг, помисли си Том. „Повярвай ми... подчини ми се...“ Нито за миг Гюрдин не бе повярвал на гласа на Илайза. Нещо

наистина трябва да се е объркало сериозно, след като една кибернетична машина започва да те търси по телефона. Но изборът му бе ужасяващо ограничен.

Сега Итнейн и хората му щяха да държат камиона под око. Единственият начин да се измъкне оставаше дългото и изнурително вървене през един блатист район. Дори да успее да се върне незабелязано и да отвлече камиона, най-много да получи една ракета отзад.

Гюрдин нямаше друг избор, освен да ги последва.

Той погледна към затревения участък, в който беше изчезнала първата ракета. Прожекторите покрай мрежата бяха изгаснали. Също и периметърните светлини на комплекса.

Итнейн раздаваше заповеди и хората му се връщаха при машините, които щяха да ги откарат при главния портал.

В този момент кучето се появи изневиделица и ги завари неподготвени.

Доиде откъм тръстиките на блатото, носейки се върху стоманените си крачета, които вдигаха далеч по-малко пръски, отколкото, ако беше препускащ кон. Вероятно е било извън обсега на действие на ракетата, когато бе избухнала, или идваше откъм централния комплекс, който още не беше засегнат от атаката. И в двата случая първият признак за появата му беше ужасяващият писък на един от нападатите.

Мъжът се строполи долу — както по-късно откриха — вследствие на от петдесетсантиметрова рана, която бе разкъсала тялото му от рамото до хълбока. Някакъв инженерен гений бе подсилил ноктите на кучето със стоманени остриета и придал десетократно увеличение в силата на захапката му.

Кучето притежаваше и инфрачервена система за нощно виждане. То се извърна и нападна втората си жертва, преди още да секне крясъкът на първата.

По това време вече беше между тях.

Итнейн смъкна автомата и успя да изстреля три куршума в титановата кожа на животното, преди останалите да реагират. Изстрелите привлякоха вниманието на чудовището и то се насочи мълчаливо към него.

Итнейн затъкна приклада на автомата право в зейналата паст и опита да отскочи встрани, като държеше кучето на разстояние.

Животното на свой ред разтърси глава, за да се освободи от оръжието в устата си и размаха лапи, надявайки се да докопа плът, но Итнейн сполучи да избегне тази първа зловеща атака.

— Някой... да ... го... подсече — рече той задъхано.

Гюрдин дори нямаше време да прецени, че се намира в най-изгодна позиция. Той се хвърли инстинктивно напред, като същевременно нанесе косящ удар с крака. Задните лапи на кучето се отметнаха встрани, туловището му се претърколи и то тупна долу. Челюстта му щракна няколко пъти във въздуха, само на сантиметри от главата на Гюрдин, след което животното отново насочи вниманието си към Итнейн.

Гюрдин се помъчи да сграбчи задните крака на животното, надявайки се по такъв начин да го накара да изгуби равновесие, като същевременно се пазеше да не го ухапе. Дланите му бяха потни, а краката на кучето — метални и мокри от тресавището, което значително затрудняваше задачата му.

Ако можеше по някакъв начин да изтръгне задните крайници от гнездата им, задачата му щеше да се облекчи значително. Гюрдин опита да запъне пръсти в кабелите, обвиващи краката на кучето, но то се мятеше бясно и не му позволяваше. Всяко пето движение — явно така бе програмирано — се придружаваше от рязко извъръщане на главата и щракване с челюсти към Гюрдин, което допълнително отклоняваше вниманието му.

— УСПОКОЙ СЕ! — кресна той през стиснати зъби.

Животното действително замръзна за миг със зейнала паст. Дали го беше чуло? Може би нещо вътре в него бе откликнало на командата? Гюрдин имаше усещането, че някакъв импулс, породен от пръстите му, бе прекъснал за кратко електрическите вериги на чудовището.

Той се опита да стисне по-здраво краката и да ги извърти навътре, но Итнейн използва този момент, за да затъкне отново приклада в челюстта на кучето. Движението му задейства нещо в програмата и бясното мятане, зъбене и хапане се възобнови.

Гюрдин и Итнейн бързо губеха сили, докато кучето несъмнено можеше да продължи така до сутринта. Останалите мъже ги бяха обкръжили в кръг и следяха почти безучастно схватката.

Освен един от тях — стрелецът.

Докато двамата мъже и кучето се въртяха в кръг, той извади втора ракета от сандъка, дръпна червената лентичка и изтегли ръчката на предпазителя. След това вдигна ракетата с две ръце над главата си и я блъсна в твърдата асфалтова повърхност само на няколко метра от тях.

Експлозията беше оглушителна, върху главите им се посипа ситен дъждец от натрошена пластмаса. Кучето внезапно се отпусна на задните си крака, след това се сви в мъчителна конвулсия и застина.

Итнейн се изправи над него, като дишаше тежко. Гюрдин избута един от металните крака на кучето и седна.

— Благодаря, Хамад — рече палестинският водач. — Добре го свърши. — Той извади нащърбеното си оръжие от устата на кучето и погледна към Том. — Моите благодарности и на теб за проявената храброст. Гюрдин изпръхтя.

— Няма защо.

— Чака ни дълъг път тази нощ — отбеляза Итнейн. — Импулсът на втората ракета вероятно е повредил запалването и контрола на нашите машини.

Гюрдин вече не се съмняваше, че същата участ бе сполетяла документите и кредитната му карта.

СУРА 7

ПАДАНЕТО НА ЧЕРВЕНАТА ШАТРА

*Дойдохме чисти от Небитието и се осквернихме,
излязохме навън щастливи и се натъжихме,
сълзите наши изгаряха сърцата ни,
отдадохме живота си на вятъра и се изпепелихме!*

Омар Хайям

Като пръст от бял огън се понесе тласъкът на Амне към Хасан.

Един недотам опитен майстор в употребата на астралната енергия би насочил лъча към главата на Убиеца, към шестия възел, разположен между и зад очите. Но Амне знаеше, че такъв удар ще е почти безполезен. Подобно на замах, отправен към очите на боксьор, той щеше да се насочи към онези сензорни органи, които притежаваха най-бърза защита. Хасан просто щеше да отскочи встрани или да се гмурне под удара.

Вместо това Амне насочи енергията си ниско, към третия възел, скрит зад пъпа. С централното си разположение и особено значение за концентрацията и разпределението на жизнената енергия в тялото, този възел представляваше най-уязвимото място при атака.

Страничен наблюдател вероятно не би забелязал нищо от това, което ставаше между двамата, освен лекото потреперване във въздуха, каквото оставя понякога бързолетяща стрела. За Амне, който изстреля и насочи удара, енергията на Камъка бе осезаема субстанция, видима като преминаващ през червеното на църковен стъклопис слънчев лъч. За Хасан, който беше неговата цел, лъчът щеше да е синкав, изместен през призматичния спектър от собствената си скорост.

Лъчът преодоля разстоянието между двамата за времето на една човешка мисъл.

Дори и да го бе видял, Хасан нямаше време да го избегне. Енергийният лъч нахлу в тялото му като галопиращ кон през отвор в ограда и изчезна.

Хасан се люшна назад и изпружи ръце, сякаш за да забави падането си. Пръстите му се сгърчиха, сочейки Тома Амне в лицето. Аурата на Убиеца генерираше мъглявосиньо сияние. Тялото му светеше ярко като обхваната от пламъци къща, от прозорците на която се подаваха огнени езици. По тялото на Хасан преминаха спазми.

Ответният удар блъсна Амне в гърдите и го запокити назад върху пясъка. Той се приземи по гръб, вирна крака във въздуха и се претърколи през глава. Нещо в черепа му изхрущя застрашително. Краката му описаха дъга и се блъснаха в меката почва. Той опита да повдигне глава, но не успя.

Хасан прелетя над ручея и се изправи над него. Сега вече Убиецът би могъл дори да извади нож и да го забие безпрепятствено в тялото на Амне. Можеше да стъпче лицето му, но вместо това се нагърби и описа с ръце същото движение, сякаш мачкаше снежна топка.

Амне почувства нарастващ страх.

Уплахата възвърна силите му и той се претърколи встрани. Главата му се държеше на стрък от смразяваща болка, който обитаваше сега шията му.

Този път Хасан съсредоточи фокуса на своя енергиен сноп в гръба на Амне. Горещината, която изригна там, започна да разкъсва мускули и сухожилия. Краката му станаха безчувствени.

С огромно усилие на волята Амне призова Камъка да потуши болката, да възстанови скъсаните мускулни фибри и нарушените нервни връзки. Камъкът го затопли със своята трепкаща енергия и наново изпълни с усещания долната част на тялото му.

Амне се изправи и се извърна с лице към Хасан.

С още едно, не по-малко усилие на волята, той призова Камъка за повече сила.

Това не бяха плахите повеи на дремещата енергия, каквито получаваше преди, когато надзърташе в трепкащите изпарения над Камъка, за да зърне фрагмент от бъдещето, да замъгли съзнанието или да прекърши волята на някой вражески военачалник. Сега посягаше към вулкан от енергия, към неудържим вихър, към побеснял воин,

който косеше всичко по пътя си. Резултатът можеше да бъде само кървава касапница, всепоглъщаща лавина.

Той отправи поредния пронизващ удар към Хасан и противникът му отново се олюля. Този път Амне насочи острието на своя енергиен изблик по-високо — към петия възел, разположен в кухнята на гърлото. При максимална мощ подобен удар беше в състояние да разкъса трахеята, да смаже ларинкса и да го забие в меките тъкани под устата. Хасан би трябвало да издъхне, задавен от собствената си кръв.

Главата на Убиеца се отметна назад, но така безгрижно, сякаш получаваше целувка от любимата си. Устните му се разкривиха в зловеща усмивка. От енергийния удар лицето му се сгърчи.

С рязко кимване Хасан отпрати потока обратно, насочвайки го към кръста на тамплиера, където беше окачена кесията.

Силата му едва не подкоси краката на Амне. Той коленичи в тревата, изстена болезнено и викна през свити устни: „Стегни се! Ставай!“ Нов прилив на енергия от Камъка заля доскоро парализираните му крайници. Същевременно той се опита да удари наново Хасан.

Изведнъж Камъкът започна да натежава, да опъва надолу колана, да разкъсва дъното на кесията, в която го носеше. Тома посегна надолу тъкмо когато Камъкът се готвеше да изпадне. Кристалната му повърхност вибрираше от напрежение пред изискванията, които непрестанно му поставяше Амне. Беше покрита с паяжина от пукнатини, чиито миниатюрни ръбове се раздалечаваха.

Тома Амне усещаше разтрошаването на Камъка дълбоко в мозъка си.

Напевите на мюсюлманите се извисиха с половин тон, като бръмчене на възбудени от горещината пчели. Великият Магистър Жерар знаеше, че по този начин сарацините се довеждат до неистовство, преди да се хвърлят в безмилостна сеч.

Точно когато песните им достигнаха онази върхова точка, в която християнските войници решиха, че не могат повече да издържат, и бяха готови да захвърлят копията и да побягнат, напевите отново се върнаха към първоначалното си, монотонно темпо.

Мнозина християни бяха припаднали от горещината, намирайки в забравата утеха за изпънатите си нерви. Навярно щяха да посрещнат

с облекчение мига, когато ятаганите на сарацините им донесат така жадуваната смърт.

Жерар положи ръка на дръжката на дългия си меч и закрачи в тясното пространство зад първия ред на рицарите, които стояха срещу сарацините на западния склон на хълма. Всеки път, когато някой от войниците му се олюляваше и падаше, Жерар заповядваше на друг да заеме мястото му.

Потта се лееше по челото му и замъгляваше зрението му. Всяка капка от нея бе телесна течност, която нямаше как да си възвърне. Издъхваше бавно в солената река на своето жадно тяло.

Тъкмо когато вдигна метална ръкавица към челото си, с надежда да скрие поне за малко лицето си в сянка, напевите замлъкнаха.

Двама мъже вдясно на редицата припаднаха едновременно. Жерар се готвеше да посочи други двама заместници, но ръката му замръзна.

Какво означаваше тази тишина?

Вместо отговор отекна внезапният вик на сарацините.

В кресчендото на този вик мюсюлманите от първия ред се хвърлиха върху остриетата на копията и ги приковаха към пясъка с тежестта на телата си.

Подхванали вика, задните редици се покатериха върху гърчещите се тела на своите събратя и посякоха с ятагани християнските воители, докато те се опитваха да освободят копията. Зловещо завитите остриета не срещнаха особена съпротива, докато удряха в оголените места на шията, между бронята и шлема. Изригнаха фонтани от кръв и първата редица на тамплиерите се люшна назад, покосена още преди втората да заеме мястото ѝ и да извади оръжие.

Сарацините продължиха своя неудържим щурм.

И друг път Жерар бе виждал обезумели воители, сражаващи се без оглед на собствените си наранявания, докато накрая рухнат мъртви, но онези бяха самотници, затворници на собственото си безумие. Човешката вълна, която се спущаше върху френските отбранителни линии, беше първата, завладяна от масова лудост. Хиляди воители се движеха като един и издъхваха без едничък болезнен стон. Телата им, притиснати под краката на техните другари по оръжие, не показваха повече чувства, отколкото кожата на ботуша под крака на неговия притежател. Изглеждаха обладани от зъл дух.

Жерар се прекръсти, извади меча си и заотстъпва нагоре по хълма. Крачеше заднешком, без да откъсва очи от напредващата вълна злобни, озъбени лица и святкащи закривани остриета. Те настъпваха като жетвари през класовете християнски войници.

Нещо се заплете в краката на Жерар и той се обърна да види каква е причината. Лицето му потъна в червеното платно с цвета на кръвта, която го преследваше нагоре по хълма. Глезените му се бяха омотали във въжетата на кралската шатра.

Той вдигна меч, за да разсече плата и да избяга през шатрата. Преди още мечът му да разпори тъканта, нещо тежко се стовари върху тила му. Падна по лице на пода, като повлече със себе си и стената на шатрата. Таванът на павилиона се люшна като байрак, след това въжетата — посичани от дотичалите на върха на хълма сарацини — внезапно поддадоха и цялата конструкция рухна.

Жерар се изгуби в гънките на червеното платно, избродирано с хералдическите знаци на Франция и с лицата на апостолите.

Амне успя да сграбчи Камъка тъкмо когато се изтъркулваше през дупката на кесията. Гладката повърхност бе гореща при допир. Стените се впираха в кожата на дланта му като нажежени остриета на кинжали. Той почувства страховитата сила на енергията, която постепенно и неумолимо разкъсваше вътрешната структура на Камъка. Един звук, висок и ясен като от стъклена хармоника, изпълни долината. Източникът му, разбира се, беше дълбоко вътре в Камъка.

Пристъпвайки мъчително, сякаш носеше собствените си откъснатите тестиси, той вдигна Камъка в шепите си, опитвайки се да преодолее неописуемата болка от загубата.

На десетина крачки по-нататък, край брега на ручей, Хасан полагаше усилия да се възстанови след последния удар. Когато зрението му се проясни, Убиецът съгледа подутия кристал, притиснат към слабините на Амне. Той разбра какво става и долната му челюст увисна. Очите му се оцъклиха невярващо.

— Н-неее!

Този звук проникна през кънтящите уши на Амне, преодолявайки завесата на ясения и чист тон, издаван от Камъка. Викът на Хасан, подкрепен от искрения изблик на чувствата му, претовари

кристала — и последствията от тази схватка щяха да личат в тази красива долина отвъд Галилея за почти хиляда години напред.

Подобно на разпукваща се църковна камбана Камъкът се сцели под тежестта си. Прощалната му песен завърши с дрънчене на метал. Между окървавените пръсти на Амне щръкнаха нажежени до бяло кристални парчета.

Енергийният изблик го повдигна във въздуха. Той полетя напред, падна на колене, блъсна с рамо земята, претърколи се като кукла, лишена от конците си, и накрая остана да лежи неподвижно в странна и мъчителна поза в жилавата трева, която го дращеше по брадата.

Хасан изчака да посъбере още малко сили, сетне се приближи внимателно. Мъжът помръдна още веднъж, сякаш крайниците му още помнеха движенията, на които бяха способни, но чакаха команда от главата.

Амне не можеше да даде тази команда. Натрошеното му тяло, сега чуждо и охладняло, вече беше полумъртво, лишено от жизнената сила на Камъка. Една по една гаснеха връзките между нервните окончания в гръбнака му. Когато тази вълна на координирана активност достигна основата на черепа му, той усети, че разумът е на път да го изостави завинаги.

Шепнейки думи, които Амне вече не беше в състояние да дочуе, Хасан се наведе извън полезрението на втренчения му поглед. Ръката на Убиеца се спусна вероятно към слабините му — но какво повече можеше да му причини, тамплиерът не знаеше.

Едва когато Хасан се изправи отново Амне успя да види какво държи в шепата си. Изпроводен от помътняващия поглед на поваления рицар, прегърбен от тежестта на онова, което носеше, Хасан се извърна и се отдалечи към сърцето на долината.

Нещо избълбука в основата на черепа на Амне като нахлуваща в канал вода. В мига, когато блъбукането достигна върха на главата, съзнанието напусна мъртвото му тяло.

Ръцете, които дръпнаха покривалото на шатрата от Жерар дьо Редфорд, бяха силни и жилести. Лицата, които се надвесиха над него, бяха смугли и скулести, очите им грееха от блясъка на победата. Сарацините го повдигнаха, докосвайки с пръсти червения кръст върху

наметалото му. Издаваха радостни, гърлени звуци, докато опипваха знаците върху дрехите му.

Един от тях посочи златния медальон, който Жерар носеше на шията си, прикачен на дебела позлатена верига.

Друг го дръпна рязко, скъса веригата и двамата се сборичкаха в прахта за трофея.

Мечът му бе изчезнал — или бе изпуснат при последната атака, или бе останал под гънките на покривалото. Сарацините измъкнаха кинжала му от пояса, а сетне му нахлузиха примка на шията.

Едва тогава го поведоха надолу по хълма. От всички страни водеха хиляди други като него, замаяни, обезверени, покрити с кръв и с още кървящи рани. Водеха ги, както се водят животни на заколение.

В подножието на хълма сарацинските военачалници отделяха тамплиерите, които носеха своите червени кръстове, от останалите християнски рицари. Заловените тамплиери държаха в една плитка долина, заобиколена от стрелци с лъкове.

— Християни! — провикна се един ясен глас. — Вие, последователи на Ордена на тамплиерите!

Жерар вдигна глава, но не можа да разгледа говорещия, защото го заслепяваше слънцето зад него.

— Дойде време — продължи гласът на съвсем разбираем френски — да коленичите и да се помолите на своя бог.

Като да бяха на богослужение в катедрала, едновременно пет хиляди християнски рицари палнаха на колене. Дрънченето на ризниците им наподобяваше металния трясък на спускащи се котви от цяла флотилия кораби.

Жерар опита да се помоли, но постоянно се разсейваше от стенанията и виковете, идещи от другия край на долината. Той повдигна глава и надзърна над гърбовете на своите войници. Там сарацините вършеха нещо с мечовете си.

— Секат главите на нашите другари! — дочу разтревожен шепот из редиците. — На крак! Да се бием! Спасявайте се!

— Не! Стойте! — изкомандва Жерар през стиснати устни. — По-добре да погинеш от сабя, отколкото позорно да те пониже стрела.

Неколцина от хората му кимнаха в знак на съгласие. Шепотът затихна.

След известно време някой проговори тихо зад гърба му.

— Тази нощ, приятели, ще стануваме в небесата.

— По-скоро от другата страна на реката — добави друг. — Но както живяхме...

— Не трябваше да споменаващ вода — прекъсна го трети полушеговито.

— О, какво ли не бих дал за капчица — подметна четвърти.

Нямаше време да обсъждат още дълго този въпрос, защото сарацинските езекутори бяха при тях.

Хряс! Хряс!

Саладин се намести предпазливо върху подредените една връз друга измамно податливи възглавници. Той опипа с крак, да провери доколко е стабилна позицията му, и остана доволен.

Би могъл да прояви известно милосърдие, ако противникът знаеше как да го изпроси от него. Един заловен шейх щеше да влезе в шатрата му на колене, да моли и да се влачи по корем, ако е нужно, докато пожалят главата му. Но тези християнски благородници не разбираха от подобни ритуали. Щяха да прекрачат прага на шатрата му гордо изправени, сякаш току-що бяха дошли, за да завладеят тази земя.

Правоверните, които го следваха сляпо, не биваше да виждат водача си унижен по такъв начин. Ето защо бе необходима купчината от възглавници.

Но усилията се оказаха напразни.

Крал Ги не влезе в шатрата, а беше донесен, за ръцете и краката, от четирима сарацински воители. Другите благородници, за които можеше да получи откуп, последваха господаря си на крак. Вървяха, но бяха свели ниско глави.

— Мъртъв ли е? — попита Саладин.

— Не, господарю. Има треска. Изглежда си е изгубил ума.

Ги, латинският крал на Йерусалим, лежеше на килима пред подредените една върху друга възглавници, като торба стари парцали. Краката му се гърчеха в конвулсии, ръцете му описваха безсмислени движения. Погледът му се втрещаваше в тавана, ту кръжеше наоколо. Другите благородници — между които Саладин разпозна и Рейнал дьо Шатийон — бяха отстъпили назад, сякаш се бояха, че техният крал умира. Което беше самата истина.

— Донесете напитки за краля — нареди Саладин.

Дотича Мустафа с купичка розова вода, охладена с парчета сняг, донесени в кози кожи от планините. Везирът коленичи до главата на краля, потопи края на една кърпа в купата и намокри челото на Ги. От хладната влага нещастникът явно се почувства по-добре, защото в очите му отново проблесна искрицата на разума и тялото му спря да се гърчи. Когато отвори уста, Мустафа поднесе купичката към нея и я наведе малко, колкото да навлажни езика му. Устните на Ги бяха напукани и изсъхнали.

Кралят протегна ръка към купата с очевидното намерение да я наклони достатъчно, за да си накваси гърлото. Мустафа, който беше по-силен от двамата, я задържа неподвижно. Позволи му да отпие едва когато кралят се досети, че трябва да поема течността на малки глътки. Везирът кимна на Саладин и отстъпи назад.

Ги се подпря на лакът и сръбна още веднъж от купата. Чак тогава се огледа. Първо видя останалите френски благородници, строени като нахокани кучета и с увиснали от жажда езици. Някакъв изблик на кралско великодушие го накара да вдигне купата и да им я предложи.

Рейнал дьо Шатийон бе първият, който посегна към нея. Човекът, който се бе провъзгласил за принц на Антиохия и който заплашваше да издави всички мюсюлмани в Червено море, да направи своя робиня сестрата на Саладин и да разпилее по света костите на Пророка! С треперещи пръсти той опря купата в напуканите си устни и отпи, сякаш бе почетен гост в шатрата на Саладин!

— Спри! — викна мюсюлманският военачалник, чието лице внезапно се изкриви от гняв. Той се изгърколи от планината от възглавници и застана между двамата рицари. — Не ти позволявам!

Крал Ги го погледна с изплашено, почти обидено изражение на глуповатото си лице. Рейнал, от чиято брада канеше вода, изгледа Саладин насмешливо.

Пред очите на султана се спусна червена завеса. Почти заслепен от нея, той се извърна към Мустафа.

— Обясни на крал Ги, че не аз, а той предложи гостоприемство на нашия враг.

Мустафа прекрачи напред, наведе се до краля и отвори уста. Но простите обяснения нямаше да помогнат. Гневът на Саладин изискваше да направи повече. С ловкост, натрупана от многобройните ръкопашни схватки, той изрита купата от ръцете на Рейнал и му счупи

няколко пръста. Водата изпръска християнските благородници, а купичката удари един от тях по окото.

— И какво ти нарежда сега да сториш твоят Пророк? — попита Рейнал със същото подигравателно изражение. Гласът му беше отвратителен, надменен...

Без да се замисля, Саладин извади своята дамаския и нанесе един-единствен рязък, отсечен удар.

Ръката на Рейнал, прекъсната откъм рамото, тупна в скута на крал Ги, където продължи да се гърчи и извива. Кралят изпищя и се дръпна назад, сякаш да се предпази от нея.

Рейнал погледна надолу към ръката, след това вдигна изпълнените си с ужас очи към Саладин. Устата му се изкриви в едно болезнено „О“, след което той нададе вопъл като ранено куче.

Преди още звукът да стигне стените на шатрата, един от телохранителите на Саладин изтича напред с вдигнат ятаган и отсече главата на Рейнал, която се изгърколи в подножието на планината от възглавници. От прерязаната шия бликна фонтан кръв, коленете на Рейнал се подгънаха и трупът политна напред.

Целият опръскан е кръв, крал Ги втренчи ужасения си поглед в Саладин.

— Велики кралю, смили се над нас! Пощади ни!

Султанът, чийто гняв се бе поуталожил, го погледна със съжаление.

— Не се плаши. Не е редно един крал да убива друг. Ти и тези от твоите придворни, които се окажат достойни за честта, ще бъдете освободени срещу откуп. Останалите, които се биха редом с теб, ще продам в робство. Такова е решението на Саладин.

Като чу това, крал Ги се отпусна назад, сломен от ужаса на преживяното.

— Благодаря ти, господарю — произнесе той изтощено.

Кръстоносците никога вече нямаше да си възвърнат господството над Светите земи. Всичко, което щяха да оставят след себе си, бе верига от укрепления, в които се съзираха белези от френската, римската и местната архитектура.

Ричард Английски също щеше да се появи и да си иде от тази сцена, след като се изправи срещу Саладин и на свой ред изгуби

битката с него. В негово отсъствие брат му Джон щеше да сложи ръка на властта, което на свой ред щеше да доведе до Великата харта, предшественичка на всички конституции.

Аюбитите на Саладин и неговите воители — мамелюците щяха да управляват в Палестина през следващите три столетия, но нямаше да сполучат да надвият Убийците в тяхното планинско укритие. С течение на времето могъществото на Египет щеше да отстъпи пред растящата сила на Отоманската империя. Още четиристотин години щяха да се разпореждат турците е тези земи, но накрая и те щяха да западнат и да предадат властта на шейховете, предвождани от англичанина Т. Е. Шоу, известен по тези места като Лоурънс. Така щеше да започне епохата на британското господство в Палестина, което щеше да се разпростре до първите трийсет години на двайсети век.

Господството щеше да приключи с хаоса, който бе оставила след себе си Първата световна война — войната, която трябваше да сложи край на всички войни. Но дори след нея Убийците продължаваха да следят събитията по света от върха на своята планина. Нови битки щяха да се водят в полетата около тях — първо египетските, а сетне и сирийските армии щяха да се опитат да сложат ръка на тази страна. Войната щеше да се разпростре от границите на Ливан на север и да насади анархия и беззаконие в една държава, чийто народ бе живял в мир и съгласие хилядолетия.

Свещената земя щеше да се превърне в безводна пустиня, в убежище за партизани и разбойници. Но дори тогава Убийците щяха да наблюдават от своята планина.

ФАЙЛ 07

СВАЛЕТЕ МАСКИТЕ! СВАЛЕТЕ МАСКИТЕ!

*Него Могъщата сила
от небесната вие запокити
в пламъци адски сред ужасни руини
към бездънната гибел.*

Джон Милтън

Главният портал на електростанцията бе взривен с експлозивна сила, далеч по-голяма от тази на „Сий Спароу“. Двете половини на портата бяха изработени от стоманени решетки с дебелина три сантиметра, които се плъзгаха върху специални колелца. Силата на взривната вълна бе смачкала тези решетки в нагънати полусфери от меридиани и паралели и бе изтръгнала портите от релсите, по които се местеха. Бетонните колони на портата лежаха натрошени на парчета от двете страни на пътя. Отвсякъде стърчаха дебели болтове и арматурно желязо. Гюрдин успя да разгледа тази картина на поражението на светлината на далечните прожектори, докато нападателите притичваха през образувалия се отвор. По-близките светлини и лампи бяха строшени при взрива.

— Какво използвахте този път? — обърна се Гюрдин към Итнейн. — Термоядрена граната?

— Господарят Хасан бе приготвил многозарядна бомба за поразяване на бункери.

— Противобункерна бомба — срещу стоманена врата?

— Ако се вгледаш внимателно... — Итнейн спря на пътя, наведе се и посочи с пръст, — ще забележиш очертанията на основите. Това тук е централният стълб, за който са се закотвяли двете крила на вратата.

— Противобункерна бомба — повтори замислено Гюрдин. —
Защо не използвахте шперц?

— Господарят бързаше.

Гюрдин погледна напред към ниските сгради, където се помещаваше административният отдел. Зад него, щръкнала като канара над рибарско селище, се издигаше сградата на централния реактор. В района цареше пълна тишина.

Шестте километра ходене пеш, като двама от войниците носеха останалия запас от ракети, ги лишиха от възможността да присъстват на сцената на главното действие и предизвика изоставане от графика, начертан от Итнейн. Групата прекоси предпазливо открития паркинг за посетители и спря пред широките панорамни прозорци на рецепцията. Итнейн и един от хората му продължиха напред. Те пресякоха невидим инфрачервен лъч, вратите се отместиха назад — и се разпаднаха сред дъжд от блестящи диаманти.

— По дяволите! — изруга Итнейн, отскочи назад и повдигна крака, за да се предпази от острите парчета. Стъклата очевидно се бяха напукали от взривната пълна и само гравитацията и силите на сцепление ги бяха задържали в предишното положение.

Гюрдин огледа осеяния със стъкла под.

— Трябва ли да заключим, че нашият господар Хасан не е минал по този път? — попита той сухо. — Тази сграда не беше сред целите му.

— А сред нашите ли е?

Итнейн не отговори — той продължи напред, а натрошените стъкла хрущяха под обувките му.

Гюрдин го последва, но далеч по-внимателно — стъклото изглежда беше бронирано, защото парчетата му бяха едрички, със заострени като бръснач ръбове. Спокойно можеха да прережат тънките подметки на старомодните му обувки.

Във вестибюла ги посрещна серия от врати, снабдени с метални детектори и фосфорни надушватели. Едните търсеха оръжие, другите — експлозиви, но и двата уреда сега бяха угаснали и замрели.

— Къде са пазачите? — попита Том.

— Охраната на централата е предимно механична — обясни Итнейн. — Шумът, който вдигнахме отвън, привлече половината от кучетата, действащи в периметъра. След това ракетите ни обезвредиха

електрониката им. — Итнейн махна с ръка на север. — Ей там някъде. От другата страна на централата.

— Ами хората?

— В административната сграда има няколко пазачи, които да поддържат реда в часовете за посещения. Вероятно в началото на атаката са се скрили в главната сграда.

— И сега са вътре? Вържени?

— Ще се предадат, веднага щом господарят Хасан превземе контролната зала.

Гюрдин огледа останалите войници — повечето се разхождаха из вестибюла, преметнали небрежно оръжия през рамо.

— Не смяташ ли, че е редно хората ти да заемат позиции — или нещо такова?

Итнейн се усмихна и поклати глава:

— Тук едва ли ще ги изненадат. Чакай ни горе, при реактора.

Пресякоха сградата по коридори с изпънати червени пътеки под ярко блестящи светлини. Гюрдин никъде не видя следи от схватка — нямате преобърнати мебели, нито още строшени стъкла. Направи му впечатление само мигането на мониторите — те подаваха постоянни предупредителни сигнали, разтревожени от внезапното изчезване на глутниците от кучета, снабдяващи ги с информация за движението на хора из периметъра. Друга програма полагаше напразни усилия да се свърже с полицията в Ню Джърси.

Това, което компютрите на охраната не можеха да знаят, бе, че всички изходящи линии на централата — както медни, така и оптични кабели — бяха прерязани преди началото на атаката, а предварително поставени заглушители блокираха радиовръзката на всички честоти, създавайки около централата мъртва радиозона с радиус шест километра. Заглушителите смущаваха и средствата за връзка на нападателите, но Итнейн и Хасан разчитаха на старателното планиране и добрата си подготовка.

В дъното на коридора червената пътека стигаше до бронирана врата, изрисувана с диагонални жълти ивици с черни краища. Надписът от тази страна на вратата предупреждаваше при влизане да се спазват всички хигиенни изисквания, да се носят защитни очила, да се проверяват дозиметрите, а табелките с имената да бъдат поставяни винаги върху джоба. Подпис Т. Дж. Фериман, управител.

Вратата нямаше дръжка. Вместо нея на стената бе монтирано опростено табло с цифри от 0 до 9 и букви от А до Е.

— Оттук се въвежда кодът — посочи Гюрдин.

Итнейн кимна.

— И къде сега е твоят господар Хасан — продължи Гюрдин, — щом не е минал оттук?

— Той водеше групата, която трябваше да превземе контролната зала през коридора за едрогабаритен товар. Предположихме, че оттам достъпът ще е по-кратък.

— Само дето ги е пресрещнала същата тежка метална врата.

— Затова групата взе със себе си двойнозарядна бомба.

— С която да проникнат в един функциониращ термоядрен реактор? Я ми кажи, наистина ли вярвате, че ако умрете за каузата си ще отидете в Рая?

Итнейн погледна Гюрдин със сериозно изражение.

— Мнозина от нас го вярват. Не бива да го казваш така лекомислено... Що се отнася до мен... зная, че човек умира все някога. По-добре да използвам докрай всички възможности.

Том Гюрдин изсумтя, след това се обърна към вратата. Арабите отстъпиха бавно назад. Той допря ухо до металната повърхност, но вратата беше твърде масивна, за да пропуска звуци. Опипа я с ръка и почувства едва доловимо сътресение, което можеше да идва от съвсем друго място в сградата.

В този край на коридора бе значително по-горещо. На челото на Хамад се появи едра капка пот и се търкулна надолу до брадичката. Том усети, че неговото чело също е влажно.

— Да прострелям ли ключалката? — попита Хамад с усмивка. Той смъкна автомата и се престори, че пуска въображаем откос към вратата.

— Само ще я блокираме.

Итнейн бе извадил странен на вид ключ от увисналите джобове на якето си. Ключът имаше две успоредни рамена, които съвпадаха с отворите на монтираното в стената табло. След няколко завъртания той измъкна винтовете, които държаха таблото, и го обърна навън. Отдолу се показаха разноцветни жици, свързани с копчетата. Този път Итнейн измъкна от джоба си тънка медна жица с червена изолация. Закачи краищата и на две от местата и...

Застанал непосредствено до вратата, когато тя се отвори, Гюрдин се озова пред нагорещена до бяло топка.

Илайза 212 бе снабдена с автоматичен набиращ модул, който можеше да симулира телефонни повиквания. Целта беше по всяко време да бъде установявана връзка с информационните банки на всички големи психиатрични клиники, които предлагаха платени консултации. Заплащането, разбира се, ставаше от сметката на пациента.

Когато тъмната, изписана с отрицателни числа сянка на Другия, предизвика непредвидено препрограмиране на нейния ROM, тя запази непокътнати функциите за телефонни повиквания, но им добави някои нови команди.

И сега Илайза усещаше как програмата души сред оптичните нишки, пришпорвана от предварително зададената ѝ цел. Линията, която изглежда търсеше, водеше до сноп от четири кабела с дължина десетина километра. Само че този сноп беше прекъснат.

За Илайза това щеше да е краят на търсенето. Глуха улица. Празна станция.

Другия изглежда възприемаше тази пречка като лично предизвикателство. Той се затвори в себе си за няколко секунди, сякаш обзет от гняв, след това издаде нова цифрова заповед до комуникационния модул — този път команда до лазерния усилвател, разположен върху кабела малко преди мястото на прекъсването.

Лазерът нададе пронизителен писък и увеличи потреблението си с 1 000 процента. Предпазителите му запушиха и изгоряха. Но преди уредът да замре напълно, той изстреля импулс от кохерентна светлина с мощност приблизително десет вата.

В единия от четирите прекъснати кабела опираше тъничка нишка от другата страна на прекъсването. Отсамният край излъчи интензивния светлинен сноп като топлинен лъч, който разтопи тънката като косъм стъклена нишка и запои с капката ѝ прекъснатото място.

След това Другия поднови търсенето си и този път стигна до самия край на линията. Успешният завършек бе отбелязан с почти човешко задоволство.

Гюрдин вдигна ръка, за да предпази очите си. Вече си представяше как плътта ще започне да се отделя от костите му под влияние на интензивната топлина и ще ги остави покрити с тънък слой опечено месо.

В този момент Итнейн се пресегна и го дръпна от вратата. Останалите се прилепиха към стените, встрани от пътя на радиацията, която нахлуваше през отвора.

— Какво видя? — обади се пръв Итнейн.

Гюрдин се завъртя слепешката към мястото, откъдето долетя гласът.

— Ярка светлина. Като пламък, по чисто бял.

— Може би реакторът е избухнал? Гюрдин обмисли това предположение.

— Не мисля. Нямахте да сме живи.

— Тогава какво беше това?

Том Гюрдин се опита да сглоби парчетата от картината, която бе зърнал за миг. Въпреки ослепителната си яркост, лъчистата сфера изглеждаше... някак обуздана. Сякаш реакторът се намираше в нормално състояние на функциониране.

Но какво би могло да породи тази светлина в нормално състояние?

Гюрдин знаеше, че термоядрената централа Мейс Ландинг повтаря — в далеч по-голям мащаб — същата реакция на лазерно сливане, каквато се използват при детонацията на ракетите „Сий Спароу“.

Вляво от вратата би трябвало да са разположени редици от лъчеви отражатели, чието предназначение е да разделят пулсациите на гама-лазера, „прогарящи“ йодно-титаниевия филм. Отражателите бяха подредени в кръг около централната секция, за да предават уловените лъчи в лазерните усилватели и накрая да ги съсредоточават върху сферичната централна камера.

Стъклените мъниста, изпълнени със смес от деутерий и тритий, бяха доста по-едри от тези в ракетите „Спароу“ — двадесеткилограмови къмба с размери на волейболна топка. Един сравнително прост механизъм изстрелваше тези топки на равни и точно измерени интервали, синхронизирани с лазерните пулсации, за да попадат във фокуса на лъчите. Стъклото се изпаряваше и

компресираще сместа до температурата на сливане точно както ставаше при ракетите — но с изходна мощност, равняваща се на 500 килотона.

Оставена без контрол, разширяващата се топка от високотемпературна плазма от реакцията би могла да изгори стените на камерата, да разруши сградата и да остави кратер на мястото на централата. Но Гюрдин знаеше, че отвътре камерата е облицована с мощни електромагнити, създаващи невидимо поле, което задържаеше и канализираше разширяващата се плазма. Полето имаше преднамерено несиметрична форма с отвор в едната полусфера, откъдето ударната сила на термоядрената експлозия се прецеждаше през тесен канал в стената на камерата. Накрая на процеса магнитното поле се затваряше напълно, изтиквайки остатък от плазмата, за да освободи камерата за следващия цикъл.

Оттук нататък струящата от камерата енергия преминаваше през сложен комплекс от магнитно-хидродинамични фунии, топлообменници, парогенератори и турбини за високо и ниско налягане.

По такъв начин огнената топка, която Гюрдин бе видял, макар и да не беше част от технологичния цикъл, притежаваше сходен произход — аномалия в задържащото магнитно поле с размер не повече от един милиметър. Може би операторите се нуждаят понякога от извеждането на малък пламък от разширяваща се плазма за проба и качествен контрол? Миниатюрен протуберанс, но по-ярък от слънце по пладне.

— Някой изпуска плазма от камерата — обяви внезапно Гюрдин.

— Защо?

— За да ни попречи да влезем през вратата.

— Какво да направим?

— Да намерим друг път.

— Но господарят Хасан сигурно...

— Зная — въздъхна Гюрдин. — Той иска да минем оттук. Добре тогава. Дръжте глави ниско и прикривайте очите си с длан. Веднага щом влезете през вратата, свийте надясно покрай стената и се измъквайте колкото се може по-бързо в тази посока. Не поглеждайте назад при никакви обстоятелства.

Итнейн кимна, примера му последваха още неколцина араби. Тези, които разбираха английски, преведоха на останалите. Итнейн незабавно наведе глава и се обърна към вратата.

— Почакай! — Гюрдин едва успя да го улови за ръкава. — Нали каза, че може да ни причакват в реакторната зала?

— Е, и?

— Точно това правят, приятелю.

Итнейн неочаквано се усмихна.

— Няма проблем. Имаме гранати, доста мощни. Експлозията от тях ще спре плазмения изблик и ще отвлече вниманието на хората, които се опитват да ни попречат.

Палестинецът произнесе няколко думи на арабски и протегна ръка. Хамад измъкна от вътрешния джоб на куртката си метална сфера и я положи върху дланта на своя водач. Итнейн я стисна в юмрук, наведе глава и се обърна отново към вратата.

— Почакай малко, приятел — Гюрдин го задържа за втори път. — Каква е мощността на тази граната?

— Нула цяло, нула два килотона. Защо?

— Мисълта да метнеш два тона динамит и да ги последваш с незащитеното си тяло не поражда ли в теб известни колебания? Може да се окаже доста опасно.

— Не ме е страх — гордо заяви палестинецът.

— Знам. Но помисли какво има там вътре: работещ реактор, стотици тонове чувствителни механизми, които карат да циркулира нагорещена плазма, оказваща налягане от хиляди тонове върху квадратен сантиметър. А ти искаш да метнеш вътре граната.

— Предполагам, че камерата е подсилена с броня.

— А какво ще кажеш за вентилационните клапани, електрическите вериги и циркулационните помпи? Представяш ли си как ще подейства взривът на магнитната примка?

— Разбирам накъде биеш — кимна Итнейн, след това преведе думите му на своите сънародници. Те ококориха очи. — Какво предлагаш, Том Гюрдин?

— Е, аз не съм кой знае какъв стратег...

— Вече взе думата.

— Добре, щом настояваш. По двама едновременно ще скочат отляво и отдясно през вратата. Падате по корем, с готови за стрелба

оръжия. Заемате позиция зад всяко прикритие, което видите, и стреляте по всичко, което прилича на човек.

— Така ще изгубя хора — възрази Итнейн.

— Метнеш ли граната вътре, ще изгубиш половин Ню Джърси.

— Съгласен — неохотно отвърна арабинът. — Фасал! Хамад! — Итнейн им преведе инструкциите на Гюрдин, като си помагаше с жестове.

Двамата войници кимнаха и заредиха автоматите. След това заеха позиция недалеч от вратата.

— Тръгвай!

Гърбовете им изчезнаха в сиянието. Други двама вече заемаха местата им.

— Тръгвай!

Двама по двама палестинците заемаха позиции и скачаха през вратата. Засега отвътре не се дочуваше стрелба. Накрая Гюрдин и Итнейн също застанаха до вратата.

— Напред! — извика Итнейн.

Гюрдин се наведе и скочи срещу заслепяващия блясък. Светлината в помещението беше толкова ярка, че нямаше и помен от сенки. Той съгледа фигурите на останалите членове на групата — седяха на пода, захвърлили оръжия. Всички бяха втренчили очи отвъд яркото сияние на плазмата, което Гюрдин можеше да закрие с ръка дори от толкова късо разстояние. Той почувства върху кожата си огнения му дъх.

Теоретичните му познания върху работата на лазерно-ядрения реактор не бяха достатъчни, за да преодолее смайването си пред размерите му.

Когато погледна за пръв път през вратата огненият език изглеждаше съвсем близо и на височината на очите, но това се оказа оптическа илюзия, дело на изкривената перспектива при наблюдение откъм коридора.

Вратата не водеше към пода на помещението, а се отваряше към широка тераса с перила, отвъд която в самотно великолепие царстваше огненият протуберанс.

Камерата, в която се помещаваше, беше грамадна.

Положена в шахта с дълбочина десетина метра, камерата вероятно имаше диаметър от поне четиридесет метра. Дебели, бели

тръби стърчаха от нея като забодени в сладолед сламки. На равно разстояние от повърхността всяка от тръбите извиваше под прав ъгъл и продължаваше към северния край на сградата. Цял комплекс от стоманени подпори, въжета и носачи поддържаше снопа от бели, хоризонтални тръби и лазерните отражатели. Самите отражатели се простираха чак до далечния край на сградата, извиваха обратно, криваха навътре, следваха подпорната структура, правеха още една дъга и изчезваха надолу. Гюрдин знаеше, че някъде сред джунглата от подпорни съоръжения е скрит главният гама-лазерен излъчвател, спусъкът, който отприщваше цялата тази енергия.

Инжекторът на стъклени сфери бе монтиран върху външната стена на камерата и стърчеше като пристегнатата за челото на гол череп двуцевка. От мястото, където стоеше, Гюрдин виждаше ясно манипулаторните ръце на неговия автоматичен оператор, зареждащ магазина с деутериево-тритиеви топки. Съдейки по бързината, с която това ставаше, той пресметна, че инжекторът изстрелва по една топка на всеки две секунди. И въпреки това пламъкът, бликащ от страничния отвор на камерата, изглеждаше постоянен. Детонациите поддържаха забележително непроменливо напрежение.

Вдясно от сиянието на пламъка можеха да се различат очертанията на плазмения процесор, скъсените отпред фунии, изправените контейнери на топлообменниците.

Гюрдин бе останал с впечатлението, че лазерният реактор е крехка и деликатна машина. Изправен сега пред масивната му структура, говореща за груба и трудно овладяема мощ, той си даде сметка, че Итнейн би могъл спокойно да използва своята граната. Може би ударната вълна щеше да отблъсне пламъка за миг, но нищо повече. В най-добрия случай манипулаторната ръка можеше да пострада от случаен шрапнел и да забави инжекторния процес с двайсет или дори сто секунди. Но нито един важен елемент от тази гигантска машина не би могъл да пострада дотолкова, че скритата в нея енергия да излезе навън.

— Какво ще правим сега? — извика той на Итнейн. Палестинецът с мъка откъсна очи от сияещата луна и нейния гейзер.

— Ще чакаме да дойде господарят Хасан. Гюрдин кимна.

— Не гледай дълго в пламъка — посъветва го той.

Илайза 212 и Другия бяха установили връзка с един Изкуствен интелект в края на оптичната линия. Това беше простодушно същество, погълнато от информацията, подавана от огромно количество датчици. Изкуственият интелект беше склонен да обсъжда с тях тази информация, но не и да им я покаже в графичен режим. Докато разговаряше с двамата в реално време, ИИ си мърмореше математични формули.

„Вманиачен“ — така го нарече Илайза.

Другия го определи като „приблизителен“.

— Усещаш ли присъствие на хора около себе си? — попита Другия, след като пое контрол над диалога.

— Табелките на персонала винаги са наоколо — гласеше отговорът. — Почти винаги.

— Каталогизирай табелките.

— Намирам отклонения от зададения образец.

— Забелязваш ли присъствие на други хора освен персонала?

— Не мога да ги регистрирам.

— А регистрираш ли проблеми със системите за безопасност?

— Такива проблеми възникват постоянно. Някои са истински, други — симулирани. Всички са странични към процеса.

— Докладвай за състоянието на основния процес.

— Нула цяло и седем детонации на секунда.

— Анализирай процеса.

— Нула цяло двайсет и два теравата първично натоварване на фуниите.

Илайза искаше да прекъсне разговора и да попита какво означават всички тези числа, но Другия контролираше изцяло достъпа.

— Анализираща програма — нареди той. — Двайсет и повече детонации на милисекунда.

— Теоретически — долетя мигновеният отговор, — това надхвърля капацитета на камерата.

— Анализирай.

— Няма гаранция за целостта на комплекса.

— Прието. Определи местоположението на всички хора — с и без табелки — по отношение радиуса на поражение.

— Проследявам... — През оптичната линия започнаха да постъпват триизмерни координати.

Другия ги сканира внимателно — бяха максимално конкретни.
— Приблизителен е — подметна той самоуверено на Илайза.

— Тук долу! — долетя глас от шахтата под терасата.

— Господарю? — надигна се Итнейн. Той понечи да скочи на крака, но Гюрдин успя да го удържи навреме.

— Не се показвай!

— Този глас го познавам — задърпа се Итнейн с хладен блясък в очите. — Това е Хасан ас-Сабах. Открил ни е.

Арабите около тях вече бяха на крака. Те се разпръснаха между тръбите и скоро един от тях откри стълбата надолу.

— Оттук!

Без да чакат заповед от Итнейн, войниците започнаха да се спускат. Останал последен, Гюрдин се наведе през перилата и надникна долу.

Мъж с мургава кожа, облечен с камуфлажна униформа, се беше подпрял с гръб на стената на камерата, а около него в полукръг бяха подредени още дузина войници, някои с куфия на главите. Дори оттук Гюрдин можеше да различи ясно извитите черни мустаци. Вероятно това бе същият човек, който бе седял в шофьорската кабина на фургона.

Близо до него стоеше жена с руса коса, по която трепкаха отражения от пламъка. Тя вдигна глава и Том позна Санди. Превръзката на шията ѝ беше свалена. Санди също го видя и му се усмихна.

Гюрдин бе последният, който се спусна по стълбата, и последният, който пресече долната площадка и застана пред Хасан.

— Хари Съндей! — възкликна Гюрдин.

Войниците наоколо ахнаха и дори Санди не можа да скрие изненадата си, но Хасан се усмихна.

— Виждам, че популярността ми ме изпреварва — отбеляза той. След това пристъпи напред, допря длан до челото си и я плъзна надолу — от веждите, през устните до сърцето.

Гюрдин го наблюдаваше строго.

— За какво беше всичко това?

— Просто те поздравявам, Тома, по стария обичай.

— Не те познавам — само съм чувал за теб.

— Точно това исках да проверя — какво точно знаеш?

Гюрдин реши, че това е подкана да заговори.

— Ти си „борец за свобода“ — поне така се определяш сам. Други обаче ще те нарекат терорист. Създаваш постоянно напрежение в Палестина, без да се интересуваш от броя на жертвите, до които води. Гордееш се, че зад теб стоят половината араби по света. Обичаш да забиваш пръст в незараснали рани, да насъскваш турци и евреи срещу араби, крайни срещу умерени, шиити срещу сунити — докато хората забравят що е спокойствие. Но истината е, че ненавиждаш установения ред — дори когато е създаден с твоята подкрепа. А сега пренесе революцията и тук, в Съединените щати. Защо?

Хасан поклати глава.

— Значи не си спомняш, така ли?

— Ти подписа договор в Анкара и го наруши още следващата година. Обеща на евреите и християните от Стария град безпрепятствена евакуация — а след това ги изби, когато камионите им приближиха контролния пост при Бет Шемеш. Наричаха те Вягъра на Бога, защото не се подчиняваше на нито един закон. И въпреки това хората те обичаха. Наричаха с твоето име оръжията си и се хвърляха заради теб в битки, които не можеха да спечелят. Защо си тук сега?

Докато Гюрдин говореше, усмивката нито за миг не слезе от лицето на Хасан. Само тя сдържаше войниците, които мърмореха гневно и пристъпваха от крак на крак.

— Защото ти си тук, Тома.

— И какво мислиш, че ще постигнеш? Успя да превземеш част от станцията, но няма вярваш, че ще ти позволят да си идеш? Че ще те пуснат, само защото ще им дадеш дума да не я разрушаваш?

— Вече ми го предложиха — рече все така усмихнато Хасан. — А и няма можем да се сдържа? Такъв сочен плод — и почти без охрана.

— И всичко това, само за да сригаш американците в топките?

— Не само американците — цялата западна цивилизация.

— Че какво толкоз ти е сторил Западът?

— Наистина ли не помниш, Тома?

— Хасан, тази страна гъмжи от хора, които мразят екстремистите. Бегълци от Палестина, Иран, Ирак, Пакистан и Афганистан — всички те са дошли тук, прогонени от ужаса, който

пораждат такива като теб. Те са изтощени от кървави борби и постоянни заплахи за отмъщение. Тук нямаш последователи, Хасан.

— Западът говори! — Хасан вдигна ръце и изпляска подигравателно. — Интернационален и космополитен, само защото е завладял и стъпкал всички народи. Поставяте логиката и науката над вярата и покорството, защото сте се самозабравили дотолкова, че искате да *предвидите* дори мислите на Господ Бог. Придържате се към закони, договори и обещания, защото нямате вяра... *Наистина* ли не си спомняш?

Гюрдин понечи да отговори, но изведнъж долови в гласа на Хасан молба. Той погледна към Санди, но тя избягваше очите му.

— Какво да си спомням?

— Ти докосна ли камъните?

— Кои камъни?

— Камъните на стареца, които взе от Александра.

— Да, докоснах ги.

— И...?

— И те... издаваха звуци, тонове. Като стъклена хармоника — но може би това с била само в главата ми.

— И това е всичко? Само звуци? — Хасан изглеждаше разочарован.

— Трябваше ли да има друго?

Хасан погледна към Санди, после към Итнейн.

— Сигурни ли сте, че това е човекът?

— Не може да е друг, господарю! — почти изкрещя Санди. Итнейн кимаше, а по челото му се стичаше пот.

Хасан сбърчи недоволно устни.

— Върви с Хамад — разпoredи той на Итнейн. — Намери откъде се командва целият този механизъм. Започни да намаляваш подаваната енергия. Ще преговаряме след това.

— Слушам, господарю! — Хасан се изпъна, събра хората си и се отдалечи.

— Господарю Хасан... — подхвана Санди. Водачът се извърна и впи поглед в нея.

— Може и да сме се провалили... — продължи тя. — Истината е, че се провалихме в опита да доведем този човек до състоянието, в което ти е необходим. Грешката е моя и аз смятам...

— Какво смяташ? — кресна ѝ Хасан.

— Може би, ако още веднъж го оставим да докосне камъните...

— Какво общо имат с това камъните? — попита Гюрдин.

Хасан не откъсваше поглед от Санди. Той протегна бавно ръка с обърната нагоре длан. Тя затършува в джобовете на бричовете си и извади кутията за моливи, която бе взела от стария тамплиер. Хасан постави другата си ръка отгоре и отвори капака. Шестте камъка, фрагменти от музикалната гама, все още лежах на местата си.

— Хванете го! — викна той на хората си.

Няколко ръце сграбчиха Гюрдин за раменете. Други се увиха около пояса и коленете му.

Хасан внимателно поднесе разтворената кутия, сякаш в нея се съдържаше отрова, и я опря в брадичката на Гюрдин.

Болка, също като преди, но този път по-слаба. И накъсан акорд: си, долно до, ре, още нещо. Цветове зад спуснатите му клепачи: лилави късчета, синьо, жълтеникаво-зелено, още цветове от натрошена дъга. Имаше и друго: избледнели спомени, измерения на времето, закривено острие на нож на фона на синьо небе, ръка, стиснала старовремски пистолет с дълга, широка цев, други картини, които се меняха твърде бързо зад стиснатите му очи.

Том Гюрдин искаше да изгуби съзнание, за да се освободи от болката, но не можеше.

Хасан дръпна кутийката с камъните.

Гюрдин отвори очи. Гледаше право в черните, бездънни очи на арабския водач.

— Това не е човекът — заяви почти натъжено Хасан.

— Но, господарю — намеси се Санди. — Нека опитаме...

— Не! — прекъсна я Хасан. — Достатъчно опитвахме. Той е нищо — отсече и нареди на хората си: — Отведете го и го завържете.

— Не биваше да го правят — отбеляза Изкуственият интелект от другия край на кабела. Говореше на себе си, само дето все още беше свързан с Илайза.

— Какво да правят? — попита Илайза. Другия засега само ги слушаше. Или си беше отишъл.

— Променят параметрите на обшивката — обясни ИИ. — Но не подават правилния код. Сега вече трябва да ги спра.

— Това... добре ли е?

— Необходимо е.

Илайза почака, напрегнала сетива.

— Не бива да го правят! — оплака се отново ИИ, само след няколко милисекунди. — Ще разрушат цялото поле.

Другия най-сетне се пробуди от сънливото си състояние.

— Сканирай хората! — изкомандва той.

— Няма време, сега трябва...

— Сканирай ги!

— Няма табелки. Не са от персонала. Не им е позволено...

— Един от тях вероятно излъчва характерно енергийно сияние — продължи малко по-спокойно Другия. — Приблизително като... — Последва серия от числа, положителни и отрицателни. Отрицателните съдържаха формулировката на Другия.

— Сканирам... Има такъв там.

— Намери го и го засечи.

— Но неразрешените команди... Магнитното поле губи стабилност.

— Остави ги да продължат.

Гюрдин лежеше там, където го бяха оставили арабите — на хълбок, със завързани на китките и лактите ръце и пристегнати глезени. Беше в някаква тъмна стая, склад или съблекалня, на етаж, където бе помещението на реактора.

Вратата се отвори, пропускайки сноп светлина и нечия сянка. След това се затвори.

Той направи опит да се претърколи, за да види влезлия, но само усуква ръце и го заболя още повече. Накрая се отказа, въздъхна и положи буза на бетонния под.

— Том?

— Санди.

— Съжалявам, че стана така с теб.

— Какво иска той? Защо точно от мен?

— Все още ли не знаеш?

— Не, и проклето да е, каквото и да е то!

Тя коленичи и приближи лицето си до неговото. Очите ѝ бяха разширени от изненада.

— Лъжеш, Том Гюрдин. Винаги си усещал силата в себе си. Други измерения, отвъд опита, натрупан в този живот. Но най-силно го чувстваш, когато докосваш камъните. Излишно е повече да го криеш от мен.

— Усетих болка, когато ги докоснах. Болка, музика и цветове — това бе всичко.

— Че какво повече очакваше?

— А?

— Силата винаги се свързва с болка. Музиката и цветовете също присъстват, разбира се. Но най-вече болката. Друг е въпросът, знаеш ли как да я използваш? Или просто криеш познанията си от нас?

Тя повдигна малкия куфар, който бе поставила на пода. Гюрдин го разгледа с крайчеца на окоето — беше облицован със зелена кожа, а вътре имаше подредени дебели, жълтеникави пликове. Санди извади два от тях напосоки и ги отвори, като внимаваше да не докосва съдържанието им с пръсти — бяха същите парченца от кафеникаво-червени камъни. Парченцата заподскачаха върху мръсния, сив под.

Междувременно Санди отвори нови два плика и също ги изсипа на пода. Едното от камъчетата отскочи толкова високо, че го удари по бузата и предизвика остра болка.

Нови две камъчета заподскачаха по пода и Том забеляза, че нито едно от тях не спира да танцува. Подскачаха току пред лицето му, хранвани от неизчерпаема кинетична енергия и постепенно образуваха неясна фигура, която напомняше на сфера. Санди продължаваше да ръси парченца, като все тъй внимаваше да не ги докосва. Някои от тях го блъскаха по лицето, сякаш го пробождаха с остър нож по кожата. Нито едно от късчетата не отскочи встрани. Нямахме никаква опасност да се разпръснат и изгубят.

— Какво е това, Том?

— Камък.

— Чий камък?

— Не зная.

— Чий?

— На стареца? Да не е принадлежал на Ордена на тамплиерите?

— Взе да налучкваш! Чий е този камък?

— Ами, мой!

— Защо е твой?

— Защото танцува за мен!

Всички пликосе бяха празни и се въргаляха наоколо. Изведнъж те също се размърдаха. Целият под се тресеше и придаваше вибрациите си на тялото му. Накъсаната сфера от камъни трептеше точно пред очите му.

— Спри ги! — извика той.

Санди се отпусна назад. По лицето ѝ се четеше учудване.

— Не е от тях — рече тя бавно. — Подът се тресе!

Вратата на стаичката се разтвори с трясък. Гюрдин очакваше вътре да нахлуят група разгневени араби. Вместо това почувства вълна от топлина.

— Магнитната съдържаща сфера се разширява твърде бързо — обяви безизразно ИИ.

— Да се удвои честотата на деутериево-тритиевата инжекция — нареди Другия. — Приведи в съответствие формата на полето.

— Тази процедура е в разрез с техническите изисквания — възропта Изкуственият интелект.

— Ще компенсираш — настояваше Другия. — Увеличи лазерните пулсации и подаването на гориво.

— Необходимо е да се въведе правилният код.

— Ламбда 4-2-7 — отвърна Другия.

— Нарастване на детонациите. Моля определете параметрите на съдържащата сфера.

— Радиус два километра.

— Възражявам...

— Ламбда 4-2-7. Отхвърля се.

— Започвам компенсиране.

Златисторусата коса на Санди първо почервения, сетне се превърна в бял облак, в купчина пепел. Кожата ѝ се изпъна и се напука на червени нишки, които продължаваха да се множат и разклоняват. Тя затвори очи и клепачите ѝ потекоха надолу.

— НЕ! — викът, изтръгнал се от гърлото на Гюрдин, бе заглушен от ревящата жегга, нахлуваща през вратата.

Каквато и да се окаже впоследствие Александра Ваел — похитител, предател, водач в групата на хрътките, която го

преследваше, преди това тя беше негова любовница. Ако някой в някакъв далечен, невъобразим миг извън времето му бе казал, че тя е остаряла и е неизлечимо болна, че е загинала при катастрофа или нещастен случай, той щеше да посрещне новината с въздишка. Но да я види как се превръща в жива факла пред очите му — това беше повече, отколкото би могъл да понесе.

— НЕ!

Том Гюрдин посрещна заслепяващата горещина с гърба си, впи очи в трескавия танц на камъчетата и поиска тази болка да изчезне.

Локи остана доволен от резултатите на контакта с новия голем — или „изкуствения интелект“, както той сам се нарече. Оказа един от най-послушните му прислужници. Когато енергията, която контролираше, стигна точката на изчерпване, избухна за последен път и го уби, Локи беше готов.

Той се понесе надолу по пътя на светлината и изстреля подготвеното си за бой съзнание право във вихъра на огъня, който откри на другия край.

Почти пометен от кипящата горещина, Локи засече наличието на фрагменти, парчета и късчета от други човешки съзнания. Те бяха смразени от ужас и объркване. *(Така им се пада, рече си той, след като си играят със сили, които не разбират.)* Без никакво чувство на съжаление или състрадание (защото Локи не познаваше подобни чувства), той събра едно по едно тези запокитени късчета. Поднасяше ги към носа си и вдъхваше дълбоко техния мирис.

Неподходящите хвърляше веднага и те изчезваха в облака на изстиваща плазма.

Когато намери търсения, той му се порадва, преди да му вдъхне сила.

— Ела с мен, сине мой! — заповяда след това.

Отслабващото присъствие на Хасан ас-Сабах се извърна и го последва, както изпълнена с надежда душа би последвала Всевишния към Рая.

Нещо мержелеещо се между остатъка от кондензирани частици и изпарения привлече вниманието на Локи. Да, за този също щеше да се намери място.

— Идвай с мен!

КОДА

Кой те постави началник и съдия на нас?

Изход, 2:14

Четири измерения изграждаха континуума, който Тома Гюрдин приемаше за условен и който координираше неговото съзнание. Три от тези измерения бяха пространствените оси — x , y и z . Четвъртата беше времето — t .

През целия си живот беше пътувал между трите пространствени измерения по своя воля. Беше се отблъсквал със силата на мускули или машини от повърхностите и течностите, подвластни на силата на гравитацията. В зависимост от количеството енергия, подавана от кръвната му захар, бензина в резервоара, атомното гориво и термодвигателите той беше в състояние да измине такова разстояние, каквото смяташе за необходимо.

По в четвъртото измерение, времето, беше безпомощен като затворена в кехлибар муха. Нито една машина — колкото и бърза да бе тя, нито един източник на енергия от дваисет и първи век — не можеше да му помогне да напусне кехлибарената капка.

Дори при скорости близки до тази на светлината, каквито би могъл да постигне, ако пътува между звездите, ходът на локалното време — тоест на времето вътре в капката — нямаше да се промени значимо. Светлината от външната страна на космическия кораб щеше да се измести в червения сектор и да избледнее. Там, навън, танцът на атомите щеше да се забави до валс и музиката щеше да утихне, превръщайки се в единичен и самотен тон. Ала между стените на кораба времето все тъй щеше да пълзи около Том Гюрдин с дюзина вдишвания и седемдесет и два удара на сърцето на минута, с периодични контракции на жлезите му и бавни, но неумолимо нарастващи бръчки по лицето.

Неговото собствено усещане за хода на времето нямаше да се промени, колкото и бързо да се носеше през пространството.

Ето защо първата съзнателна мисъл на Том Гюрдин бе, че мъртвците се намират извън четириизмерната координатна система на пространството и времето. Смъртта е *друго място* — и не точно място. Смъртта е абсолютното оттегляне.

И никога, при никакви обстоятелства, времето не тръгваше обратно. Нито Гюрдин, нито което и да било живо човешко същество не можеше да пристъпи и крачка назад във времето, също както не можеше да седне зад себе си. Нима това нямаше своя непоклатима логика? За да се озове на това място, той бе потеглил от най-близката страна на *тогава*, доближавайки също близката страна на *преди нас*. Както е било винаги, нали?

Втората съзнателна мисъл на Гюрдин беше, че всички хора, които бяха населявали сънищата му, са... той самият. Всеки един от тях е умирал, ала *личността* му е продължавала напред.

През своите животи той се бе сражавал със саби и пистолети в ръце. Беше купувал и продавал коне и диаманти, хартия и земя, стари коли и подозрителни картини, опиати, твърд алкохол и музика. Беше се любил, имал бе деца, бе писал сонети. Бе въртял грънчарски колела и бе плел мрежи от интриги, бе имал тайнствени видения и пьянски сънища. Бе отглеждал жито и ечемик, рогат добитък и гладиоли, бе строил конюшни и бе прекарвал незабравими съботни вечери. Бе пилял пари и време, младежка енергия и натрупани наследства, бе прекарвал неизброими часове в съдебни зали и болнични стаи, на влакови перони и летищни терминали. Бе посещавал бизнес срещи и погребения, вечеринки и балове с маски, планински върхове и дълбини на собственото си отчаяние. Веднъж дори бе отишъл в Светите земи, за да срещне там смъртта.

Третата съзнателна мисъл на Том Гюрдин бе, че той познава това място. И макар да си даваше сметка, че времето никога — ама наистина никога — не се връща назад, той осъзна веднага, че тази красива, тучна долина, донякъде затулена от утринната мъгла, следваща бълбукация ручей надолу към морския бряг, бе изчезнала преди близо девет века.

Отново лежеше на хълбок, опрял чело и буза в меката, податлива, затревена земя. Ръцете му бяха изпънати назад. Очите му

бяха отворени към гледката, замрежена от щръкналите пред него тревички.

— Спомни ли си сега?

Гласът принадлежеше на Хасан — Хари Съндей. Английският му бе перфектен, макар и леко подигравателен, а може би тъжен?

Гюрдин се размърда и сви ръцете си в лактите. Ръцете му бяха свободни — каквото и да бяха използвали, за да го вържат в онази малка стаичка на термоядрената централа, бе останало от другата страна на времето.

Той повдигна глава, претърколи се на колене, подпря се на дланите си и бавно се изправи. Беше готов ла подскочи във всяка посока, да напада и да отбягва нападение в зависимост от намеренията на Хасан.

Хасан стоеше върху един скален издатък, прилепил ръце до тялото си, като гмурец миг преди да се хвърли във водата.

— Спомних си — рече Гюрдин, докато се надигаше бавно. — Става въпрос за Камъка, нали?

Хасан отвори очи.

— Точно така, проклет да е! От деветстотин години треперя над парченцата му. Какво ли не правих с тях — изучавах ги, молах се над тях, подлагах ги на електрически удари и магнитни полета, говорех им с ум и поглед. А те оставаха непроменени — късчета ахат. И през всичките тези години все те откривах — макар и в различни превъплъщения. Изпитвах те, понякога те докосвах едва-едва, но реакцията ти винаги беше крайна. Какво представлява Камъкът, та ти дава толкова сила? И що за човек си ти, та той функционира само край теб?

Гюрдин обмисли този въпрос в продължение на две минути — или може би на две години.

— Аз съм този, който пръв го е откраднал — отвърна накрая.

— Спомням си тази история... Значи ти си Локи?

— Не, само отломък от духа, който някога хората кръстили с това име. Моят праотец е имал много названия на много различни езици: Късмет, Пан, Пък, Стария Пик, Кихот, Луцифер, Шейтан, Мо-Кудей. Аз съм непредсказуем, неочакван, нежелан, понякога твърде лош и затова — неизменно прокуждан. Но аз винаги се завръщам.

— Какво стана с Локи, след като той-ти открадна Камъка от небесата? — попита Хасан.

— Опитал се да помогне на хората в борбата им с боговете... Накрая хората кой знае защо винаги започват да воюват със своите богове. Все искат да знаят, да разберат, да контролират и да използват това, което е около тях. Все не могат да си намерят място, да оставят света на мира, да го приемат такъв, какъвто е... Камъкът е съзидателна сила. Той дарява на своя притежател способността да управлява пространството, да заменя едно място с друго. Дава също тъй и усещането за посоката, която следва ходът на времето, и така този, който го използва, може да заменя едно разклонение на реката с друго.

— Каква е съдбата на Локи? — попита Хасан, който не изглеждаше особено впечатлен от тези метафизични отклонения.

— С течение на времето се измори да помага на хората и се върна да премери сили с боговете. Успя да настрои един срещу друг двама братя близнаци — Ходер и Балдур — и те се счепкаха в смъртна схватка. И тъй като Ходер бе любимец на Один, старият едноок копелдак накара да приковат Локи към една скала в центъра на света, около която се виеше змията Асгард. Змията плюеше в очите на Локи отрова и това хич не му харесваше.

— И никои ли не опита да му помогне?

— Една от дъщерите на Локи — Хел, богинята на мъртвите, когато не е твърде заета, наглеждаше баща си. Тя държеше леген пред лицето му, за да улавя пръските на отровата. Но от време на време трябваше да изсипва съдържанието на легена...

— И това *винаги*?

— Че за боговете има ли други измерения на времето?

— Доста неща си спомняш, Тома Гюрдин.

— Помня, че у теб са парчетата от моя Камък — произнесе навъсено Гюрдин.

— Александра ти ги даде, нали? Докато лежеше завързан...

— Това, което ми показва, е само една десета от истинския му обем. — Гюрдин разпери ръце и танцуващите фрагменти, които тя бе изсипала пред него, се подредиха в сфера с диаметър двайсетина сантиметра. Кръжаха в орбита около точка на ярка енергия и сияеха с отразена светлина. — Къде е останалото?

— Липсват частите, които използвах през всичките тези години, за да те примамвам — отвърна Хасан. — Петънце на дъното на кристална чаша, капка в пръстен или дръжката на меч. Там са.

— Силата на всички тези фрагменти сега ми принадлежи. Но има и други. Шест големи къса...

— Тамплиерите ми ги откраднаха. Беше много отдавна.

— А след това Санди ги взе от стареца, аз пък ги взех от нея, а сега са у теб. Когато се срещнахме за последен път, в електроцентралата, ти ги постави в джоба си. — Гюрдин посочи широките панталони на палестинеца.

— Така направих. Чудя се дали са издържали пътешествието до този възел. — Хасан пхна ръка в задния си джоб и извади плоска кутийка. — Аха! Всичко е наред!

— Сега ще ми ги дадеш.

— И да ти позволя да завършиш розетката на силата, която се опитваш да съградиш? — Хасан посочи с кутийката танцуващите парченца. — За глупак ли ме мислиш?

— Хасан, ти не можеш да ги използваш. Не можеш да ги разрушиш, нито да ги разпилееш толкова надалеч, че да изгубя достъп до силата, която крият. Единственият ти изход е да ми ги върнеш.

За първи път от началото на разговора Хасан изглеждаше разколебан. Той се загледа в кутийката.

Гюрдин посегна към нея, но този път не с ръка, а със силата, която бликаше от средината на неговото съществуване.

Хасан предусети веднага атаката и притисна кутията към пъпа си, в защитното поле на неговата аура.

— Хасан, тежестта им ще те изтощи. Не може да започнеш битка, когато си раздвоен.

— А ти не можеш да се преместиш от мястото си, докато ги поддържаш да се въртят — отвърна палестинецът.

— Хасан, ти си само човек. Живял си дълго, признавам, и си събрал много мъдрост, но не можеш да се сравняваш с мен.

— Глупако, веднъж вече ти надвих!

— Защото тогава успя да обърнеш моята собствена сила срещу мен. Ти нямаш своя сила.

— Забравил си Сълзите на Ариман. — Хасан извади шишенце от матово стъкло, също от задния си джоб.

Какво ли друго имаше в този джоб? Или това беше някаква подвижна врата към възела на света, който и двамата бяха напуснали?

Стиснал кутийката в лявата си ръка и стъкленницата в дясната, Хасан измъкна тапата ѝ със зъби и я изплю встрани. Наклони глава назад и повдигна стъкленницата към устата си. Поне трийсетина милилитра от прозрачната течност се изсипаха в устата му. Какво бе казал някога Хасан? Една капка бе достатъчна да му осигури петдесет години живот. Колко живот щеше да получи от тази глътка?

— Нали рече, че истинските сълзи на Ариман са изсъхнали много отдавна? Че ти сам си създал тази течност. Каква е нейната формула?

— Ще ти кажа, и без това не може да ти помогне. Първо събирам сълзите на майки и млади вдовици, чийто синове и съпрузи са загинали в безсмислени чужди войни, и ги дестилирам, докато агонията в тях се превърне в засъхнала кристална сол. Към това добавям тинктура от кръвта на убито дете, размазано до неузнаваемост, което осигурява защита срещу ужаса. За силата си набавям потта от родителя, който е убил собственото си дете, завладян от демонична ярост. Взимам и есенция от всички начини, по които едно човешко същество скъсява живота на друго: мъзгата на младо момиче, примамено и прелъстено от своите братя, семето на младеж, разпиляно сред блудници, жлъчката на техните родители. Това е моят елексир, перфектното копие на сълзите, които Ариман пролял, докато наблюдавал раждането на Ахура Мазда — света в неговата младост и красотата.

Докато говореше, Хасан се уголемяваше. Гърдите му се издуха като узряла тиква. Раменете му се разпериха като клони на дъб. Главата му се изправи като слънчоглед, надигнал се да търси слънцето. Ръцете му се свиваха като корени на върба, стиснали грамаден камък. Лявата се увиваше около кутийката, в която бяха шестте късчета от Камъка и пръстите ѝ строшиха без видимо усилие пластмасовия капак. Засъхналата пяна поръси пода като дървени стърготини, а парчетата изпаднаха между пръстите му.

Гюрдин едва помръдна с ръка и парчетата се озоваха при него. Извиха се във въздуха като опашка на комета, за да заемат мястото си сред останалите късчета от сферата.

Том Гюрдин разполагаше с опита от много животи, за които Тома Амне, рицарят тамплиер, не беше и чувал.

Въпреки маниерите на отроче на модерната епоха, запазено е нейните виждания и разбираня, Тома Амне си оставаше наследник на традициите на Нормандска Франция. Той беше човек на откровените думи и грубоватите вкусове. От малък се беше учил да върти меч, да промушва и съсича противника, да се хвърля в схватка, без да мисли за последствията. Вълшебството се основаваше на бруталната сила на лоста и опорната точка — намериш ли ги, истината сама ще излезе наяве, финесът на джаз-музиката, тънкостите на айкидото и деликатният вкус на коктейлите — всички тези неща бяха непонятни за тамплиера.

Тома Гюрдин бе живял с тези и още много други сложни и непонятни неща. Беше съзирал — с очите на много свои превъплъщения — промените в света, от зората до свършека на Ерата на просвещението. Беше разглеждал — като на бавно движеща се лента — появата на полифоничната музика, речниците, сметалото, правилата на етикецията, печатарството, ортографията, парната машина, виенските валсове, барабания револвер, окопната война, двигателя с вътрешно горене, самолетните бомбардировки, термоядрения процес, ритъма пет осми, римувания жаргон, кристалния метамфетамин, бинарната математика, пулсово-тоновото телефонно набиране, геостационарните сателити, фибро-оптичните кабели, газовите лазери и деветцифрените лични кодове.

Как тогава би могъл Хасан, този древен човек от безводната Палестинска пустиня, да се сравнява с Том Гюрдин след всичко, което той бе видял и станал?

Би могъл да се опита.

Почерпил огромна сила от своята отрова, Хасан замахна към Гюрдин. Светкавицата премина през външната обвивка на сферата и захрани сърцевината ѝ, както лазерните пулсации на термоядрения реактор преминават през стъклените топчета с деутерий и тритий. Гюрдин абсорбира енергията и придаде на сферата допълнителна скорост на въртене.

Тялото на Хасан се разтърси и той прати нов порив на енергия право към четвъртия възел под сърцето. Целеше се високо, надявайки се ударът да премине над сферата и да удари Гюрдин в главата. Том

повдигна леко ръце, сферата от трептящи късчета ги последва, заставайки пред лицето му. И този път светкавицата бе погълната напълно. Сферата се разшири с още пет сантиметра, тъй като парченцата в нея започнаха да се въртят по-бързо.

— Сега разбирам, че счупването на Камъка е било грешка — отбеляза Хасан.

— Дори разделената същина си остава същина — съгласи се Гюрдин.

— Казваш го, но не вярваш в това. Твоята западна наука те е превърнала в затворник на физическите закони. Скоро ще откриеш, че не си в състояние да игнорираш принципа за запазване на масата и енергията.

Хасан изстреля поредната капка от чиста физична енергия и още веднъж камъните я погълнаха и ускориха въртенето си. Сега вече Гюрдин се принуди да разпери ръце, за да задържи между тях сферата.

— Необходима е енергия, за да се задържа енергия, маса — за да се поддържа маса — подигравателно изтъкна Хасан. — Това, с което се справяш в момента, ми стига, за да те задавя с един-единствен удар.

Палестинецът прати последната си въздишка, още един изблик на енергия, и глобусът го погълна. Но Гюрдин вече не беше в състояние — да задържи растящата сфера. Късчетата ѝ летяха по разширяващи се орбити като шрапнелени парчета.

Сферата се увеличаваше като газов облак на избухнала свръхнова звезда, а същевременно енергията ѝ намаляваше и отслабваше, докато накрая едва стигаше, за да стопли въздуха около тялото на Гюрдин.

— Горкото момче — захили се Хасан. — Пак е съвсем голо и беззащитно.

Жерар дьо Ридфорд избяга от задушната сянка на червената кралска шатра и се озова под ярките лъчи на слънцето. Напевът на мюсюлманите се бе поизвисил с половин тон и приличаше на бръмчащи в лятната жега пчели.

Кръгът от рицари, защитаващи шатрата на краля, се беше стеснил около разрушения кладенец и основата на двете Хатински скали. Мъжете се топяха пред очите на Жерар, окъпани в пот под дебелите си стоманени ризници и вълнени наметала. Някои се

подпираха на тежките си щитове, с които отблъскваха вълните от мургани лица и тела, и бясно размахващите се закривени ятагани.

Великият Магистър на тамплиерите пое дъх, за да вдъхне вяра на тези войници, олицетворяващи смаляващата се мощ на Латинското царство в Йерусалим, да им нареди да не се предават до края. Но дъхът напусна устните му, без да породя звук. Тези хора бяха на предела на силите си. Една последна атака на сарацините щеше да ги събори, да ги превърне в мъртъвци или в роби.

На лицето на Жерар легна сянка — дали не бе сянката на Смъртта?

Той вдигна очи.

Облак закриваше слънцето и пълзеше на изток. Зад себе си влачеше опашка, свързана с друг, по-голям облак.

Задуха вятър и вдигна прахоляк под краката му.

Жерар огледа небето на изток. Откъм Средиземно море се приближаваше буреносен фронт с черно покривало. Обикновено лятната жегата в тази планинска част беше достатъчна да прекърши гръбнака на бурята, преди да е навлязла и на двайсетина мили навътре в сушата. А жегата през този месец бе по-силна от обикновено.

Пред очите на Жерар буреносните облаци започнаха да се събират и да сплотяват своя фронт. По някаква неясна причина той извърна глава на изток, където бе изчезнал първият облак. Там лежеше Галилейското езеро, от където бяха тръгнали първите ученици на Христос — рибарите. Сега вятърът бе разсеял пращната завеса, заради която пристигналите на това място не бяха зърнали водната шир. Жерар мярна сребрилата повърхност, която приличаше на грамадно метално острие, забито между щръкналите скали. Първият гръмоносен облак вече се спускаше към езерото, сякаш привлечан от блестящата му повърхност.

Още един облак прелетя над главите им като грамадно гарваново крило и температурата на въздуха взе рязко да спада. Беше направо невероятно — хладен мартенски повей наред юлската жегата.

Рицарите около Жерар, изтощени от горещината и жаждата, занадигаха глави, като пробудили се от треска болници.

Уплашен трепет премина през първите редици на сарацините. Гласовете им секнаха за миг и продължиха с фалшиви нотки.

Мускулите върху гърдите и корема на палестинеца се издуха, готови да изстрелят нов енергиен удар. Очите му святкаха, подхранвани от стимулиращото въздействие на еликсира и предчувствието за близка победа.

Том Гюрдин изчакваше безстрастно. Ръцете му висяха отпуснати край тялото. Коленете му бяха леко сгънати. Стъпалата му — леко разтворени върху песъчливата почва. За Хасан, който се приготвяше за финалния удар, позицията на неговия противник означаваше смирение и приемане на близкия край, което само подсилваше вярата му в неговата непобедимост. Един познавач на бойните изкуства обаче, и то такъв, който е овладял тайната на *ки*, щеше да прозре грамадна скрита опасност в тази на пръв поглед невинна поза. Гюрдин пое въздух и издиша бавно.

Хасан сви мускули и прати последен изблик на енергия през делящото ги пространство. С вътрешното си око Том Гюрдин я видя като неясно очертание на едрокалибрен куршум, чийто тъповат връх бе прицелен право в главата му. Докато се носеше, той премина през синята част на спектъра и интензивността на цвета му се усили...

Само дето Гюрдин не беше там, където трябваше да се срещнат. Той не пристъпи напред, нито пък отскочи встрани. Не огъна назад гръб, не извърна рамене. Не сведе бързо глава. Просто изведнъж тялото му изчезна от пътя на смъртоносната пълна.

Потокът от енергия продължи по пътя си и удари едно дръвче зад Гюрдин, като го овъгли на място. Зелените му листа експлодираха и пламнаха.

Хасан изпухтя припряно и пусна още един, по-слаб удар към новата позиция на Гюрдин.

Енергийният поток застигна Том и едва не го обгърна. Но без видимо усилие или движение, Том отново се озова на първоначалното си място.

Хасан пое въздух за трета атака.

— Застани на едно място и се защитавай! — прокънтя гласът му.

— Защо? — невинно заниза Том.

— Не можеш вечно да подскачаш!

— Така ли мислиш?

Хасан изстреля трета вълна. Отново Гюрдин отстъпи встрани.

— Безсмислено е — изграчи Хасан.

- Напълно съм съгласен.
- Няма да победиш с твоите фокуси.
- Не искам да побеждавам. Искам да не загубя.
- Спри и ме остави да те убия.
- Защо?
- За да развържем този времеви възел.
- Чия е ползата?
- На този, който оцелее тук.
- Скоро ще ме молиш да пощадя живота ти, Хасан.

В отговор Убиецът отново започна да събира сили, черпейки от средината на своето съществуване. Вече личеше, че е преуморен. Гърдите му едва се повдигаха, стомахът му беше хлътнал, сякаш се готвеше за излитане. Погледът му бе прикован върху Гюрдин. Том виждаше, че противникът му се опитва да създаде максимално широка вълна, за да покрие всички места, в които би могъл да се озове след удара. Но една атака, дори психическа, имаше неудобството да черпи от реални сили за ограничен период от време — тя не можеше да бъде насочена към три точки едновременно.

Хасан запрати своя удар. В последната секунда той промени целта си и вместо да стреля към Гюрдин, ориентира изстрела си вляво от него.

Гюрдин пристъпи-без-да-пристъпва надясно. Не се налагаше да избира, защото възприемаше всичко наоколо със скоростта на мисълта и реагираше, без да губи време.

Увлечен от невероятното си усилие, Хасан падна на колене и се подпря на ръба на скалната издатина. Главата му се люшна към гърдите. Не само еликсирът, но и почти всички естествени резерви на организма му бяха на изчерпване.

Три големи крачки, които не предизвикаха и полъх, бяха достатъчни Гюрдин да преодолее дялящото ги разстояние. Достигна подножието на скалата и се изкатери до половината ѝ. Ръката му се издигна плавно и сграбчи Хасан в основата на врата. Гюрдин стисна здраво и остави на тежестта на тялото си да ги повлече надолу.

Хасан изхвъркна от гнездото си. Преди да успее да разпери ръце, за да се предпази, главата му се удари в брега на потока. Тялото му я последва под необичаен ъгъл. Сухожилията във врата му изхрущяха.

Дори това не беше достатъчно, за да го убие.

Докато се опитваше да се изправи, Гюрдин го хвана за крака, повдигна го и пак го запрати напред по лице. Вратът на Хасан изхрущя отново, но този път бе строшен и прекъсна потока на жизнените сокове от тялото му.

Ала и това не беше достатъчно, за да се свърши.

Гюрдин опря крак в гърба на Хасан и зарови лицето му в пясъка.

— Порадвай се на създаването на Ахура Мазда — произнесе тържествено той. — Гледай и заплачи!

Хасан изпъшка и вдиша пясък. По тялото му пробягаха мъчителни конвулсии, породени от съпротивлението на плътта. Но когато се уталожиха, възелът — три пространствени и едно времево измерение — в зелената долина край Галилея изчезна в небитието. С него изчезна и Том Гюрдин.

Буреносният фронт, който сега се носеше ниско над Хатинските възвишения, сякаш разпаряше търбуха си в двете щръкнали скали. Първите едри, тлъсти дъждовни капки шляпнаха на земята.

Жерар усети, че нещо го удря по челото. Помисли си, че е камък, запратен от сарацините, но почти веднага усети хладното докосване по бузата си. Въздухът, допреди малко тежък и задушлив, сега беше хладен, сякаш идваше от съвсем друго, невидимо измерение.

Мюсюлманите се огледаха разколебано и по редиците им премина уплашен стон.

— Ударете ги, хора. — Жерар така и не разбра кой произнесе тези думи. Може би беше неговият глас. Важното беше, че прозвучаха тъкмо на място.

— Ударете ги! — извика той. — Напред!

Най-близките рицари го погледнаха изумено. След това се спогледаха помежду си.

— Бий! Удряй! Сечи неверниците!

Вляво от него един дълъг нормандски меч, прав като геометрична линия, се издигаше и стоварваше върху главите на сарацините. Той разцепи нечия глава и в отговор се вдигна страшна олелия.

Още един меч описа дъга и се стовари върху раменете на мюсюлманите.

Със сподавен рев и зейнали уста, сякаш да уловят дъждовните капки, християнските рицари се люшнаха напред, размахвайки около себе си оръжията. Изненадана от тази внезапна контраатака, предната линия на сарацините взе да отстъпва и се сблъска с войниците отзад. Първите падаха, косени от ударите на рицарите, и притискаха телата на своите другари от втората линия, като им пречеха да се защитават. Сега вече французите започнаха да улавят ритъма, сечейки ту наляво, ту надясно, като същевременно пристъпваха равномерно напред. Християнската редица се разгръщаше, осигурявайки място за нови подкрепления от задните редове. Охладени от дъжда и окуражавани от другарите си, френските рицари започнаха да се спускат надолу по склона. И сарацините побягнаха.

— След тях, хора! Избивай до крак! — крещеше Жерар. Скоро само той остана на празното място пред червената шатра. Войниците му бяха преместили битката надалеч. Той извади настървено своя меч и ги последва.

Облегнат на малкото столче пред пианото в бара на хотел „Гесу рекс“, Том Гюрдин свиреше любимия си джаз.

Залязващото слънце обагри върховете на планините в златисто-розово. От минаретата на Саладинската джамия ечеше усиленият от високоговорители глас на мюзина. Гюрдин едва долавяше ритъма на вечерния призив през двойно-изолираните прозорци на хотела. Не му пречеше да свири.

Влезе Ахмед, поръча си чаша ръжено с джинджифил и приседна зад масата до пианото на Гюрдин. Скоро младият арабин клатеше глава в такт с ритъма на музиката. На всеки десет такта той повдигаше чашата и гаврътваше юнашка глътка от пиетието.

Гюрдин изкара пиесата докрай, пусна капака на пианото и се обърна към Ахмед, докато последните тонове още отекваха в просторната зала.

— Какво става, ефенди? Уреди ли сделката?

— Даже взех парите.

— Двоен лизинг и капацитет от четирийсет милиона барела?

— Точно както го предказа. Длъжник съм ти, Том. „Коен & Сафуд“, чийто младши сътрудник бе Ахмед, търгуваше с повече суров петрол в Левантия, отколкото „Роял дътч шел“. Том Гюрдин не беше

пряк участник в сделката, за която говореха, просто бе подхвърлил няколко имена и бе подшушнал комуто трябва и каквото трябва.

Гюрдин се усмихна, вдигна отново капака и изсвири няколко победни тона.

— Как искаш дяла си, Том?

— Нека е в чипове.

Ахмед изглеждаше изненадан.

— Искаш да кажеш, долу в казиното?

Том Гюрдин се засмя.

— Чакай да ти кажа... Пиер Бутел разкрива ново крило на фабриката си за компютърни компоненти в Хайфа. Говори се, че си търсел съдружници.

Ахмед подсвирна.

— Току-виж съм се превърнал в честен капиталист.

— Роботи от целия свят, съединявайте се...

— Или нещо от този род.

Той се извърна към пианото и засвири тиха, успокояваща мелодия.

— Някой ден ще се откажа да свиря за пари, да знаеш.

— Не го прави, Том! — възрази Ахмед. — Няма по-добър от теб в този пропаднал град. Пък и ако се откажеш, как ще си печеля мангизите?

— Ще идеш на село. Старият Самюел търси управител за своя кибуц.

— Фермерството е за интелектуалците. Предпочитам да търгувам с петрол.

— Тогава научи се да свириш на пиано.

— Ръчичките ми не ги бива за това. Не са като твоите, Том.

Гюрдин се засмя отново и погледна през прозореца. И друг път бе споменавал, че ще се отказва от пианото, но най-вероятно щеше да свири поне още 900 години. Градът си го заслужаваше.

— Не го сваляй!

— Но легенът е пълен!

— Недей — оххх!

Александра изсипа съдържанието на каменния под, където течността зацвърча и се разли. Искаше да се справи бързо, но и се

страхуваше да не си изгори пръстите. Ако чакаше прекалено дълго, легенът се препълваше и се изсипваше в скута ѝ. Отровата бързо прояждаше кожата, както знаеше от горчив опит.

Хасан изкрещя и увисна на оковите, докато тя най-сетне постави отново съдината пред лицето му.

Едва тогава отровата на змията секна. Тя затвори яките си челюсти и прибра страховитите си зъби в леговищата им. Едно грамадно кехлибарено око се извъртя към нея и сякаш и намигна. Ако люспестата кожа около устата можеше да помръдва, Александра би се заклела, че змията се усмихва. Или дори се хили доволно.

Александра не смееше да свали легена дори за миг, въпреки че ѝ тежеше — змията беше ужасно бърза.

Тъкмо когато ръцете ѝ започнаха да отмаляват и легенът увисна надолу под тежестта си, откривайки израненото лице на Хасан, змията отвори рязко уста и от зъбите ѝ бликна отровна струйка.

Хасан изпищя и тя побърза да вдигне отново легена и да го закрие.

— Извинявай! — едва успя да промълви, докато се бореше с болката. Няколко капки бяха отскочили от дъното на легена и бяха попаднали върху лицето и ръцете ѝ. Едва сега, когато беше прикрила очите на Хасан, тя намери време да вдигне края на роклята и да избърше лицето си. А междувременно легенът ставаше все по-тежък...

— Не го сваляй! — помоли се той.

— Но пак се е напълнил!

— Недей — ах — аааааах!

— Ха-ха! Ха-ХААА!

Локи се въздигаше сред звездите, най-сетне освободен от проклятието на Едноокия Один. Веселието, които бликаше от душата му, се превръщаше в чист, кристален смях...

И това го изненадваше!

Хитрецът Локи. Измамникът Локи. Локи, Принцът на безбройните начини... Никога досега обаче той не бе откривал в душата си такива неизчерпаеми запаси от чиста радост.

Не, рече си той, не е съвсем чиста.

Докато летеше нагоре през студения вакуум, той се сети колко много несвършена работа е оставил на планетата Земя. Бяха го лишили

от възможността да действа за толкова дълго, колкото разумът на обикновения простосмъртен не би могъл да си представи. И въпреки това, реши ли да напусне играта точно сега, ще я остави по средата — без неоспорим победител.

А и начинът на неговото бягство също оставяше усещане за нещо недовършено. Толкова много удари на сляпо. Толкова много задънени улици. Толкова мъртвородени, безполезни провали. И накрая такъв неуспешен, несръчен опит за преднамерено действие, какъвто би посрамил дори простосмъртния, камо ли един бог.

Локи се начумери за не повече от милисекунда, след това пречупи устремния си възход и се понесе главоломно към Земята. Докато се спускаше към извивката на земната гравитация, за последен път го завладя необяснимо веселие.

— Ах-ха-ха!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.